

JAUME ARAGALL

La fidelitat d'una gran veu

**Kurt Weill,
músic gran i
inclassificable**

Sonimag 98, una mirada a la tecnologia del 2000

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA

Muntaner, 300, Xamfrà Laforja
Tel. 200 81 00
Sants, 304 bis
Tel. 440 24 48

CENTRE COMERCIAL GLÒRIES

Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS

BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID

Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89

MADRID-2

LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

cata
Presiden
Br
Caminal,
Joan M.
Gabriel Fe
Guin
L
Monts
Muntan
Consell de
am
Comellas
Secretaria
Co
BESA CARR
MARIA DA
MALUQU
MON
Els articles p
Musical Cal
Catalunya
manth
i e
© de les

3A ÈPOCA ANY XV
NÚM. 170, DESEMBRE 1998

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Montaner**, **Ramon Pla**, **Eugeni Sallent** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetació: **F.S.**

Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 93 245 21 11

Preimpresió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número:

PERE ARTÍS, HELENA BAYO, TERESA CARRANZA, CESC, JAUME COMELLAS, MARIA DÁVILA, AGUSTÍ HUMET I CLIMENT, JORDI MALUQUER, JORDI MARTÍNEZ CATALÁN, LLUÍS MILLET, AGUSTÍ MONTELLÀ, MIQUEL PARDO, MONTSE PRAT, MONTSERRAT PUIG, MIQUEL PUJADÓ, FRANCESC TAVERNA-BECH i LLUÍS TRULLÉN.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA

Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i Fax: 93 268 10 00

els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors.

"Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció.
© de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1998.

Portada: **Jaume Aragall**.

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Kurt Weill

Enric Larreula

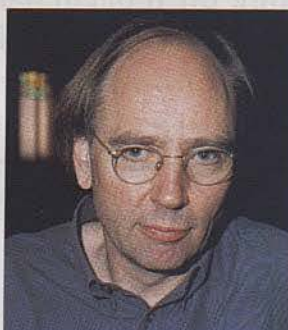
TEMA

Coral-la

FOTO: R. RIBAS

MUSICALIA

Andrew Parrott

FOTO: E. GUILLAMET

SCHERZANDO

LLIBRES

DISCOS

- 5 *Guardons musicals*
- 6 *Kurt Weill. Mig segle d'absència d'un gran músic inclassificable*
per Agustí Humet i Climent
- 11 *400 anys de la mort de Francisco Guerrero. Josep Maria Llorens i Francisco Guerrero, dos noms inseparables*
per Helena Bayo
- 14 *Enric Larreula: quan el cantar no fa perdre l'escriure*
per Miquel Pujadó
- 20 *Mikrokosmos: Homenatge a Montserrat Martorell*
per Pere Artís
- 22 *Tangents: Música viva*
per Jordi Maluquer
- 25 *Del seu affm.: Oriol Romani*
per Jaume Comellas
- 26 *Joves prometedors*
per Jordi Maluquer
Una excel·lent percussionista
per Miquel Pardo
- 27 *Concerts de piano...*
per F. Taverna-Bech
- 28 *Inauguració del cicle Avui/Música*
per F.T.-B.
- 30 *Una òpera de "mitges tintes"*
per M.P.
- 31 *Balanç del Sonimag 98*
per Jordi Martínez Catalán
- 33 *La música del ballet*
- 34 *Dansa contemporània: coreògrafs i músics*
per Teresa Carranza i Montse Prat
- 35 *Àngels Margarit i Joan Saura. Camins paral·lels de creació*
per T.C. i M.P.
- 37 *Sol Picó i Mireia Tejero. Involucrar plenament la música en l'espectacle*
per T.C. i M.P.
- 39 *Juan Carlos García. La dialèctica de la trobada i la separació*
per T.C. i M.P.
- 40 *Cesc Gelabert. Coreografia i música, dues partitures interactives*
per Montserrat Puig
- 42 *Andrew Parrott. Equilibri entre contemporaneïtat i recerca musicològica*
per Anna Maria Dávila
- 46 *Jaume Aragall; Christian Mandeal; Trevor Pinnock; El Messies; música d'espectacle: Bernstein i Gershwin*
per Lluís Trullén
- 49 *Estrenes en el concert de l'Orquestra de Cambra Catalana*
per F. Taverna-Bech
Concert d'homenatge al mestre Pau Casals
per RRM
- 50 *La música de Guinjoan és notícia a l'OBC*
per F.T.-B.
Avançant-se en la commemoració del centenari de Poulenc
per F.T.-B.
- 52 *Parsifal torna a la programació del Liceu*
per J.C.C.
- 54 *per Cesc*
- 56
- 57

Concerts Simfònics al Palau

III TEMPORADA 1998-99

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS

Concert n° 1

Dissabte, 28 de novembre de 1998, 12 h.

CONCERT COMMEMORATIU DEL 25è ANIVERSARI DE LA MORT DE PAU CASALS

Lluís Claret, violoncel

Jordi Mora, director

L. van Beethoven

Leonora núm. 3 (obertura)

Enric Casals

Concert per a violoncel i orquestra

R. Schumann

Simfonia núm. 4 Re menor

Concert n° 2

Dissabte, 19 de desembre de 1998, 12 h.

FESTIVAL DE VALSOS I DANSES DE MOSCOU A VIENA

Salvador Brotons, director

M. I. Glinka

Russian i Ludmil-la, obertura

M. Mussorgsky

Danses perses de Khovantxina

P. I. Txailkovsky

La bella dorment (selecció)

J. Strauss

Veus de primavera, vals op. 410

Visca Hongria, polca ràpida

Marxa egípcia op. 335

Sense problemes, polca ràpida

Sang vienesa (vals)

Concert n° 3

Dissabte, 23 de gener de 1999, 12 h.

Jordi Masó, piano

Robert Hart Baker, director

L. van Beethoven

Simfonia núm. 7, op. 92

La Major

P. I. Txailkovsky

Concert per a piano núm. 1

Concert n° 4

Dissabte, 17 d'abril de 1999, 19 h.

Manuel Porta, violí

Salvador Brotons, director

M. Ravel

Pavana per a una infanta difunta

S. Brotons

Simfonia núm. 3

P. Sarasate

Fantasia sobre temas de Carmen

M. Ravel

Bolero

Concert n° 5

Dissabte, 8 de maig de 1999, 19 h.

ORFEÓ CATALÀ

(Josep Vila i Casañas, director)

(Patrocinat per Fundació Caixa Penedès)

soprano a determinar

Montserrat Torruella, contralt

Francesc Garrigosa, tenor

Josep Pieres, baix

director a determinar

W. A. Mozart

Requiem

Abonaments: de 4.860 a 14.310

Localitats: de 900 a 4.000

Venda d'abonaments:

del 28 d'octubre al 6 de novembre

Venda de localitats:

a partir del 13 de novembre

Informació i venda:

Palau de la Música Catalana.

Tel. 93 268 10 00

Patrocina i organitza:

Entre les arts, la música ha estat a casa nostra –de forma inveterada– la que menys consideració social ha tingut. Tant és així, que la paremiologia ens reporta un ventall molt ampli de proverbis i dites que testimonien l'afirmació precedent: *el músic més savi, només sap de sonar; als músics i als barbers, només els paguen quan sobren diners; músic i misèria tot comença per m; atipar-se com un músic; afarta'm i digue'm músic; cigar de músic, etc.*

S'erraria qui cregués que el nucli essencial d'aquesta consideració és ja inexistent perquè aquelles expressions responen a un estadi sociocultural superat. Certament, ha estat superada la formulació lingüística concreta, però no pas les condicions objectives en què es basaven; perquè encara als nostres dies, massa sovint, l'activitat de l'estament musical és vista amb notòria indiferència, tan fèrridora –o més– que una rotunda expressió conceptual despectiva.

Per això són d'elogiar totes aquelles accions que, oficialment o privadament, posin en primer terme de l'actualitat els mèrits de qui ha esmerçat talent i constància en el cultiu d'una faceta musical.

Així s'ha esdevingut darrerament, i és una satisfacció fer-nos tornaveu, des d'aquestes pàgines, de les distincions de què han estat objecte diverses persones i una entitat: Anna Ricci, guardonada amb el Premi Nacional de Música per la seva trajectòria exemplar en la interpretació i difusió de la música contemporània catalana; Xavier Montsalvatge, distingit amb el II Premio Iberoamericano de la Música Tomás Luis de Victoria, creat per l'SGAE i la Fundació Autor, la concessió del qual és una nova reconeixença de la seva tasca de compositor; aquells a qui han estat atorgats els Premis Jaume I d'Acció Cívica, establerts per la Fundació Jaume I: Lluís Virgili –per la seva llarga dedicació al moviment coral, especialment per mitjà de l'Orfeó Lleidatà i dels Cursos Internacionals de Direcció Coral– i Gemma Romanyà –per la dinamització musical exercida a la comarca de l'Anoia, a través dels cicles de concerts Paper de Música, el Curs Internacional de Música de Cambra i la construcció d'un auditori; i aquells a qui ha estat concedida la Creu de Sant Jordi 1998 de la Generalitat de Catalunya: el músic i compositor Narcís Bonet –per la seva densa trajectòria en diverses modalitats musicals i com a promotor de la cultura catalana a París i al Principat de Mònaco–, el violinista Gerard Claret –per la contribució al prestigi de la tradició musical catalana i per la importància de la seva tasca pedagògica– i la Cobla La Principal d'Olot, una entitat centenària, pel servei cultural efectuat a Olot i a la comarca de la Garrotxa.

Tots els esmentats –diferents generacionalment i en dedicació específica– menen una tasca noble, la qual sovint es desenvolupa en condicions no pas òptimes i a la consecució de la qual posen, a més, aquell component resumible en el mot “servei”.

És bo, doncs, que la seva labor hagi estat remarcada per institucions diverses. És una forma d'agraïment per la seva feina i una manera plausible de fer-la valorar per l'entorn social, pas imprescindible per fer-la estimar.

Guardons musicals

catalunya música
170
revista musical catalana

Kurt Weill

Mig segle d'absència d'un gran músic inclassificable

Per AGUSTÍ HUMET i CLIMENT

Professor de música de
l'Institut del Teatre de Barcelona

Per a mi és un plaer poder escriure sobre un músic que admiro molt. Ell, que sempre està a l'ombra d'un gran autor com Bertolt Brecht, en canvi té llum pròpia. No sé si vaig conèixer Brecht gràcies a Weill o va ser a l'inrevés, però la veritat és que per a mi sempre han anat junts.

La història sempre haurà d'aguir aquella primavera de 1927 en què es van conèixer.

El 2 de març de 1900 neix a Dessau, Alemanya, el tercer fill d'Albert Weill i Emma Ackermann Weill. Els seus germans són Nathan (8 de gener de 1898), Hanns Jakob (14 de gener de 1899) i Ruth (6 d'octubre de 1901). El seu pare era cantant de sinagoga i d'ell va rebre les primeres lliçons de música. Entre el 1915 i 1917 estudia música a Dessau amb Albert King, l'abril de 1918 estudia filosofia a la Universitat de Berlín amb els professors Cassirer i Dessoir i el setembre de 1918 entra a la Hochschule de Música de Berlín amb els professors Humperdinck, Koch i Krasselt. El desembre de 1920 és acceptat per rebre classes de Ferruccio Busoni a l'Akademie der Künste de Berlín; entre els seus companys d'estudis hi ha Luc Balmer, Robert Blum, Walter Geiser i Vladimir Vogel. Estudia composició i contrapunt amb Phillip Jarnach. El desembre de 1923 acaba els seus estudis a l'Akademie der Künste.

Per entendre Weill cal pensar en la influència de Busoni, que fou fonamental en la seva formació, no gens dogmàtic i amb molta llibertat expressiva. També hi ha la influència de Berlín, a l'A-

lemanya d'entreguerres, i Viena (Schönberg i la seva escola). Viena i Berlín representen l'eix que mou intel·lectualment i artística el desenvolupament del segle XX. Viu en un Berlín expressionista, influït per la naixent revolució russa, preocupat per les qüestions socials, en contraposició al progressiu augment de la tendència nacionalsocialista que preconitza el partit nazi. Una tendència que, atesa la seva condició jueva, l'obliga a deixar Alemanya i iniciar un pelegrinatge per França que continua als Estats Units. L'Alemanya que tan bon avenir li augurava, aviat l'oblida.

En haver estat format totalment en el classicisme, no troba dificultats per estrenar les seves primeres obres i se'l considera, juntament amb Hindemith, un dels compositors més importants de l'època a Alemanya.

Paral·lelament a la seva formació docent, treballa de pianista en un cabaret, lloc en què es desenvolupa la cançó satírica i l'acudit polític. Fruit d'aquest contacte amb el gènere i de la seva sensibilitat als corrents de jazz neix un estil del qual esdevindrà pioner i que reflectirà en el gènere de "cançó", com alternativa popular al "lied", construït a partir de melodies líriques, sobre ritmes "ballables" (tango, fox, xarleston...) i amb textos compromesos. Tot això, però, fet amb un tractament harmònic culte, nodrit dels avenços de la música de concert i instrumental molts cops per una plantilla orquestral no gens habitual, amb la incorporació de força elements de la música lleugera. En sorgeix un producte genuí, nou, que malgrat provocar el rebuig de part de molts compositors "seriosos", el pas del

temps s'encarregarà de manifestar com un producte interessant i de gran qualitat.

Però per comprendre realment Weill, també cal comptar amb la seva aportació al món escènic. La col·laboració que manté amb Bertolt Brecht i amb Georg Kaiser, entre d'altres, és molt important. D'aquestes col·laboracions sorgeix una nova manera d'entendre l'associació música-escena, en què amb l'anomenat *Stücke mit Musik* la partitura esdevé part essencial i insubstituïble de l'obra teatral.

Cronologia

1922

La seva primera experiència teatral data de l'any 1922, en què s'estrena a Berlín, el 18 de novembre, el seu ballet pantomima *Die Zaubernacht* (La nit màgica), amb textos de Villon i Kipling. És un fracàs.

1924

El setembre de 1924 comença *Der Protagonist* amb text de Georg Kaiser, que s'estrena el 27 de març de 1926.

1926

El gener de 1926 *Royal Palace* d'Iwan Goll, que s'estrena el 2 de març de 1927. El 28 de gener de 1926 es casa, amb cerimònia civil, amb Karoline Charlotte Blamauer (Lotte Lenya), dona que tindrà una influència artística molt important i actriu cantant que marcarà la pauta de com s'han d'interpretar les seves cançons.

Aquests primers anys Weill segueix el camí de l'avantguarda atonal influïda pel cromatisme neoromàntic.

1927

Abril: *Na Und?* de Felix Joachimson, òpera còmica en dos actes.

Kurt Weill amb la seva muller, l'actriu i cantant Lotte Lenya, a Berlín el 1929

Maig: *Mahagonny Songspiel* de Bertolt Brecht.

A Weill li encarreguen una òpera de cambra per al festival d'estiu de Baden-Baden —lloc de trobada de compositors, músics i crítics dirigit per Paul Hindemith.

Ràdio Berlín va emetre *Un home és un home* de Bertolt Brecht, i Kurt Weill en va publicar la crítica, en què deia “*que era l'obra dramàtica més poderosa i original del nostre temps*”. Brecht vol conèixer de seguida l'autor d'aquesta crítica i així neix una de les col·laboracions més importants d'aquest segle entre un músic i un home de teatre. Brecht li proposa de musicar els seus tres cants de *Mahagonny* inclosos a *Sermons domèstics* i un parell de cançons en anglès escrites per Elisabeth Hauptmann: *Benares Song* i *Alabama Song*.

Agost: *Der Zar lässt sich photographieren* de Georg Kaiser; s'estrena el 18 de febrer de 1928.

Setembre: *Vom Tod im Wald* de

Bertolt Brecht, estrenat el 23 de novembre de 1927.

1928

El 31 d'agost al Theater am Schiffbauerdamm de Berlín i dirigit per Theo Mackeben, s'estrena una de les obres més importants en el binomi Brecht-Weill, *Die Dreigroschenoper* (L'òpera de tres rals), amb el personatge de la Jenny interpretat per la seva dona, Lotte Lenya.

El 15 d'octubre estrena *Berlin im Licht* amb text del mateix Weill.

El mes de novembre escriu *Das Berliner Requiem* amb text de Bertolt Brecht i s'estrena a la Ràdio de Frankfurt el 22 de maig de 1929.

1929

Abril: *Der Lindberghflug*, versió original de Paul Hindemith amb text de Bertolt Brecht, s'estrena el 27 de juliol.

Maig: *Happy End*, text de Dorothy Lane i lletra de les cançons de Bertolt Brecht, s'estrena el 2 de setembre.

Setembre: *Aufstieg und Fall der Stadt Mahagonny* de Bertolt Brecht, s'estrena a Leipzig el 9 de març de 1930.

Die Legende vom toten Soldaten i *Zu Potsdam unter den Eichen*, dues poesies de Bertolt Brecht.

Novembre: *Der Lindberghflug*, una segona versió amb la música original de Weill, s'estrena el 5 de desembre.

1930

De gener a maig *Der Jasager* (El qui diu sí) de Bertolt Brecht, s'estrena el 23 de juny. Representa una de les tendències predominants en la recerca musical del moment, la *Gemeinschaftsmusik* o música per a aficionats. Weill deia, a propòsit de la seva partitura, que havia estat escrita perquè totes les seves parts —cor, orquestra, solistes— puguin ser interpretades per nens de col·legi. La partitura està pensada per als recursos d'una orquestra escolar: una orquestra bàsica de corda (menys violes) i dos pianos, *ad libitum* tres instruments de vent (flauta, clarinet i

saxòfon), instruments de percussió i raspa. El compositor constata l'aparició d'un nou públic i un nou mercat per a aquestes obres literariomusicals. Com ell deia, no només procedent dels col·legis, sinó també del moviment de la classe obrera.

1931

Gener: *Mann ist Mann* de Bertolt Brecht, música incidental, s'estrena el 6 de febrer.

Juny: *Die Bürgschaft* (La promesa) de Caspar Neher, s'estrena el 10 de març de 1932.

1933

Gener: *Der Silbersee* de Georg Kaiser, s'estrena el 18 de febrer.

El 21 de març comença el seu exili, deixa Berlín i arriba a París el 23.

Abril: *Die sieben Todsünden* (Els set pecats capitals) de Bertolt Brecht, s'estrena al Théâtre des Champs Elysées de París el 7 de juny.

Setembre: *Es regnet* de Jean Cocteau. *Der Abschiedsbrief* d'Erich Kästner. El 18 de setembre es divorcia de Lotte Lenya.

Octubre: *La grand complainte de Fantômas* de Robert Desnos, s'estrena a Ràdio París el 3 de novembre.

1934

Maig: les cançons de cabaret *Complainte de la Seine* i *Je ne t'aime pas* de M. Magre, cantades per Lys Gauty.

Setembre: *Marie Galante* de Jacques Deval, s'estrena el 22 de desembre.

Desembre: *Der Kuhhandel* de Robert Vamberg.

1935

La cançó *Youkali* de Roger Fernay.

Juny: *A Kingdom for a Cow*, adaptació anglesa de *Der Kuhhandel*, s'estrena al Savoy Theatre de Londres el 28 de juny.

Agost: *Der Weg der Verheissung* de Franz Werfel, que després s'estrenà a Nova York com *The Road of Promise* com a títol provisional.

El 10 de setembre arriba a Nova York amb Lotte Lenya, que torna amb ell després de dos intents de suïcidi.

Kurt Julian Weill als disset anys d'edat a Leipzig, l'any 1917

1936

Juny: *Johnny Johnson* de Paul Green, s'estrena a Nova York el 19 de novembre.

Juliol: *The Fräulein and the Little Son of the Rich* de Robert Grahm.

1937

The Eternal Road de Franz Werfel i la traducció a l'anglès de Ludwig Lewisohn i cançons addicionals de Charles Alan, s'estrena el 4 de gener.

El 19 de gener es torna a casar amb Lotte Lenya.

1938

The Common Glory de Paul Green, obra inacabada.

Gener-abril: *Davy Crockett* de H.R. Hays i Kurt Weill.

Març-setembre: *Knickerbocker Holiday* de Maxwell Anderson, s'estrena el 19 d'octubre.

1939

Gener-març: *Railroads on Parade* d'Edward Hungerford, s'estrena el 30 d'abril.

Març-agost: *Ulysses Africanus* de Maxwell Anderson, obra inacabada.

Novembre: *Madam, Will You Walk?* de Sidney Howard, música incidental.

Desembre: *Two on an Island* d'Elmer Rice, música incidental.

Per Nadal regala a la seva dona *Nannas Lied*, un text de Bertolt Brecht inspirat en ella. Descriu els sentiments de Nanna, que ha estat en el "mercat de l'amor"

Lotte Lenya cantant "Jenny la dels pirates" de L'òpera de tres rals, a la producció del Theatre de Lys, 1954

durant molts anys i lamenta que amb els anys els seus sentiments s'hagin refredat fins a l'afebliment. Lenya no va cantar mai aquesta cançó en públic, però sí que ho va fer anys més tard en una visita de Brecht a Nova York. Brecht va definir la interpretació com absolutament inoblidable.

Desembre: *Stopping by Woods on a Snowy Evening* de Robert Frost. Manuscrit desaparegut.

1940

Gener: *Ballad of Magna Carta* de Maxwell Anderson, cantada per ser radiada.

Febrer: *Lady in the Dark* de Moss Hart i les cançons d'Ira Gershwin, s'estrena a Nova York el 21 de gener de 1941.

1942

Gener: *Walt Whitman Songs*, "Oh Captain! Oh Captain!", "Beat! Beat! Drums!", "Dirige fo two Veterans".

Març: *Und was bekam des Soldaten Weib* de Bertolt Brecht.

1943

Maig: Brecht visita Weill per presentar-li dos projectes, que no arriben a materialitzar-se. *La bona persona de Setzuan* i *Schwey en la Segona Guerra Mundial*.

Juny: *One Touch of Venus* de S. J. Perelman i Ogden Nash i les cançons d'Ogden Nash, s'estrena a Nova York el 7 d'octubre.

1944

Juliol-desembre: *The Firebrand of Florence* d'Edwin Jus-

tus Mayer i cançons d'Ira Gershwin, s'estrena a Hollywood el 22 de març de 1945.

1945

Agost-novembre: *Down in the Valley* d'Arnold Sundgaard, versió per a la ràdio.

1946

Gener-novembre: *Street Scene* d'Elmer Rice, s'estrena a Nova York el 9 de gener de 1947.

Març: *Kiddush* per a cantant, cor i orgue, s'estrena el 10 de maig en una sinagoga a Nova York.

1948

Abril: *Down in the Valley* d'Arnold Sundgaard, versió escènica, s'estrena el 15 de juliol a la Universitat d'Indiana.

Agost: *Love Life* d'Alan Jay Lerner, s'estrena el 7 d'octubre.

1949

Primavera: *Lost in the Stars* de Maxwell Anderson, s'estrena el 30 d'octubre.

1950

Gener-març: *Huckleberry Finn* de Maxwell Anderson, darrera obra inacabada. 17 de març: Weill pateix problemes respiratoris i el dia 19 és ingressat al Flower Hospital de Manhattan, on arriba en coma; després d'uns dies sembla que millora, perquè havia patit un atac de cor, i va voler continuar la seva darrera obra a l'hospital. Semblava que millorava.

3 d'abril: va morir a l'hospital.

5 d'abril: és enterrat al Mount Repose Cemetery, Rockland County, Nova York.

En aquesta cronologia només he fet esment de les obres relacionades amb el teatre. Hi ha una producció també important d'obres de música simfònica i de cambra. Potser el més conegut en aquest terreny és el seu *Concert per a violí i orquestra de vent op. 12* escrit entre els mesos d'abril i maig de 1924 a Berlín, estrenat a París l'11 de juny de 1925. També va posar música a diverses pel·lícules en la seva època americana.

Com es pot definir la música de Kurt Weill?

Hi ha dues etapes molt diferenciades en la seva música: l'època europea i l'època americana.

XIX Premi de música Ciutat de Manresa

PIANO
I MÚSICA DE CAMBRA
del 18 al 21 de febrer de 1999

PIANO:

Categoria A: Fins a 25 anys

Categoria B: Fins a 14 anys

MÚSICA DE CAMBRA:

Categoria A: La mitjana d'edat
de tots els components no serà
superior a 28 anys

Categoria B: La mitjana d'edat
de tots els components no serà
superior a 20 anys

(Les edats esmentades s'establiran
amb referència al dia
1 de febrer de 1999)

INSCRIPCIONS:

Data límit:
30 de gener de 1999

Organitza:

Conservatori Professional
Municipal de Música de Manresa

Carrer de Jaume I, 8
08240 Manresa.

Tel.: 938720088 / Fax: 938726629

Ajuntament de Manresa

En la primera època hi ha una gran recerca de cap on ha d'anar la música. La trobada amb Brecht i la seva visió del teatre èpic és importantíssima.

Brecht fa unes diferenciacions entre:

Òpera dramàtica

La música està al servei.

La música subratlla el text.

La música significa el text.

La música il·lustra.

La música pinta la situació psicològica.

Òpera èpica

És intermediària.

Comenta el text.

Pressuposa el text.

Pren posició.

Assenyala un comportament.

En la pràctica això es concreta en la separació entre diàlegs i parts cantades, els *songs*, que apareixien aïllats dins l'espectacle. També en l'elaboració d'una forma musical diferent pel que fa a ritmes i a instrumentació.

Les composicions de Weill s'inspiren en la música ballable que arriba d'Amèrica, el tango porteny, la música de jazz que s'estava introduint a Europa i en les cançons crítiques de cabaret. Parodia la solemnitat de l'òpera romàntica i escriu contra el text o el significa de forma més complexa. Per exemple, situa una melodia nostàlgica i evocadora davant un text o una situació de gran brutalitat. Instrumentalment, redueix l'orquestra i prioritza el vent, la percussió i el ritme monòton dels baixos. Treu l'orquestra del fossat i la situa dalt l'escenari. La seva música té unes melodies que el públic recorda ràpidament, per exemple: el *Moritat* de Mackie Messer, la *Cançó de Bàrbara*, la balada tango de *L'òpera de tres rals*, l'*Alabama Song*, etc. Weill utilitza molt el sincopat rítmic en les seves melodies, la distorsió sonora dels instruments de metall i la percussió, i amb el piano molt sovint com a instrument rítmic.

En la segona època la seva música se sotmet al mercat de Broadway. Personalment crec que la

seva música perd interès i sembla com si es tractés d'un altre compositor. Ells mostra molt respecte amb el país que el rep amb els braços oberts i li dona la música que volen. Hi ha algunes excepcions, com és el cas de *Nannas Lied*, escrita l'any 39, en què tornem a veure el Weill dels seus millors anys berlinesos.

La meua intenció a partir d'aquest article és fer notar la importància d'un gran músic que sempre ha estat al darrere d'un gran autor com és Bertolt Brecht. Al nostre país hem tingut la gran sort de comptar amb homes i dones com Feliu Formosa, la seva filla Esther, Carme Sansa, Fabià Puigserver, Mario Gas, Ricard Salvat, Jaume Melendres, Pau Monterde, Lluís Pasqual, Pere Planella, l'Orquestra Teatre Lliure, i d'altres de què em disculpo si no els esmento, que ens han donat a conèixer aquests autors, i que probablement com a públic no seríem el mateix si no els haguéssim coneguts.

En aquest moment estic pensant en la gran sort que vaig tenir en els anys setanta de conèixer Feliu Formosa, Pau Monterde i Carles Berga. Va ser a Terrassa als Amics de les Arts, a l'època del teatre independent. En Carles, un gran músic —*El retaulle del flautista*—, amb una influència marcada de Kurt Weill, me la va saber transmetre. Gràcies a ells he tingut la gran sort d'endinsar-me en aquest terreny de la música escènica.

Durant aquests anys he pogut treballar les cançons de Weill-Brecht amb alumnes de diferents nacionalitats; ha estat molt interessant veure la gran força que arriben a tenir interpretativament, que no tenen fronteres, i en què els anys no es deixen notar; són unes cançons vives. Cada vegada que n'escolto una nova versió descobreixo noves idees que demostren la riquesa de la música i el text.

Espero haver creat una mica de necessitat de conèixer la seva música a aquells que no la coneixen, i als qui ja la coneixen, per endinsar-s'hi una mica més.

400 anys de la mort de Francisco Guerrero Josep Maria Llorens i Francisco Guerrero, dos noms inseparables

El proper any 1999 es compleix el quatre-cents aniversari de la mort d'un dels grans mestres de l'escola polifònica espanyola, Francisco Guerrero. El català pare Josep Maria Llorens, director emèrit de l'Institut Espanyol de Musicologia del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC), és el musicòleg que està portant a terme la publicació de l'opera omnia del gran compositor sevillà. Amb una gran dedica-

ció i esforç, ja ha publicat la pràctica totalitat de la música de Guerrero per al CSIC, però aquest any vinent, tan remarcant per la quantitat d'esdeveniments que es produiran en honor del compositor sevillà, té gran importància per al pare Llorens: vol publicar el volum X de les obres completes de Guerrero i, si és possible, concloure una obra tan faraònica amb la publicació del volum XIII, l'últim.

Per HELENA BAYO

Pare Llorens, per què aquesta inclinació vers la música de Guerrero?

—Bé, el mateix Higini Anglès em va destinar aquesta feina, la qual cosa jo vaig agafar amb molta il·lusió i encara hi estic posat. Per a mi seria una gran il·lusió poder acabar aquesta feina, perquè el temps se m'esgota. Hem de pensar que pel que fa als nostres grans polifonistes espanyols, Morales, Victoria i Guerrero, del primer se'n va ocupar el mateix Anglès, per bé que va deixar inacabat un volum —em sembla que l'Ofici de Difunts i les Lamentacions—; de Victoria, se'n va ocupar Felip Pedrell, i de Guerrero, me n'estic ocupant jo. No vull que quedi inacabat. Higini Anglès també em va encarregar acabar l'obra de Morales, però ara mateix el que no puc fer és vestir un sant per desvestir-ne un altre. Jo ara haig d'ocupar-me de l'obra de Guerrero fins al final, i no em queda gaire temps. Guerrero és una figura cabdal que em té enamorat: un eclesiàstic exemplar i un mestre de capella de primera fila, glòria de la catedral de Sevilla.

Josep M. Llorens

La llarga vida del pare Llorens ha estat dedicada a l'estudi. Va cursar Humanitats, Filosofia i Teologia al Seminari Diocesà de Barcelona (1939-49), i hi va obtenir les més altes qualificacions. Al mateix centre es va formar musicalment amb professors del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona:

amb el mestre Lluís Maria Millet, director de l'Orfeó Català, i amb el pare Robert de la Riba, organista de l'església de la Mare de Déu de Pompeia. Durant cinc anys va ocupar l'organistia del Seminari amb una quantiosa activitat artísticolitúrgica. El 1949 va ser ordenat sacerdot i va anar a estudiar a Roma, al Pontificio Istituto di Musica Sacra. Va obtenir la llicenciatura al Corso Superiore di Musica, Magisterio in Musica Sacra, i el doctorat en musicologia amb la qualificació de *summa cum laude*. La seva tesi doctoral, defensada públicament, va ser guardonada amb la Medalla d'Or de S.S. Pau VI.

—En què consisteix la seva tasca?

—A poder donar vida als signes gràfics de la música del passat i la seva història.

—Com són els signes musicals del passat?

—Bé, els signes musicals han tingut una configuració canviant. Al segle V, aproximadament, van sorgir els signes musicals no com els coneixem avui dia. Els primers signes corresponen a la monodia litúrgica. El llenguatge més representatiu és el gregorià, passant pel visigòtic i el mossàrab, que no són

desxifrables. El gregorià té la dificultat que si bé en tenim la referència d'intervals, ens falta però el ritme d'aquesta serigrafia musical.

—Com aconsegueix datar el material?

—Moltes vegades es pot datar per característiques externes, com ara pel paper. Llavors, s'intenta aplegar totes les dades i es comprova que coincideixin. A vegades el copista també datava el document. Per exemple, els Magnificats de Guerrero, el copista els data el 1561. Avui dia treballar amb el material és més fàcil que abans per l'existència de les fotocòpies. Jo he hagut de treballar in situ moltes vegades —a la catedral de Sevilla, Jaca, Tarassona...— perquè el material no es podia treure. Ara això ja no passa. Es pot treballar amb fotocòpies.

El pare Llorens es va iniciar en la seva tasca investigadora el 1953 a Roma com a auxiliar de l'Escola Espanyola d'Història i Arqueologia del CSIC, sota la direcció de monsenyor Anglès. Al mateix temps va investigar a l'Archivio di Stato de Roma i a l'arxiu de l'ambaixada espanyola, on es conserven documents de molt relleu històric. És nomenat Collaboratore Scientifico della Biblioteca Apostolica Vaticana l'any 1954, i hi realitza una tasca important de catalogació dels fons musicals existents, que materialitza en dues obres: *Capellae Sixtinae Codices* i *Le opere musicali della Cappella Giulia*.

—Ha fet alguna investigació concreta sobre la música catalana?

—Sí. Tinc publicada l'obra de Josep Elies a la Biblioteca de Catalunya. Sis volums del gran organista català.

—Aquesta especial relació entre la musicologia i la religió (catòlica), a què creu que obeeix?

—Bé. La majoria dels musicòlegs espanyols han estat eclesiàstics. És des de fa molt poc que a les universitats es poden cursar estudis de musicologia. Normalment, els fons musicals es troben a les catedrals i per

El pare Llorens ha esdevingut continuador de la tasca a la qual es dedicaren personatges rellevants de la musicologia, com Higiní Anglès, Miquel Querol o Felip Pedrell (a la il·lustració, segons un dibuix de R. Casas)

això és lògic que els eclesiàstics s'hi hagin pogut dedicar. La musicologia mira sempre el passat i, on està el material? A més, la musicologia no estava dotada econòmicament i això ha fet que les persones que s'hi han dedicat siguin sobretot eclesiàstics o religiosos.

—Quin plaer troba vostè a la música antiga, fins al punt d'haver-hi dedicat tota la vida?

—És una vivència del passat que ens desperta molts conceptes de vida social i religiosa. Atreu per la seva bellesa i arcaisme. Per la seva funció mística, afavoreix el contacte vital de la persona amb el Creador. Alhora, és un perfecte matrimoni entre text, lletra, esperit i forma humana.

—Quines qualitats personals es requereixen per a aquest tipus de feina?

—Molta paciència. Es tracta d'un treball que requereix molta concentració i no desanimar-se mai.

L'any 1955 el pare Llorens va haver d'optar entre ingressar en la plantilla de col·laboradors fixos de la Biblioteca Vaticana o ser secretari i col·laborador de l'Institut Espanyol de Musicologia del CSIC. Va optar per això

últim. Estableix el seu domicili a Barcelona i, amb el temps, a l'Institut esdevingué professor d'investigació, vicerector i director, càrrec que desenvolupà fins als seixanta-cinc anys, edat de la seva jubilació.

—Quines compensacions li ha proporcionat a vostè personalment la seva feina?

—La satisfacció de l'esperit i saber que faig una feina ben feta dintre de les meves possibilitats. També és molt important continuar amb la tasca d'Higiní Anglès, Miquel Querol o Felip Pedrell, de mantenir la flama de la musicologia a Espanya i posar la musicologia espanyola a nivell europeu.

El pare Llorens ha publicat en el decurs de la seva vida més de setanta articles, que comprenen temes tan diversos com *Isaac Albéniz a través d'unes cartes inèdites*, *El villancico espiritual renacentista en la Corte de los Reyes Católicos* o *El Cançoner de Gandia*. Ha col·laborat, igualment, en una vintena de congressos nacionals i internacionals, com l'International Symposium on the Cantigas de Santa Maria (Nova York, 1981) i ha ofert uns vint-i-cinc títols de conferències diferents arreu de l'Estat

espanyol (L'impressionisme musical, Obra pianística del mestre Isaac Albéniz, Música cortesana de tecla en la España del siglo XVII, etc.). Ha rebut premis i condecoracions significatives: Medalla d'Or de S.S. Pau VI (1969), acadèmic de la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando (1972), Medalla de Plata Joan Massià (1981), Medalla al Mérito en las Bellas Artes en categoria de plata del Ministeri de Cultura (1992), premiat per The American Biographical Institute (1994), etc.

En el camp discogràfic, hi té una aportació intensa: *El Cancionero de Palacio*; música espanyola per a tecla dels segles XVI i XVII; música de Tomás Luis de Victoria, de Cristóbal de Morales; música instrumental del segle XVIII; música polifònica del segle XVI, etc. Pel que fa a la seva bibliografia, és realment magnífica: prop de vint llibres, entre els quals destaca el seu profund

estudi sobre l'obra completa de Francisco Guerrero.

Actualment, als 74 anys d'edat, el pare Llorens continua essent un treballador infatigable. Recentment ha publicat, amb el suport del senyor Ventura Bajet —president de la Fundació Jaume Callís— i la Junta d'Andalusia, les *Vísperas de Reyes* de Guerrero, un repertori de música religiosa que es practicava a les catedrals espanyoles. En la primera part del llibre el pare Llorens escriu sobre "Música y poder en la era imperial hispánica", seguit d'una explicació del repertori que presenta, repertori d'altra banda molt important en l'acció litúrgica dels temples peninsulars. Després, l'autor ens transcriu íntegrament el repertori musical monòdic i polifònic al qual ens hem referit.

—En quin moment es troba actualment?

—Bé. *Estic content, perquè ara tinc temps i tranquil·litat*

per publicar. La catedral de Sevilla m'ha encomanat la Passió de Setmana Santa de Francisco Guerrero amb motiu del quart centenari que s'aproxima. I, és clar, continuar publicant per al CSIC. Ara que no tinc obligacions amb alumnes i administratives de direcció del Centre, puc dedicar-me totalment a les publicacions.

—Té alguna assignatura pendent?

—Sí. Per a mi és molt important finalitzar l'obra de Guerrero. Tinc pendent aquesta feina i hi ha una cosa que no puc permetre; no vull que quedi inacabada. La música i l'autor s'ho mereixen.

Bibliografia

I. GONZÁLEZ VALLE, J.V.: *Josep Maria Llorens i Cisteró, musicòlogo del CSIC. Itinerario de su labor investigadora (1953-1993)*. "Anuari Musical", 1994, núm. 49, editat pel Consell Superior d'Investigacions Científiques.

OT ALLÒ QUE US INTERESSA

Més de 70 revistes d'abast nacional estan associades a l'APPEC.

Per a més informació: APPEC Rambla de Catalunya, 10, 1 er.

08007 Barcelona Tel. 412 76 28 Fax: 317 83 86

Ho trobareu a les revistes en català

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÓDIQUES
EN CATALÀ

INFORMACIÓ GENERAL
INFANTIL I JUVENIL
CULTURA
RELIGIÓ
POLÍTICA
PEDAGOGIA
AGRICULTURA I RAMADERIA
ESPORTS
MÚSICA
ARTS PLÀSTIQUES
TEATRE I CINEMA
CIÈNCIA I TECNOLOGIA
ENTRETENIMENTS
HISTÒRIA
FOLKLORE
SATÍRIQUES
ARTS DECORATIVES

La lletra impresa a través de la música

Enric Larreula: quan el cantar no fa perdre l'escriure

Enric Larreula (Barcelona, 1941), llicenciat en Filologia Catalana, va començar una relativament tardana carrera literària a l'inici dels anys vuitanta. D'aleshores ençà ha publicat obres d'una gran intensitat lírica (*Darrera nostre un riu de flors trencades...* -1982) o amarades d'un humor mai gratuït (*T'han enganyat*, *Immaculada* -1989-, *La propina* -1990-, Premi Pere Quart d'Humor i Sàtira). També ha produït una novel·la de característiques èpiques (*Terres Verges* -1997),

i diversos llibres de narrativa infantil i juvenil. Ell i jo havíem coincidit, al final dels anys setanta, com a alumnes de Joaquim Molas i Jordi Castellanos, entre d'altres, a les aules de la UAB. En aquells moments Enric Larreula encara no era un escriptor conegut, però sí (i vaig trigar molt de temps a assabentar-me'n) un antic autor i intèrpret de cançons. El diàleg que hem mantingut ha quedat centrat sobretot en aquesta poc coneguda etapa de la seva trajectòria.

Per MIQUEL PUJADÓ

—Així doncs, ets fill de Barcelona...

—Fill de Barcelona i de la postguerra. Vaig néixer en un carrer estret, molt estret, del barri antic, a prop de Santa Maria del Mar, el 2 de desembre de l'any 41.

—Però no vas publicar fins a l'any 82, quan apareix *Darrera nostre un riu de flors trencades...*

—No sé, a mi em balla pel cap que vaig publicar alguna cosa abans —potser m'equivoco. El que és segur és que vaig començar a escriure molt abans: *Darrera nostre...* el devia començar cap a l'any 67, però no tenia forma de llibre; eren apunts, idees, experiències... Els primers reculls de contes infantils, en tot cas, els vaig fer cap a l'any 80.

—Quins títols de la teva producció destacaries?

—Com a obra densa i ideològica, *Terres verges*, que narra l'intent d'una comunitat catala-

na de construir un país alternatiu en un entorn totalment diferent. I pel que fa al meu vessant més humorístic, segurament *T'han enganyat*, *Immaculada*, tot i que no va guanyar el Premi Pere Quart i, en canvi, sí ho va fer *La propina*. Ara bé, de cap manera no considero com a inferior la part de la meua obra adreçada als lectors més joves: per exemple, m'estimo força *Ala de corb*, una novel·la infantil. Ja veus que he intentat tractar temes prou diversos, i conrear, en funció d'això, diversos estils.

—Però avui no parlarem gaire de la teua obra. Ja que, a diferència dels dos autors amb qui he conversat fins ara (Miquel Descot i Jaume Cabré), el món musical no hi queda reflectit. En canvi, la música sí que va formar part d'una etapa de la teua vida... Crec que Miquel Martí i Pol i tu deveu ser els únics escriptors catalans de renom que van viure com a cantants una etapa desconeguda per al gran públic (el cas de

l'Espinàs, que va formar part dels Setze Jutges, i que va enregistrar diversos discos, és força diferent).

—Sí, ja ho crec. Les meves primeres produccions literàries, els primers textos que jo devia escriure ja no recordo quan, eren precisament cançons. Per què vaig començar escrivint cançons? Segurament, el motiu cal buscar-lo en les circumstàncies històriques que em van tocar viure. Jo era dibuixant, i poc abans d'anar a la mili (t'estic parlant de l'any 63, si fa no fa) vaig tenir un greu problema físic: un despreniment de retina. No podia llegir, ni fer les activitats a què estava acostumat. Llavors, el meu pare em va comprar una guitarra perquè em distraigués. La música sempre m'havia agradat: als catorze o quinze anys, ja acostumava a anar tot sol als concerts del Palau. Però no n'havia estudiat mai. I encara avui no en sé ni un borrall, de teoria musical. Així doncs, vet aquí que em trobo a la mili amb una

guitarra a les mans. I just en el moment que la Nova Cançó començava a articular-se com a moviment... Havien aparegut els Jutges; i Raimon, és clar.

—El primer disc de Raimon, amb *Al vent* i tres altres temes surt exactament l'any 63, i al cap de pocs mesos va tenir lloc l'èxit del *Se'n va anar* al Festival de la Cançó Mediterrània.

—Ja deu ser això... Em vaig trobar immersit en un ambient en què alguna cosa es movia. I jo era ja prou sensible a les qüestions lingüístiques i nacionals. Per tant, mirava d'estar una mica al cas, i d'aconseguir el material que podia. L'Espinàs ja el coneixia com a novel·lista, però en Raimon va ser tot un descobriment. Recordo el disc que deies abans, amb aquella foto de color groc, on es veia recolzat en una paret, amb un nen al seu darrere...

—Una bella fotografia de l'Oriol Maspons, si no vaig errat...

—Bé, ho anava comprant tot:

la Remei Margarit, l'Enric Barbat, en Pi de la Serra... A més, ja que arran dels meus problemes amb la vista vaig veure'm obligat a deixar de dibuixar, vaig haver de buscar feina. I per mitjà d'un conegut vaig aconseguir entrar a treballar a Edicions 62, com a venedor. Jo vaig ser, de fet, el primer venedor a domicili que va tenir l'empresa. Ja m'ho van dir ben clar: "Noi, una altra feina no te la podem donar. Tu mateix." Ells tenien muntada una distribuïdora (Central del Llibre Català, em sembla que es deia), i és per a aquesta distribuïdora que vaig començar a moure'm amunt i avall. El contacte normal i quotidià amb el llibre català (i no solament amb la producció d'Edicions 62, ja que la distribuïdora treballava amb altres empreses) em va fer entrar en contacte amb el món cultural. El del llibre, i el del disc! Perquè Edigsa s'havia format feia ben poc. I jo anava

a vendre llibres i, si s'esqueia, discos d'Edigsa també... Hi havia tan poca gent que en aquell moment edités en català, que tots ens coneixíem i teníem un tipus o un altre de relació. Com si tots fóssim membres d'una mateixa família, vaja.

—Venedor de discos catalans, apassionat per la llengua, i amb una guitarra a casa... Estaves predestinat a escriure cançons.

—La feina va ser meua, però. Pensa que, com t'he dit abans, de música no en sabia gens. Però m'ho vaig anar fent: en tal m'ensenyava l'acord de Do major, en tal altre el de Re menor, i així successivament, i a força de suades i de destrossar-me els dits vaig aconseguir fer les rodes d'acords més bàsiques per tal d'encaixar-hi els textos que començava a escriure.

—I vas començar a pujar als escenaris tot seguit?

—Hem de tenir en compte que aquella era una època dura però agraïda... Qualsevol que

sabés tocar una mica la guitarra i cantar dues o tres cançons en català trobava espais per actuar. Que si festes majors de poble, que si centres parroquials o excursionistes, que si aplecs... En Manel li ho deia a en Pere, i el boca a orella funcionava. Recordo que Joan Ballesster i Canals organitzava uns autocars per anar a l'Aplec del Puig. Doncs bé, jo m'hi afegia, cantava quatre cançons, i tot-hom la mar de content. Eren uns altres temps...

—I el pas a una certa seriositat —ja que no a la professionalització— vas fer-lo aviat?

—De seguida. Veuràs, jo anava força a Viladrau amb la guitarra, i allà hi vaig conèixer una colla d'estiuejants que venien de Badalona. Un bon dia em van sentir i em van convidar a conèixer un col·lectiu de cantants que tenien ja organitzat. I m'hi vaig incorporar. Es tractava del Grup Estrop, format al voltant del poeta Màrius Sempere.

—Un dels grups que van voler repetir l'experiència dels Jutges arreu de Catalunya, com els Guillem de Cabestany al Rosselló, o Can-64 a les Terres de Ponent.

—Una cosa així. No es tractava d'un grup massa articulat, ni posseïa allò que podríem considerar una estructura professional, però en Sempere era —i és— un home reconegut, de prestigi, i va ajudar força a consolidar-lo. Ell mateix tocava el piano i escrivia textos per a diversos cantants.

—Quins cantants formaven part del col·lectiu?

—Recordo en Ramon Muns; potser és el que va destacar més.

—I tant! Va enregistrar un disc senzill produït per Salvatore Adamo (*La llum dels dies clars*) i més endavant dos àlbums: *Cançons per a l'home i la utopia*, amb textos de Màrius Sempere, i un elapé amb versions de Jacques Brel. Per cert:

en Muns ha estat un dels pocs anarquistes militants de la Cançó Catalana.

—També hi havia una noia que va enregistrar algun disc, l'Eulàlia... El cas és que la primera vegada que jo vaig actuar en públic en un escenari diguem-ne "de debò" va ser a Badalona, formant part del Grup Estrop. A partir d'aquí, les coses es van anar complicant. No sé pas com, en Salvador Escamilla va conèixer la nostra existència. Dirigia i presentava llavors a Ràdio Barcelona un programa dedicat a la Cançó en català, crec que els dissabtes a la tarda.

—El famós Radioscope, que s'emetia en directe des de l'estudi Toreski, i on al llarg dels anys es van donar a conèixer noms tan importants com Joan Manuel Serrat o La Trinca...

—Doncs bé, un bon dia m'hi van enviar. I m'hi vaig presentar com a Enric Larreula per cantar-hi algunes de les meves cançons. Arran d'aquest fet, em van sortir moltes altres actuacions... I en una d'aquestes cantades vaig coincidir amb un altre xicot que també cantava sol —l'Albert Feliu, el germà de la Núria—, i amb dues noies que cantaven plegades. Recordo que aquell dia vaig sentir també un noi valencià del qual no he sabut mai més res... Es deia Enric l'Estornell i era molt millor que tots nosaltres plegats. Bé, anem al gra: vam decidir formar un quartet, que l'Escamilla, arran d'un altre Radioscope, va batejar com Ells i Elles. O potser era Elles i Ells?

—Resumim: de vegades actuaves tot sol, de vegades com a Enric Larreula però dins del col·lectiu l'Estrop, i encara de vegades formant part del quartet Elles i Ells. Déu n'hi do!

—Ja ho pots ben dir, però ens divertíem força. I de festivals i petites actuacions mai no ens en mancaven.

—Vas coincidir amb gaires cantants dels que més tard van

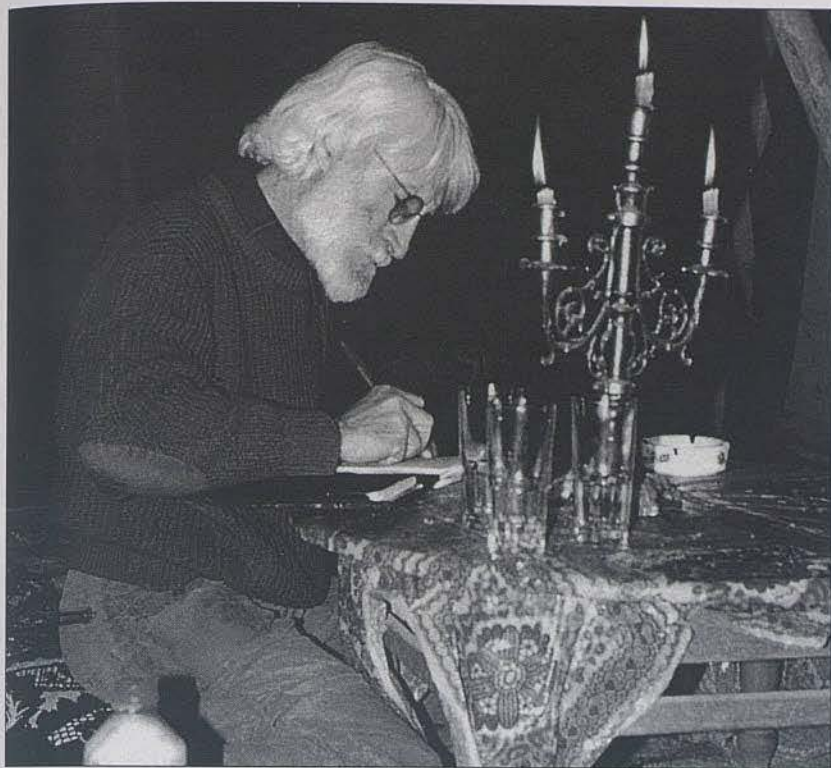
"...em decantava majoritàriament per la cançó humorística. El fet és que m'agradava molt fer riure a la gent"

esdevenir professionals i, en alguns casos, figures?

—A la llarga coincidies amb tothom: el país és petit i tots ens acabàvem coneixent. I en aquells moments la professionalització era una possibilitat més que remota: recorda que estem parlant dels primers seixanta, de l'any 63 i 64, quan cantar en català obria nous camins, ens feia veure nous àmbits per guanyar. Efectivament, vaig cantar amb molta gent: amb uns quants Jutges (l'Espinàs entre ells) al Fòrum Vergés, i a moltes viles amb la Guillermina, amb Guillem d'Efak, amb Dolors Laffitte, amb Rafael Subirachs, fins i tot amb Serrat i Raimon... Ara em ve al cap que algú em va dir: "Hauries d'anar a veure en Lluís Serrahima." Em sembla que a can Serrahima es trobaven els Jutges per escriure cançons i fer audicions de nous candidats al col·lectiu.

—Els famosos "exàmens d'admissió" que més tard van tenir lloc a La Cova del Drac, i que van suspendre, entre d'altres, Pau Riba i un tal Joan Collell que encara no s'havia rebatejat Pere Tàpias.

—Exactament, recordo que hi havia també els germans Por-

ter, en Miquel, el que cantava, i en Josep, el llibreter... Amb mi no devia d'anar gaire bé la cosa, perquè mai no vaig formar part dels Setze Jutges, però bé em devien de donar alguns consells.

—I quina mena de cançons cantaves? Estaven molt amara-des de transcendència?

—Algunes, força, ho reconec. Suposo que, jove com era, de tant en tant tenia ganes de dir coses molt i molt serioses i importants... Però em decantava majoritàriament per la cançó humorística. Ja veus que amb els meus reculls de contes, tant els escrits per a adults com els dedicats a la mainada, aquesta vena no l'he perduda mai del tot... El fet és que m'agradava molt fer riure a la gent. Havia escrit una mena de rodolins, o de corrandes, que els seguidors dels Festivals de Cançó Catalana (hi havia persones que te les trobaves a tot arreu) ja se sabien de memòria i me'ls demanaven sovint. Eren una mena d'acudits versificats que la gent va acabar anomenant Les ximpleries de l'Enric Larreula, i que van tenir un cert èxit per difusió oral: hi ha gent que les

ha sentides cantar fins i tot al País Valencià.

—Com i per què vas decidir deixar-ho córrer?

—El procés va ser lent i gradual. Primer es va dissoldre el grup Elles i Ells, i jo vaig continuar en solitari un temps més. Durant tres anys, per exemple, vaig cantar a la Festa Major de Vallvidrera, i en aquesta i altres localitats acabava jo mateix presentant l'espectacle i coordinant les actuacions d'altres cantants. Vaig esdevenir una mena d'activista cultural... I em vaig moure força arreu de Catalunya: la gent del Centre Comarcal Lleidatà em va aconseguir moltes actuacions per terres de Ponent: Tàrrrega, Balaguer... Una cosa portava l'altra, i la dinàmica, un cop es posava en marxa, semblava inaturable.

—I continuaves tenint èxit?

—No ens enganyem. Molts dels cantants que van aparèixer en aquells anys eren molt i molt dolents. I un cantant dolent, però divertit, pot ser suportable. El que no es pot pair és un cantant dolent i amb pretensions transcendents. Jo potser no era cap desastre ab-

solut, però sabia que mai no podria arribar al nivell d'un Subirachs o d'un Raimon. Així doncs, anava fent la viu-viu amb cançons simpàtiques i divertides que la gent agraïa moltíssim. Moltes vegades, després d'una estona de pallissa, quan sortia a l'escenari, el públic em rebia amb autèntiques ganes, com si es digués: "Per fi, home! Amb aquest sí que riurem." I ja saps que costa molt fer riure la gent, però un cop han engegat l'aixeta el que és difícil de debò és fer-los parar. Jo, una vegada tenia el públic guanyat, jugava molt amb l'expressivitat, amb la teatralitat dels gestos, amb els silencis carregats d'expectatives, que es resolien sovint en una rialla encara més grossa. La gent s'ho passava bé, i jo encara més.

—Però la cosa es va acabar...

—...al final dels anys seixanta. A la primera Universitat Catalana d'Estiu encara hi vaig cantar. Devia de ser l'any 68 o el 69... Però la cosa s'havia anat morint a poc a poc. Jo no estava prou preparat, ni m'havia dedicat a estudiar seriosament. Alguns cantants molt bons havien accedit a la professionalitat, i s'estava procedint, en l'àmbit de la Cançó, a una autèntica escombrada que arribaria al seu punt àlgid a l'inici dels setanta. Ara bé, per a mi tot es va acabar de debò, i de cop, arran d'una faringitis fortíssima. Van coincidir-hi dos fets: d'una banda, havia començat a treballar com a professor, i anava molt carregat de veu; d'altra banda, un cap de setmana vaig sortir amb autocar amb una colla d'amics. I em van fer cantar. M'hi vaig passar hores, cantant. I en un moment donat vaig ser conscient que se'm trencava la veu. Vaig quedar tan afònic que no podia ni tan sols dir que no podia parlar! L'afonia se'm va complicar amb una grip, i així que em vaig alçar del llit vaig tornar a fer classes... Resultat:

—Ja ho crec. I els meus orígens com a dibuixant també. Els feia cantar, els dibuixava figures a la pissarra, els explicava contes... Vaig acabar traient-me el títol de català, i a les darreries del franquisme vaig estar involucrat en l'extensió de les classes de català per les rodalies de Barcelona (fou el temps del famós NO al català dels divuit regidors de l'Ajuntament de la ciutat). Amb el temps, després de la mort de Franco, em vaig trobar preparant lingüísticament persones que tenien més títols que no pas jo, i vaig acabar decidint-me, ganàpia com era, a estudiar Filologia. I fou a l'Autònoma on ens vam conèixer tu i jo...

—I no t'ha quedat el cuquet de les cançons, endormiscat però latent, en algun plec del cor o del cervell?

—Vull creure que algun dia, quan tingui prou temps per a mi, podré estudiar música de debò. No pas amb la finalitat de tornar als escenaris, sinó per tocar a casa, per fruir-ne, per entendre-la millor. No sé pas si me n'aniré a la tomba abans d'acomplir el meu desig, però alguns heu anat fent les cançons que m'hauria agradat escriure a mi, i això ja em resulta una satisfacció.

—Si més no és curiós que en la teva obra literària la temàtica musical no hagi quedat mai reflectida...

—Doncs és cert. Així com fins ara tampoc no ha aparegut mai en els meus contes cap referència a la meva feina de dibuixant, que és una altra etapa que em va marcar profundament. Em fa la impressió que quan giro full, ho faig amorosament, tal com una mare tapa el seu fill tot esperant que agafi el son. Diguem que no he matat aquella època, sinó que l'he deixada dormir. Potser algun dia la despertaré i la trobareu incorporada a un conte o a una novel·la. Tant de bo...

la meua veu va quedar tan ressentida que no podia ni alçar la veu anant amb cotxe. A partir d'aquest moment, no vaig tornar a cantar, tot i que de vegades encara m'ho demanaven. Fent comptes: la meua etapa com a cantant va durar si fa no fa de l'any 63 al 67, amb un parell d'anys de cua durant els quals no feia cap esforç per buscar actuacions, però encara agafava la guitarra de tant en tant. I quan es va acabar, es va acabar en sec. Punt final, i a una altra cosa.

—I no se't va ocórrer que, encara que no cantessis, hauries pogut continuar escrivint lletres de cançons per a altres intèrprets? Un dels dèficits congènits de la Cançó Catalana ha estat l'absència d'autors sòlids i imaginatius, que dominin la llengua i treballin a mida per a bons intèrprets incapacitats per a la creació.

—Doncs la veritat és que no se'm va ocórrer. Des del punt de vista literari, vaig decantar-

me cap als contes... I em vaig deixar portar per la dinàmica de la història. Abans et parlava de Prada. Doncs bé, aquell any, en una de les classes on assistia com a alumne, em va filar una senyora barcelonina que treballava a Òmnium Cultural. Quan el professor em va fer sortir a escriure no recordo pas què a la pissarra, es va adonar que el meu català era força correcte, i em va demanar de col·laborar-hi: i vaig acabar fent de professor de català en una escola de monges del barri del Bon Pastor. Devien veure en mi una certa facilitat per connectar amb els nanos difícils d'aquella zona (si un professor amb tots els ets i uts els començava a parlar de pronoms febles, se'l crusprien de viu en viu)...

—Per tant, d'alguna manera, l'experiència de l'escenari, haver entretingut i fer riure el públic durant una colla d'anys, et va ser útil de cara a la docència, amb els nois i les noies...

La música és emoció.
La publicitat també.

Bassat, Ogilvy & Mather
Publicitat

MIKROKOSMOS

**Homenatge a
Montserrat Martorell**

Com n'és, de bell, acabar una trajectòria professional amb el reconeixement unànim d'aquells amb qui s'ha compartit la tasca vocacional!

Això és el que s'ha esdevingut amb la contralt Montserrat Martorell, no pas -així ho desitgem- en la seva faceta artística, sinó en el vessant acadèmic com a docent de foniatria a la Facultat de Ciències de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Des que, fa una trentena d'anys -arran de l'aparició del seu enregistrament *Cançons tradicionals dels Països Catalans*, una producció de Concèntric que caldria que algú posés novament en circulació-, vaig quedar subjugat per la bellesa d'una de les millors veus de contralt del país, he pogut anar seguint moltes de les seves actuacions, tant en muntatges simfonicorals (esment, només com a exemple: *El amor brujo* de Falla, *Missa de la Coronació* i *Requiem* de Mozart, *Te Deum* de Charpentier i Purcell, *Missa* de Stravinsky, *Stabat Mater* de Pergolesi, etc.) com en sessions de *lieder* o en audicions de cançons tradicionals.

No hi busquéssim pas ostentacions, en les versions de Montserrat Martorell; no les hi trobaríem... Si que hi trobaríem, en canvi, l'expressivitat radical, fruit no solament del bagatge tècnic, sinó de l'actitud de qui s'ha sentit servidora d'una obra (la que fos) que -tal com deia Maragall- calia "saber treure de ben endintre i saber cantar ben enfora".

Al cap de vint-i-cinc anys del seu debut al Palau (2 de novembre de 1950, amb la *Passió segons sant Mateu* de Bach, de mà d'Enric Ribó), i amb un esplet de realitzacions importants, Montserrat Martorell doblà la seva faceta artística amb la docència a la Universitat Autònoma, on -durant gairebé un quart de segle- diverses llegendes d'estudiants s'han pogut beneficiar de la sensibilitat de l'artista i l'exigència de la mestra.

Una tasca global, artística i docent, que tingué la reconeixença explícita en la sessió acadèmica celebrada el passat 28 d'octubre, a la Facultat i Universitat abans esmentades.

Per haver tingut l'honor d'intervenir-hi, puc donar testimoni del tremp d'un acte presidit pel rigor universitari i per la calidesa de la sinceritat.

Les hores de gaudi artístic que Montserrat Martorell ha suscitat, formen part dels records de molts. I la transmissió generosa dels seus coneixements i experiències és una llavor que ha fruit abundantment.

No és això un signe de plenitud humana?

Pere Artís

**José Enrique Bagaría i José M. Fernández,
premis ex aequo El Primer Palau**

José Enrique Bagaría

José María Fernández

Aquests joves pianista i violinista, respectivament, han compartit el premi de la tercera edició d'El Primer Palau (el cicle de concerts que ofereix, amb una selecció prèvia, l'oportunitat de debutar al Palau de la Música Catalana i que organitzen i patrocinen la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i l'Organismo Nacional de Loterías y Apuestas del Estado), amb 250.000 pessetes per a cadascun.

El jurat d'enguany, que estava format per Sofia Puche, Carme Vilà, Josep M. Alpiste, Francesc Taverna-Bech i Lluís Millet, va re-

marcar i valorar la gran vàlua de tots els joves participants al cicle, que es va celebrar els dies 7, 14 i 21 d'octubre i 4 de novembre passats. Els membres del jurat també van distingir amb una menció honorífica el pianista Javier Perianes, el violinista Manuel Porta i el duo de clarinet i piano format per Isaac Rodríguez i Mireia Fornells.

Els premis i les mencions van ser lliurats durant la Festa de la Música el passat 22 de novembre al Palau de la Música Catalana. Els guanyadors, José Enrique Bagaría i José M. Fernández, van oferir el concert d'aquesta diada. ■

**Benet Casablanças,
interpretat a Lisboa**

L'obra del compositor sabadellenc *Tres peces per a grup instrumental* va ser inclosa a les Jornades Internacionals de Música Contemporània de Lisboa el passat 29 de novembre. Aquest obra va ser interpretada pel Conjunt Instrumental de Lisboa, dirigit per José Ramón Encinar, formació que també va oferir obres d'autors portuguesos i catalans com Jorge Peixinho, Clotilde Rosas, Melos, Robert Gerhard i Benet Casablanças.

D'altra banda, ha aparegut recentment un nou compacte editat per la Fundació Música Contemporània en el qual el Grup Manon interpreta obres de Guinjoan, Soler i Casablanças. ■

**Ricardo Martínez
Descalzo, premi Joan
Massià**

El pianista Ricardo Martínez Descalzo va obtenir el primer premi (atorgat per la Generalitat de Catalunya) del XIX Concurs Joan Massià que es va celebrar el passat octubre. El Premi Associació Massià-Carbonell, entitat que organitza aquest concurs, va ser per a Rossend Solvas i Aulet, i el Premi Núria Borés a la millor interpretació de l'obra de Joan Massià va ser per a Xavier Pardo i Sabartés.

El jurat d'aquesta edició estava format per Miquel Farré, Salvador Pueyo, Maria Rosa Llorens, M. Glòria Vila-Puig i Montserrat Albet. ■

Nova temporada de concerts de l'Associació Massià-Carbonell

Un total de nou concerts configuren un any més el cicle musical que organitza l'Associació d'Amics i Deixebles de Joan Massià i Maria Carbonell, protagonitzat per joves i destacats intèrprets.

Un cop al mes, en diumenge (18,30 h) i a l'Ateneu Barcelonès, d'octubre a juny, els concerts van ser encetats pel trio I Amici—Pere Bartolomé, violí; Núria Padrós, violoncel, i David Casanova, piano— a l'octubre i per la pianista Sira Hernández el passat novembre. Aquest desembre el continua el trio format per la violinista Victòria Fernández, la violoncel·lista Anna Comellas i el pianista Albert Giménez, el dia 20.

Ja al gener de l'any que ve (dia 17) actuarà el guanyador de la 19a edició del concurs de piano que organitza aquesta entitat, Ricardo Martínez. El 21 de febrer ho farà el violoncel·lista Pedro Miguel Oliveira, i pel març el Quartetto di Roma. El 18 d'abril s'oferirà un concert de piano a quatre mans a càrrec de Claudia Cardoner i Sílvia Romera. El 16 de maig actuaran el duo format per Joan Alafaras, violí, i Isabel Fernández, piano. Finalment, el 13 de juny serà el torn de la pianista Margit Haider (en col·laboració amb l'Associació Wagneriana) qui tancarà el cicle. ■

Guinjoan, interpretat als Estats Units

L'obra de Joan Guinjoan presidirà una iniciativa important que tindrà lloc a la Universitat de Santa Bàrbara i que girarà a redós d'aquest compositor. En una sèrie de sessions, a les quals és previst que assisteixi, es farà un recorregut molt complet pel seu opus, amb la interpretació de les composicions *Tres petites peces* (Homenatge a Cristòfol Taltabull) (1965), *Flamenco* (1996), *Passim-Trio* (1988), *Microtono* (1980), *Retaule* (1972), i finalment *GIC* 1979 (1995). Es tracta d'una iniciativa d'un relleu especial que durarà uns quatre dies.

En un altre ordre de coses, els pròxims dies 29 i 31 de març de 1999 el Trío Arbós de Madrid oferirà sengles concerts a dues universitats nord-americanes en el curs dels quals interpretarà el *Passim-Trio* de Joan Guinjoan. Aquests concerts tindran lloc a la *Bowling Green State University* de Cleveland i a la *St. Joseph University* de Filadèlfia. En el mateix programa s'interpretaran composicions de Luis de Pablo, Cristóbal Halffter i Samuel Adler, entre d'altres. ■

En la mort de Carles Ferrer Salat

Ens ha sorprès ben tristament el traspàs sobtat de Carles Ferrer Salat, veritable personalitat del món de l'esport i de les finances i, nosaltres hi afegiríem, de la música. Amb la seva mort, els compositors perden un veritable col·laborador amb la seva vocació. Home d'una humanitat cordial i generosa, va ésser aquesta qualitat i la seva inquietud per al desenvolupament cultural del país les que el van impulsar a fundar un concurs de composició musical i dotar-lo amb una important quantitat econòmica. Tanmateix, sent ben conscient de les dificultats de promoció que té la música actual, la seva acció en instituir el premi i posar-lo sota l'advocació de Sa Majestat la Reina Sofia, va anar més enllà per intentar el llançament del compositor. Així, ja en el reglament del concurs s'inclouia una base que obligava a l'estrena de l'obra. D'altra banda, una vegada atorgat el Premi, el compositor era presentat als mitjans de comunicació en una roda de premsa que presidia Carles Ferrer Salat i on ell mateix participava com un periodista més en el col·loqui i plantejava qüestions ben candents de la problemàtica de la nova música.

El Premi Reina Sofia, en el decurs de les seves quinze convocatòries i amb una acurada selecció dels membres del jurat, ha posat de manifest una absoluta i objectiva independència tant en la qüestió estètica com en la política, com també a mantenir-se allunyat de les institucions musicals que actuen al territori espanyol.

Aquest és l'esperit que Ferrer Salat va saber infondre al seu concurs, en el qual els compositors catalans han estat guardonats diverses ocasions. Així ho poden testimoniar els noms de Xavier Montsalvatge, Joan Guinjoan, Salvador Brotons, Agustí Charles, Israel David Martínez, Alejandro Civilotti i Albert Llanas.

En definitiva, amb la mort de Carles Ferrer Salat la nostra música ha perdut un veritable amic i mecenes. ● F. Taverna-Bech

Castillejo i Pla presenten el seu nou compacte

D'esquerra a dreta: Bernat Castillejo, Núria Feliu i Adolf Pla

El passat 29 d'octubre es va presentar al Cercle del Liceu el nou treball discogràfic del flautista Bernat Castillejo i el pianista Adolf Pla, *Música catalana per a flauta i piano*, que conté obres inèdites d'Eduard Toldrà, Joan Manén i Manuel Oltra (la ressenya crítica va ser publicada en el número anterior de "Catalunya Música/Revista Musical Catalana").

La presentació va ser a càrrec del compositor Xavier Montsalvat-

ge, que va elogiar la tasca dels dos músics, i de l'escriptor Jaume Cabré. La cantant Núria Feliu hi va intervenir com a rapsode tot recitant els versos que van inspirar l'obra de Toldrà *Sis sonets*, transcrits per a flauta i piano per Zama-cois.

A l'acte, també hi va intervenir el president de la Fundació Caixa de Sabadell, que ha premiat aquest compacte. El disc l'ha editat el segell La Mà de Guido. ■

TANGENTS

Música viva

No sempre la música en viu és música viva. La poca preparació, el simple academicisme, la manca d'inspiració, la incapacitat de comunicar, poden sepulcrar el contingut que viu en el fons de les composicions.

Fa anys, quan em pertocava recórrer els festivals d'estiu, em vaig trobar amb músics poc preparats, amb voluntariosos conjunts de l'Est amb simple suficiència tècnica, amb cors es-tentoris, amb orquestres de *bolo* estridents, efectistes i sense ànima, amb glòries locals que no donaven la talla, amb celebritats que no es prenién la gira seriosament i amb cantants de fama que ja no estaven en plenitud. Duia gairebé un mes "escoltant" recitals i concerts i no havia encara "sentit" música quan, a Martinet de Cerdanya, en un local petit i modest, vaig sentir una sonata de Beethoven tocada per Montserrat Cervera i la seva pianista habitual (ara no em ve el nom). Una meravella. Vaig plorar interiorment: la dura travessada del desert -un desert poblat de sons- m'havia dut finalment a la música autèntica tocada amb unió, amb suficiència, sabent allò que calia dir.

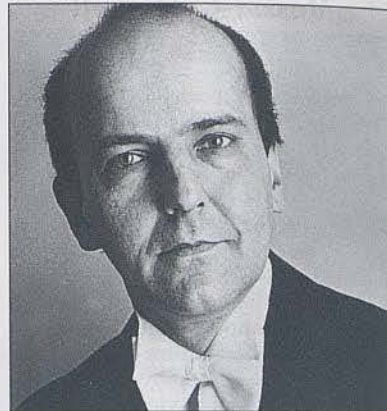
Al mercat de Música Viva de Vic em va passar una cosa semblant: un cor que va clonitzar interpretacions més inspirades, un pianista fent una versió molt estranya de Montsalvatge, una cantant -molt aplaudida!- que calava desafortadament, música sentida des de fora del Temple Romà perquè no s'hi cabia, era un balanç més aviat magre d'un dia teòricament dedicat a la música. Vaig entrar a la fi en una cava de jazz. Homenatjaven Gershwin i el pianista -Martí Ventura- va arrancar amb un *I got rhythm* memorable, ple de ganes, comunicatiu, inspirat.

Vaig pensar que si a les interpretacions de música clàssica no s'aconsegueix donar-hi vida, les sales quedaran desertes. Hi ha molta més música en una improvisació sortida del fons del cor que en el resultat de mesos de treball si no s'encerta a descobrir-hi el missatge viu que tota bona composició comporta.

Jordi Maluquer

Laszlo Heltay i Pierre Cao
ofereixen un curs de direcció coral

Pierre Cao

Laszlo Heltay

Aquests dos coneguts i destacats directors, juntament amb Albert Romaní, Johann Düyck, Josep Vila, Manuel Valdivieso i Mireia Barrera com a professora assistent, van començar el passat octubre un curs de direcció coral, al Conservatori del

Liceu, que acabarà el proper 29 de juny. Mireia Barrera també ofereix un curs de cors infantils per a professors.

Per a més informació: Secretaria del Conservatori del Liceu, tel. 93.301.87.96. ■

L'exposició itinerant
dedicada a
Pau Casals arriba
a Barcelona

A partir d'aquest 22 de desembre i fins al 10 de gener el Palau de la Virreina de Barcelona acull l'exposició itinerant dedicada al mestre Pau Casals amb motiu dels 25 anys de la seva mort.

Amb el nom de "Pau Casals. La música per viure" es proposa la commemoració, basada en dues facetes: l'exposició fotogràfica amb 150 instantànies de la vida del músic, procedents del fons documental de la Fundació Pau Casals, i un concert de dotze violoncels protagonitzat per l'Octour de Violoncels, amb Jacques Bernaert al capdavant, i el quartet Violoncel·listes de Barcelona, dirigits per Lluís Claret.

Aquest concert té lloc aquest 28 de desembre al Palau de la Música Catalana, amb obres de Bach, Morera, Sandaran, Campos, Pärt, Villa-Lobos i Pau Casals.

Les properes cites són a Lleida del 14 de gener al 14 de febrer -exposició a la Paeria i concert a l'Auditori Enric Granados- i a Madrid del 19 de febrer al 12 de març -exposició a l'AIIE (Sala Garibay) i concert a la sala de cambra de l'Auditori Nacional. Recordem que aquesta proposta ja ha recorregut Beauvais (França), Andorra, Girona, Puigcerdà, Terrassa i el Vendrell. ■

El Quartet Casals
guanya un concurs
a Itàlia

Aquesta formació integrada per Vera Martínez-Mehner (violí), Abel Tomàs (violí), Andoni Mercero (viola) i Arnau Tomàs (violoncel) ha guanyat recentment el Concurs Internacional de Música de Cambra de Florència, Premi Vittorio Gui. El Quartet Casals va oferir els passats octubre i novembre la integral dels quartets de Franz Schubert en la programació de la Schubertiada a L'illa que organitza l'Associació Franz Schubert de Barcelona. ■

Festival de bandes al
Prat de Llobregat

El passat novembre va tenir lloc la cinquena edició del Festival de Música de Banda del Prat de Llobregat, que organitza l'Associació Musical del Prat de Llobregat i la seva banda simfònica, en el que és una trobada de referència obligada en aquest àmbit musical.

En aquesta edició han participat les bandes de la Unió Musical de Tarragona, la Municipal d'Alcanar, la de la Unió Musical Gaspar Sanz (de Calanda) i l'amfitriona Banda Simfònica de l'Associació Musical del Prat, que dirigeix Joan Carles Chordà. ■

Elaboració de

Elaboració de
música o Col·labora

Elaboració de
música o Col·labora

Elaboració de
música o Col·labora

Elaboració de
música o Col·labora

Elaboració de
música o Col·labora

Elaboració de
música o Col·labora

Elaboració de
música o Col·labora

Elaboració de
música o Col·labora

Elaboració de
música o Col·labora

AIGÜES DE BARCELONA

Alba Ventura ha enregistrat el seu primer compacte

La pianista catalana Alba Ventura va presentar el passat novembre el seu primer disc compacte, que està integrat per obres de Chopin i Granados.

La gravació va tenir lloc a la sala Paper de Música i l'ha editat el segell Ars Harmonica (La Mà de Guido).

Aquest primer disc ha entrat a formar part de la promoció internacional de la pianista des que el passat maig va guanyar el premi de la Young Concert Artists Trust, a Londres, entitat que es dedica a la promoció de joves músics destacats. Arran d'aquesta tasca, Alba Ventura va presentar-se oficialment a Londres al Purcell Room el passat octubre. ■

Obra de Carles Guinovart al Festival d'Alacant

En el decurs de la darrera edició del Festival Internacional de Música Contemporània que se celebra a Alacant, es va interpretar l'obra de Carles Guinovart *Homenatge a Joan Salvat-Papasseit*. La interpretació va ser a càrrec de l'Agrupación Coral de Cámara de Pamplona, dirigida per Koldo Pastor.

Es tracta de l'estrena d'aquesta composició escrita per Guinovart sobre els poemes *Si jo fos pescador*, *Madrigal* i *Minvant*, i datada de fa ja una vintena d'anys. Aquesta obra en el seu dia va aconseguir el primer premi del Concurs de Composició Coral Enric Morera, que va ser convocat l'any 1979.

Juntament amb l'obra de Carles Guinovart, el programa incloïa l'estrena de *Nero lubia* de Carlos Etxebarria i també composicions de Fernando Remacha, Jaime Berrade, Teresa Catalán, Vicente Egea, Patxi Larrañaga i Koldo Pastor. ■

Obra de Guinjoan, Montsalvatge i Turull a Cuba

Durant la tretzena edició del Festival Internacional de Música de l'Havana hi va haver una destacada participació de música catalana. Amb presència auspiciada per la Fundació Autor de l'SGAE, l'Orquestra Simfònica de Matanzas, dirigida per Enrique Pérez Mesa, va interpretar *Pantonal* de Joan Guinjoan. Al mateix temps, el violinista cubà fincat a Barcelona Evelio Tiele va interpretar en solitari les obres *Microtono* i *Tensión* del mateix Joan Guinjoan, en un concert en el qual també va intervenir l'Orquestra de Cámara de Camagüey amb l'esmentat Tiele com a concertino director, que interpretà les composicions *Divertimento* de Xavier Turull i *Tres postals il·luminades* de Xavier Montsalvatge.

En el decurs del mateix festival, Joan Guinjoan va oferir una lliçó magistral sobre el conjunt de la seva obra en el si d'un curs impartit per Claudio Prieto. També va prendre part en una conferència col·loqui igualment sobre la seva obra. ■

Els escolars dibuixen el Palau

Entre els actes de commemoració del 90è aniversari del Palau de la Música Catalana, els alumnes d'una cinquantena d'escoles, que van assistir a la darrera edició del cicle Les Escoles al Palau (organitzat per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i la Fundació "la Caixa"), van intervenir en un concurs de dibuix centrat temàticament en el Palau.

Estructurat per edats (des dels 3 als 16 anys), s'han repartit 13 premis i 9 mencions especials. El jurat era format per la il·lustradora Pilarín Bayés, el pintor Josep Serra i Llimona, la directora artística del cicle, Eulàlia Antonès, i el conservador del Palau, Jordi Montull. Dels gairebé 350 dibuixos, se'n van seleccionar 21. Els dibuixos guanyadors són exposats a la Sala Lluís Millet del Palau de la Música Catalana. ■

Curs i cicle de concerts a redós del lied català

L'Associació Joves Veus de la Lírica i el pianista i pedagog Manuel Cabero Pueyo promouen un cicle de recitals de lied català i un curs de repertori d'aquesta mateixa especialitat, els quals tindran lloc a la sala d'actes del Casal del Metge de Barcelona.

L'objectiu de les dues iniciatives coincideix amb la voluntat de promoure el coneixement i la divulgació del lied català per part dels professionals o futurs professionals i també fer arribar al públic aquest tipus de repertori específic. Al mateix temps es promocionen, pel que fa al cicle de concerts, joves intèrprets de la lírica catalana.

El cicle l'obre aquest 28 de desembre la soprano Núria Rial acompanyada al piano per Bernat Vivancos. Posteriorment hi intervindran el tenor Hèlios Pardell, la soprano Alicia Ferrer i el tenor

Carlos Cosías, tots ells acompanyats per Manuel Cabero. Finalment hi actuarà la soprano Rosa Mateu acompanyada per Eugènia Gasull. Tots els concerts comencen a dos quarts de deu del vespre.

Pel que fa al curs, hi poden prendre part cantants, pianistes acompanyants i duos de veu i guitarra i de veu i piano. Pel que fa a la matèria, s'ocupa del lied català, tal com ha estat esmentat, concepte que inclou obres de compositors vinculats per naixement, residència o proximitat cultural al país de parla catalana, amb independència dels textos poètics escollits. El curs es vertebra en tres sessions, i es desenrotllarà del 9 de gener al 16 de maig de 1999. La inscripció es podrà formalitzar a la Secretaria de l'ACIMC, carrer de Lluís Antúnez, 6, 2n. 08006 Barcelona. Tel.: 93.218.65.48. ■

Elaboració d'un estudi sobre la demanda musical a Catalunya

El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i l'empresa Pioneer Electronics España, SA col·laboren en l'elaboració d'un estudi sobre la demanda musical al Principat, inclòs en el Llibre blanc de la música a Catalunya, encarregat pel Parlament de Catalunya amb la finalitat de conèixer la situació actual i aportar vies de solució als problemes actuals en els seus diferents àmbits.

El Llibre blanc de la música s'estructura en tres parts: l'estudi del marc legal i laboral, l'estudi sociològic —que inclou la part específica dedicada a la demanda i que patrocina Pioneer— i l'estudi descriptiu.

L'empresa Pioneer patrocina aquest estudi amb gairebé 3 milions i mig de pessetes. ■

Xavier Montsalvatge demana que es representi l'òpera Babel 46

Xavier Montsalvatge va ser guardonat el passat octubre amb el 2n Premi Iberoamericà de la Música Tomás Luis de Victoria, creat per l'SGAE i la Fundació Autor i dotat amb 12 milions de pessetes. El compositor va demanar que al concert d'entrega del premi, l'any que ve al Teatre de la Zarzuela de Madrid, s'escenifiqui la seva òpera *Babel 46* en comptes de fer un concert simfònic de tota la seva obra.

Babel 46 va ser estrenada al Festival de Cadaqués fa dos anys i només s'ha representat dues vegades més, a Peralada i a la Setmana de Música Religiosa de Conca. Montsalvatge considera aquesta obra com la seva producció més important, la qual expressa prou bé la seva manera de sentir. ■

Del seu affm.

Sr. Oriol Romaní

Sensible clarinetista i persona en l'avinentsa de la lectura d'un llibre seu

Estimat amic:

D'antuvi permeti que li manifesti que sento per vostè una estima molt especial; vull dir molt al marge dels camins convencionals en què sovint s'alimenta aquest sentiment. I em penso que no li resultarà pas fàcil d'entendre'm.

Això és causat pel fet que li valoro enormement la condició d'esperit pur, de persona capaç de moure's en les aigües més empantanades i greixoses que hom pugui trobar —i no en manquen pas en tots els àmbits de relació social en què ens movem els mortals—, sense que mai pugui enganxar-se al seu cos ni el bri més lleu d'impuresa. Vostè és un ésser capaç de demostrar una cosa per a molts tan inconcebible com que en aquest món es pot sobreviure caminant a contracorrent de rutines i d'idearis d'actuació tòpics i uniformitzadors d'acceptació mesella generalitzada. I ho afirmo perquè he gaudit del privilegi de constatar-ho en algun fet excepcional, per a mi inoblidable, i ho refermo de forma fefaent en la nostra relació escadussera però significativa.

Per si manquessin arguments, la lectura del seu opuscle titulat *La música, font de salut* m'ho ha confirmat de forma incontrovertible. I d'entrada permeti que elogiï el Centre d'Estudis Musicals L'Espill de Berga per endegar una iniciativa editorial que s'aixopluga sota el nom d'Amalgama Edicions i que es manifesta tan sensible a productes com el seu.

He disfrutat llegint les exactament cinquanta pàgines que ha confegit, que constitueixen una amorosa reflexió —en algun cas, disculpi, potser amb un cert escreix d'ingenuïtat—, sobre el fet musical contemplat des del vesant més íntim i humà. La música entesa com una energia etèria però potent que penetra les

zones més sensibles de l'ésser i el trasllada a la dimensió de la transcendència.

En aquest sentit subratllo un paràgraf que m'ha colpit de forma especial: "*Al nostre món occidental, el fet que, dels compositors contemporanis i dels virtuoses que omplen les sales de concerts, n'hi hagi un percentatge elevat que no ens arribi a emocionar, deu tenir relació amb aquesta creixent incapacitat de viure la música d'una manera vital i espontània en la vida de cada dia, i amb la incapacitat de viure la música alhora amb tot el cos, tot el pensament, tot l'esperit i totes les forces, tant en la vida quotidiana com en el moment de compondre una obra musical o interpretar-la dalt d'un escenari. Les complexes especulacions intel·lectuals de molts compositors, i el domini tècnic i l'especialització de molts compositors i intèrprets, no ens tocan l'ànima i ens deixaran insatisfets si no tenen una relació més directa amb la intuïció i la vitalitat més primitiva i autèntica.*"

De tan exacte i autèntic com ho trobo, se'm fa difícil afegir-hi res, perquè tot està molt ben i completament dit. Tan sols m'atreiria a ampliar l'esperit que amaren les seves paraules als espectadors, que com a darrer i no menys fonamental component del fet musical, sovint també manifesten les incapacitats vivencials que vostè observa i denuncia amb tanta agudesia. A la fi, la resultant darrera és el malbaratament llastimós del fet concert i la conversió, de forma ja definitiva, en tot el contrari del que hauria de ser. I qui ho vulgui entendre no ho té gens difícil.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

FOTO: A. BURGUES

D'esquerra a dreta: Joan Espina (violí), Miquel Serrahima, (viola), Alex Ramírez (piano) i Josep Antoni Casado (trompeta)

Joves prometedors

El Primer Palau (Fundació Orfeó Català- Palau de Música Catalana/ONLAE). Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Alex Ramírez, piano. Josep Antoni Casado, trompeta. Joan Espina, violí. Miquel Serrahima, viola. Dir.: Manuel Valdivieso. Haydn. Mozart. Palau de la Música Catalana. 7 d'octubre de 1998.

Per JORDI MALUQUER

Reconec que vaig assistir a aquest Primer Palau més incitat per l'encertada i insòlita programació del concert que no per l'interès de sentir uns músics joves a les seves primeres passes. Efectivament, el bellíssim *Concert per a piano i orquestra en Remajor, Hob. XVIII núm.11* de Franz Joseph Haydn no es dona gairebé mai a les nostres sales. Més sovint hem pogut sentir el *Concert per a trompeta i orquestra en Mibemoll major, Hob. VIIe, 1* del mateix autor i la *Simfonia concertant per a violí, viola i orquestra, en Mi bemoll major, K.364* de Wolfgang Amadeus Mozart, que de manera adient completa-ven el programa.

El resultat va ser satisfactori. Manuel Valdivieso dirigeix bé i l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra és un conjunt consolidat. Enyoràrem potser un punt més de brillantor

en la corda en el seu diàleg amb el piano.

Alex Ramírez en el seu concert de presentació ens va convèncer. Per la seva sensibilitat i la seva pulsació pensem que té molt de futur en el repertori hayd- nià i mozartià. (Quan, al- gú, ens desenterrarà els bel- líssims concerts de Paisie- llo o les belles sonates de Cimarosa?) Va crear músi- ca i acredità un mestratge, el de Margarita Serrat, que sap com s'ha de comunicar la riquesa musical.

Tècnicament impecable, Josep Antoni Casado va to- car el concert de trompeta. Li va mancar un punt de vi- vor absolutament explica- ble en una compromesa pri- mera actuació. I de la sim- fonia concertant mozartià- na direm que Joan Espina, violí, i Miquel Serrahia, vio- la, ens van regalar moments molt inspirats malgrat que hi hagués un cert desequi- libri de suficiència tècnica en favor del violí.

De tots plegats, penso que en continuarem sentint parlar.

Una excel·lent percussionista

Avui/Música (Associació Catalana de Compositors). Pilar Subirà, percussió, electrònica. G. Brncic, J. Iges, O. Graus, E. Riu, M. Capdevila. Auditori del CCCB. 23 d'octubre de 1998.

Per MIQUEL PARDO

La percussionista Pilar Subirà ens va oferir un reci- tal memorable. La intèrpret barcelonina va demostrar una gran capacitat tècnica en el do- mini dels instruments i justesa en la resposta a l'estímul sonor que pro- venia del material electrò- nic. En tot moment va fer gala d'un elogiabla con- trol en l'organització del discurs, en estreta sim- biosi amb les fonts electròniques.

Va començar el progra- ma amb un *Redoble per a un amic* de Brncic, a tall d'exercici d'escalfament muscular. Tot seguit, *Esercizi sulla fragilità*, del madrileny José Iges, ens va sorprendre agra- dablement. Les connota- cions tímbriques utilitza- des a la cinta magnètica creaven un vincle "humà" entre la interpretació pre- sent de la percussionista i l'absent gravada. Tèni- ques d'estil canònic, uti- lització de pedals i un procés de desenvolupa- ment amb un clímax al fi- nal dotaven l'obra d'un filò poètic molt ben expli- cat en el títol.

Tritam d'Oriol Graus centra el seu discurs en

l'amplificació i distorsió del so de dos tam-tams amb mitjans electrònics. L'excessiva reverberació provocava l'emboirament del so. Les textures son- ores en terrassa donaven interès als punts de ten- sió, si bé l'excessiva in- tensitat provocava males- tar. L'obra es fa llarga, però el final és aconseguit (un final al *niente* de so obert, gasós).

Destaquem la intel- ligit utilització dels ven- talls (ventalls llargs, ven- talls amb sordina i conno- tacions espanyoloestien- ques) com a instruments en *Txutxumil* de Mercè Capdevila, com si fossin variacions ornamentals sobre un *ostinato* rítmic lent. L'obra va caure en una monotonia força incòmoda.

Quodlibet VII, versió Ia de Gabriel Brncic ju- gava amb el component d'espacialitat del so. Un so sovint retallat, en què hom podia adonar-se de la preocupació del com- positor per mantenir una constant en la densitat dels esdeveniments so- nors. Hi era present un sentit "dinàmic" del so, malgrat les desconcer- tants barreges tímbric- ques.

Concerts de piano...

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Alicia de Larrocha i Marc Neikrug, piano. Dir.: Lawrence Foster. Suriñach, Mozart i Schumann (dia 10 d'octubre); Charles Ives, Marc Neikrug i Aaron Copland (dia 16 d'octubre). Palau de la Música Catalana, 10 i 16 d'octubre de 1998.

Per F. TAVERNA-BECH

Necessitats d'espai obliguen a comprimir en un únic comentari els dos concerts inicials de l'actual temporada de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, l'OBC per a qui sedueix de jugar amb les inicials, "l'Orquestra" per als afeccionats als noms curts i breus...

Tanmateix, sense entrar en comparacions, hem de reconèixer que Alicia de Larrocha continua essent un miracle de vitalisme, i també de virtuosisme musical i poètic: la seva intervenció en el *Concert núm. 27, KV 595* de Mozart va tenir una meravellosa diafanitat tant en la puntuació de les frases com en la justesa d'una pulsació extraordinàriament acolorida. La música genialment senzilla i simple de Mozart per obra de la gran Alicia de Larrocha va revestir-se de tons suggestivament càlids i d'un alè emotiu veritablement colpidor.

En canvi, la part orquestral, malgrat el treball amb especialistes mozartians que s'ha fet en la pretémporada, va quedar molt lluny de la qualitat que mereixia la pianista, i no direm que els músics no intentessin estar a l'alçada, sinó que més aviat el causant de la pobresa de les rèpliques orquestrals va ésser l'agressivitat melodramàtica que hi va aplicar el director Lawrence Foster, en una versió que es decantava cap a l'espectacularitat i cap a una polidesa manierista que pretenia reflectir, sense profunditzar en l'esperit, l'orfebreria artesanal de l'escriptura

mozartiana. Hi hagué una mena de violència que també va incidir en la *Simfonia Passacaglia* de Carles Suriñach, obra d'esplèndida configuració formal i amb moments de personal bellesa sonora, i aquest clima va prevaler també en la *Simfonia núm. 4* de Schumann.

El públic melòman del Palau coneix i valora sense discussions l'art de Marc Neikrug com a pianista acompanyant, i suposo que existia certa curiositat de saber si la seva qualitat com a compositor era equiparable al talent que demostra com a acompanyant. Certament, el seu historial ens parla de freqüents estrenes de les seves obres per les més prestigioses orquestres en els festivals internacionals de més renom. Amb tot, diríem que el seu concert de piano és pur artificio que res no aporta a la forma concertant, més aviat l'emprobreix amb un discurs en què solista i conjunt simfònic quasi no dialoguen.

En canvi, sense que ens entusiasmes, però, Lawrence Foster ens va oferir unes versions rutilants de la música buida i aparatosa de Copland (*Rodeo*, *Quiet City*, i *El salón México*) i de la molt més interessant i suggestiva d'Ives; d'alguna manera les peces d'aquest compositor, al marge del seu valor com a precursor de molts processos habituals en la música d'avantguarda dels anys cinquanta, constitueixen un bell exemple d'imaginació, d'originalitat creativa i d'una audàcia harmònica ben fonamentada.

Certament, el do de la precisió que posseeix la batuta del director titular

FOTOS: A. BURGUES

Alicia de Larrocha, a dalt.
A baix, Marc Neikrug

va contribuir al lluïment tant de *Three places in New England* com de les altres dues partitures que integraven el programa, com també s'ha de remarcar el treball de Molly

Judson, corn anglès, i de Rodney Marc, trompeta, que van estar molt brillants i expressius en les seves intervencions solistes en la música de Copland.

Inauguració del cicle Avui/Música

Avui/Música (Associació Catalana de Compositors). Cobla Sant Jordi de Barcelona. Director: Jordi León. Mercè Torrens, Concepció Ramió, Manel Oltra, Joan Josep Blay, Xavier Boliart, Vicenç Acuña, J. Lluís Moraleda. Auditori del CCCB. 8 d'octubre de 1998.

Per F.T.-B.

Amb la voluntat de presentar el màxim ventall de l'actual creativitat musical a Catalunya, l'Associació Catalana de Compositors ha organitzat per segona vegada la seva temporada de concerts, en la qual no ha mancat l'ajut de diverses entitats institucionals de la nostra cultura.

Com a primer concert del cicle Avui/Música, s'hi va oferir un programa de la música per a cobla en dos dels seus vessants genèrics, com són la sardana de concert i el poema instrumental. Així, el programa contenia tres sardanes de concert, més complexes i de certa llibertat estructural, un poema líric, per a veu i cobla, i es completava amb tres poemes.

D'aquest programa que, per les característi-

ques, venia a posar en relleu la manifestació més genuïna de la nostra tradició musical, en van ésser intèrprets: el director Jordi León, la Cobla Sant Jordi de Barcelona —que en aquests moments representa el paper de la desapareguda Cobla de la Ciutat de Barcelona— i la soprano Llúcia Jube.

La comesa no era gens fàcil, ja que es tractava d'identificar-se amb set textos musicals d'índole molt diversificada i entrar sense quasi temps de preparació en set mons personalíssims. També s'ha de considerar que aquesta mena de repertoris solament poden fer-se realitat amb un nivell instrumental rigorós en tots els seus aspectes, circumstància que avui tot just comença a ésser norma en el món de la cobla i del qual és precisament la Cobla Sant Jordi un

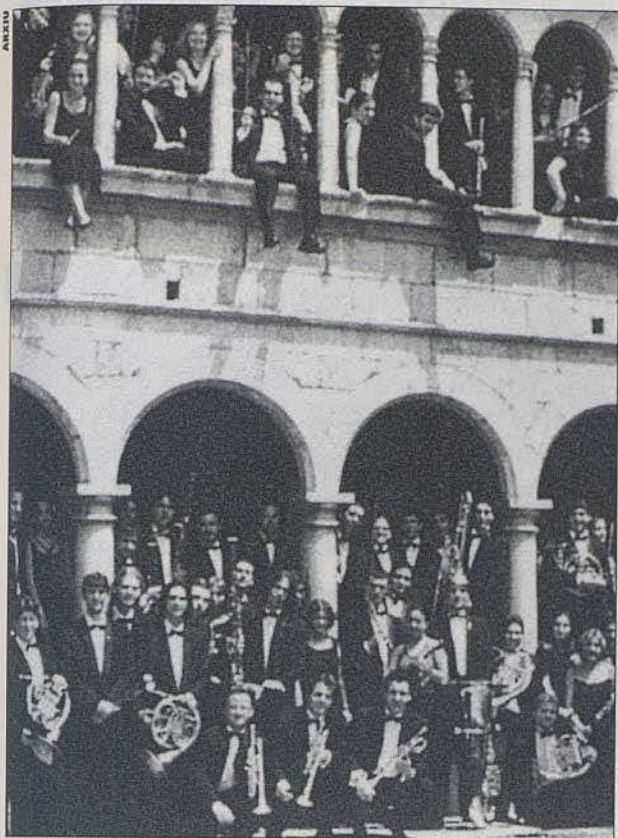
dels més brillants exponents.

És ben cert que la vocació de Jordi León i dels seus músics —tots ells veritables solistes— i també la disponibilitat excepcional que revelen per posar en solfa les noves partitures, contribueixen a oferir aquests programes, els quals, allunyant-se dels llocs comuns i del que és simple folklorisme, donen si més no entitat artística i vitalitat a la nostra tradició històrica. Igualment, l'Associació de Compositors és l'entitat idònia per promoure aquesta mena de concerts i sensibilitzar el públic en una música que sembla fins avui arraconada com una manifestació d'un conjunt instrumental purament popular amb el qual poca cosa es pot fer de seriós. Quan el fet i la realitat són justament el contrari. La cobla com a grup instrumental és una petita orquestra de cambra, que té la força i la capacitat del conjunt simfònic, té les qualitats suficients per expressar els sentiments del compositor i que, coneixent a

fons les seves peculiaritats, pot convertir-se en un vehicle de creació de múltiples possibilitats; ara bé, el que cal entendre és que, com tot conjunt musical cambrístic, té unes limitacions, les quals afortunadament, gràcies als perfeccionaments introduïts i al creixent domini tècnic dels músics, van reduint les dificultats.

Aquest va ésser el primer mèrit del concert, la cobla i la soprano Llúcia Jube, dirigits per Jordi León, van oferir unes versions absolutament vàlides de les partitures, tant pel que fa a coloració i matis, com per la nitidesa del fraseig i l'exactitud de la pulsació rítmica. Així, en les sardanes vam poder gaudir de la frescor i l'espontaneïtat en *Mar de Sinera* de Mercè Torrens, l'audàcia de la proposta harmònica i polifònica de Concepció Ramió en *Dolça salabror*, i admirar la bellesa lírica i el veritable joc polifònic en l'antològica *Ambigua* de Manel Oltra. Igualment, les *Quatre cançons* de Joan Josep Blay amb textos poètics de Miquel Desclot van mostrar com la cobla pot ésser, en mans d'un coneixedor, l'instrument amb possibilitats per traslladar-nos a les expressions subtils i de la poesia més simple i quintaessenciada com la que escriu Miquel Desclot evocant el món dels infants.

Quant a les obres de caire poemàtic, podem remarcar l'aspecte lúdic i un tant irònic de la *Nit d'encanteris* de Vicenç Acuña, l'entitat i complexitat del desenvolupament temàtic que va revelar el *Poema d'estiu* de Xavier Boliart, mentre que la *Suite segarrenca* de Joan Moraleda va impressionar per la seva alta qualitat comunicativa i, al marge del magistral plantejament harmònic, per la riquesa de la coloració instrumental.

És viva la nova música?

V Festival de Músiques Contemporànies. Grup instrumental de la JONDE. Direcció: Josep Caballé Domènech. Ramon Lazkano, Jep Nuix, Jesús Torres. Auditori del CCCB. 24 d'octubre de 1998.

Per F.T.-B.

Veritablement la música actual sembla diversificar-se en una immensa multiplicitat de sistemes de composició, en què la complexitat del llenguatge no és cap garantia no ja de validesa, ni tampoc de qualitat, sinó que es deu simplement a la inquietud de certs compositors per a la recerca sense altre objectiu que trobar possibles novetats i deixar de banda el treball de discriminar si la troballa té un valor estètic o no. En cert sentit, aquesta és la reflexió que podria fer-se del concert protagonitzat per un grup de magnífics músics pertanyent a la Joven Orquesta Nacional de España.

S'ha de reconèixer que hi havia belles troballes tímbrics i harmòniques

en *Ur-loak* de Ramón Lazkano; amb tot, el desenvolupament, no exempt de poesia, semblava paradoxalment més inspirat en aquella freda metodologia amb la qual es confeccionen els catàlegs comercials. Quant a l'obra de Jep Nuix, *Variacions, evolucions i mutacions*, a tall d'homenatge a Purcell, ens va semblar un treball força interessant i difícil d'assimilar en una sola audició, mentre que la *Partita* de Jesús Torres és una partitura inquisitiva, escrita més amb el cap que no pas amb l'esperit.

Fins a cert punt, tot i l'afany de novetat, diríem que en el fons la música escoltada venia a reproduir vells models de composició avantguardista i potser per aquesta raó ens preguntem desentensats si no s'està morint la nova música(?).

Negre sobre blanc, una brillant amalgama de so i plàstica

V Festival de Músiques Contemporànies. Ensemble Modern. *Schwarz auf Weiss*, creació, direcció i composició musical de Heiner Goebbels i direcció escènica de Jean Kalman. Teatre Nacional de Catalunya. 21 d'octubre de 1998.

Per F.T.-B.

Tret d'una durada quelcom excessiva i d'unes ganes de raonar el que no cal explicar (hi ha un argument oníric que relata molt confusament els efectes d'una tragèdia mítica que se suscita en el xoc de dos planetes -així s'intuïa en la difícil lectura del sobretítol que de tant en tant apareixia en l'espai-), cal dir que amb l'espectacle *Schwarz auf Weiss*, el V Festival de Músiques Contemporànies va inaugurar-se amb un nivell de qualitat memorable.

Efectivament, contemplar les evolucions sinerònitades dels divuit músics que tocaven, percuïen, pinçaven, etc. una variada gamma d'instruments tant d'origen occidental, com popular, oriental i electrònic, o bé simplement llançaven unes pilotes per impactar aleatòriament en un instrument de percussió que sonava amenaçant cada vegada que una pilota el tocava, va constituir un espectacle impressionant tant per a la vista com per a l'orella.

Tota aquesta coreografia que evolucionava com un tot orgànic d'un col·lectiu, ara inquiet, després jugar o a vegades merament contemplatiu, acompanyat de bigarrades i belles sonoritats del metall o d'una corda potser angoixada o fins i tot d'uns poètics acordions, com també d'uns textos d'Edgar Allan Poe, T. S. Elliot, o de John Webster i Maurice Blanchot, anava desplegant-se en episodis d'imaginativa fantasia que fos quin fos el seu argument i el seu desenllaç captivava i et mantenia expectant pel que significava de viure i conèixer en un present veritablement creatiu.

¿Fins on calia escoltar la música de Heiner Goebbels com si es tractés d'una partitura normal? o bé, ¿fins a quin punt el treball coreogràfic seguia unes pautes rítmiques i musicals? Si, de fet, el que importava veritablement era tractar de saber quina és la imatge de la música des d'una perspectiva purament òptica i, d'altra banda, deixar que l'oïda es convertís per una vegada en un ull per seguir les evolucions de l'acció teatral...

Cascioli (dreta) amb Pollini

La impetuositat del jove Gianluca Cascioli

Ibercamera. Gianluca Cascioli, piano. Mozart, Beethoven, Liszt, Boulez. Palau de la Música Catalana. 19 d'octubre de 1998.

Per F.T.-B.

El jove Cascioli ens va oferir un programa d'admirable contingut, ja que oferia l'audició de la *Sonata en Do major*, KV 279 de Mozart, la música de Beethoven a través de la *Sonata núm. 3 en Do major* i de les *Variacions i fuga en Mi bemoll*, dos *Estudis d'execució transcendental* de Liszt i *Notations* de Boulez. Un ventall estètic ben ampli per poder calibrar les possibilitats d'aquest pianista italià dotat d'una tècnica vertaderament poderosa i segura.

Certament, Cascioli és ja un pianista personal i impactant, revestit d'una audàcia i valentia que va més enllà del rigor musical a què ens tenen avesats la majoria dels joves pianistes. I, tanmateix, un cop desaparegut el primer impacte que produeix amb la seva potent pulsació, el seu estil interpretatiu, diríem quasi llibertari, produeix cert cansament i es té la sensa-

ció d'assistir a un seguit d'inflexions, de traçats i de dibuixos destinats a ornamentar l'espai amb sonoritats espectaculars, tal volta de seductora bellesa o bé, en altres moments, desproveïdes de qualsevol sentit emotiu.

L'art de Cascioli és un art pianístic fet d'impulsos impactants i sensacionalistes amb el qual sembla exaltar en primer lloc el virtuosisme, no solament el que es refereix als malabarismes del mecanisme, sinó també al de l'agilitat mental per passar sense problemes d'un estat psicològic a un altre de motivació oposada. D'alguna manera Cascioli té totes les virtuts per convertir-se en un intèrpret prestigiós, però que, en aquests moments, encara cau en la temptació de servir-se de la música per demostrar abans de tot la qualitat apassionada del seu temperament, amb la qual cosa emfasitza el discurs, sense, en canvi, profunditzar en el seu sentit i en el seu contingut.

Una òpera de "mitges tintes"

VII Festival d'Òpera de Butxaca de Barcelona. Núria Rial (soprano), Marisa Martins (mezzosoprano), Antoni Comas (tenor), Albert Montserrat (baríton), Josep Ferrer (baix). Conjunt instrumental de l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Direcció: Joan Grimalt. *Ruleta*. Música d'Enric Palomar, llibret d'Anna Maria Moix i Rafael Sender. Mercat de les Flors. 25 d'octubre de 1998.

Per M.P.

Realment, pagaria la pena encarregar un estudi sociològic seriós per esbrinar les causes del que està succeint amb la música "cultura" d'avui dia. D'una banda, el públic sembla sentir-se coartat en l'expressió de la seva opinió per l'amenaça de ser titllat d'ignorant. D'altra banda, l'intèrpret sovint es pot veure obligat a acceptar determinades propostes a desgrat de les seves inclinacions. Finalment, el compositor tem caure en l'abisme de l'"autisme" de la incomprensió del públic, o en l'estimball del desprestigi entre els col·legues de fer música *demodée*. Arreu s'ensuma el temor, sura el neguit, ningú no fa el que realment tindria ganes de fer. I això es va repetint estrena darrere estrena, *premier darrere premier*. En aquest sentit, *Ruleta* no és una excepció, sinó més aviat un exemple palès.

Per què un compositor ha d'escriure una òpera basada en un llibret que no s'adapta ni de bon tros

al gènere? Per què uns cantants han de sacrificar el seu instrument en favor d'una execució deslluïda, mat? Són preguntes que queden en l'aire.

Enmig d'una bona idea escenogràfica i una il·luminació pobra apareixen uns personatges estàtics, palplantats, de personalitat desdibuixada, cantant una música sense relació amb el text, i un text no gens operístic. Una música que, malgrat l'esforç, era essencialment pobra, d'expressivitat forçada, que sovint feia caure els personatges en el ridícul.

En abandonar la sala hom s'endú una impressió de tristesa, la lògica decepció davant d'una aventura expressiva que ha quedat a mig camí. Potser si hom es deixés anar, hi hauria més risc de ser atacat perquè hom es torna més vulnerable. El fracàs absolut pot tenir un caràcter tràgic, però també un sentit de "grandesa" èpica que denota valor en un artista.

Els fracassos a mitges, els èxits a mitges, sempre deixen un regust amarg... L'art no tolera les "mitges tintes".

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes de desembre**

DILLUNS, 7 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Simfonia n. 5, op. 76. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (40m). SCHÖNBERG: Friede auf Erden (Pau a la terra) per a cor mixta i cappella, op. 13. BBC Singers. Dir.: Pierre Boulez. (9m). KREUSNER: Suite per a laüten i mim. Konrad Junghänel. (11m). BRITTEN: Quartet de corda n. 3, op. 94. Quartet Amadeus. (26m). WEBER: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 32. Gerhard Oppitz. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (21m). VALLS: "Es un noble, sagrado firmamento", villancet. Al Ayre Español. Dir.: Eduardo López Banzo. (8m). YSAÏE: Cant d'hivern, poema per a violí i orquestra. Jerrold Rubenstein. Orquestra Nacional de Bèlgica. Dir.: Mendi Rodan. (13m). BARTOK: Dues danses romaneses, BB 56, Sz43 (op. 8a). Zoltán Kocsis, piano. (9m). BACH: Concert de Brandeburg n. 5, BWV 1050. Il Giardino Armonico. Dir.: Giovanni Antonini. (21m).

13.00 GRANS INTEGRALS
ELS QUARTETS DE CORDA
DE HAYDN. Opus 54/55 "Quartets Tost" (Primera Sèrie) Quartet de corda op. 55 n. 2 (Hob.III:61) "La Navalla". Quartet Aeolian. (26m). Quartet de corda op. 55 n. 3 (Hob.III:62). Quartet Aeolian. (22m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

MARTINU: Alexandre Bis, òpera. Aimé Doniat. Marcel Vigneron. Gérard Friedmann. Claudine Collart. Berthe Kal. Orquestra Lirica de l'Orfe. Dir.: Jean Doussard. (40m). PIAZZOLLA: Tango n. 2 (de Tango Suite). Patrick Gallois, flauta. Göran Söllscher, guitarra. (5m). BOULEZ: Primera sonata per a piano. Herbert Henck. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BRAHMS: Serenata n. 1, op. 11. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (49m). SCARLATTI: Tres Sonates, K9, K77 i K43. Sira Hernández, piano. (13m). PAHISSA: El record. Joan Cabero, tenor. Manel Cabero, piano. (6m). HAYDN: Concert per a flauta i oboè Hob. VIIb:4 "Concert per a lira". Robert Dohn. Lajos Lencsés. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (15m). BERLIOZ: Simfonia Fantàstica, op. 14. Orquestra de Cleveland. Dir.: Pierre Boulez. (53m). VERDI: Quartet de corda en mim. Quartet Delmé. (23m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

TRADICIONAL: El cant dels ocells. Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. (3m). SATIE: Cinc Nocturns. Pascal Rogé. (13m). WAGNER: Tannhäuser, obertura i bacanal. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti. (28m). GERSHWIN: Porgy and Bess, suite. Milan Turkovic, fagot. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Martin Sieghart. (11m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música. LES ORQUESTRES SIMFÒNIQUES A CATALUNYA

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBCE

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de desembre de 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. GUINJOAN: Simfonia n. 2 (Estrena). MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 17, KV 453. BRAHMS: Simfonia n. 3, op. 90. Sarah Wolfensohn, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Christian Mandeal.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COL·LECCIONAR

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 8 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

STENHAMMAR: Simfonia n. 2, op. 34. Orquestra Simfònica de Göteborg. *Dir.: Neeme Järvi. (42m). TELEMANN: Obertura per a dos oboès, dues trompes i corda en Re M. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (16m). TÀRREGA: Somni. David Rusell, guitarra. (6m). BRAHMS: Quintet amb piano, op. 34. Philippe Bianconi, piano. Quartet Sine Nomine. (42m). MARTIN: Missa per a doble cor a cappella. Ensemble vocal de Lausana. Dir.: Michel Corboz. (24m). HOLST: Doble concert per a dos violins i petita orquestra, op. 49. Andrew Watkinson. Nicholas Ward. City of London Sinfonia. Dir.: Richard Hickox. (15m). HAHN: Set cançons de bressol, per a dos pianos. Huseyin Sermet i Kun Woo Paik. (8m). MARINI: Balletto secondo. Conjunt Romanesca. (6m).

13.00 GRANS INTEGRALS
ELS QUARTETS DE CORDA
DE HAYDN Opus 64 "Quartets Tost" (Segona Sèrie) Quartet de corda op. 64 n. 1 (Hob.III:65). Quartet Aeolian. (22m). Quartet de corda op. 64 n. 2 (Hob.III:68). Quartet Aeolian. (20m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

ABRAHAM: Die Blume von Hawaii (Les flors de Hawaii), òpera (extractes). Solistes vocals. Cor Botho Lucas. Gran Orquestra Studio. Orquestra Simfònica Graunke. Dir.: Carl Michalski. (20m). GRANADOS: Goyescas, primer quadre. Maria Bayo. Ramón Vargas. Enrique Baquerizo. Lola Casariego. Milagros Martín. Orfeon Donostiarra. Orquestra Simfònica de Madrid. Dir.: Antoni Ros Marbà. (20m). MASSENET: "C'est moi", de Werther. Alfredo Kraus. Orquestra Manuel de Falla. Dir.: Nicola Rescigno. (3m). BARBIERI: El barbero de Lavapiés (extractes) Lola Casariego. Manuel Lanza. Cors Polifònica Universitàri de La Laguna i Reyes Bartlett. Rondalla de Tenerife. Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (11m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

JOHNSON: Yamekraw. Marcus Roberts, piano. Components de l'Orquestra de St. Luke's i del Orquestra de Jazz del Centre Lincoln. Dir.: Robert Sadin. (21m). ALBINONI: Concert en Do M, per a trompeta, tres oboès, dos fagots i clavicèmbal. Wolfgang Basch, trompeta. Han de Vries. Bart Schneemann i Maarten Dekkers, oboè. Frans Robert Berkhout i Brian Pollard, fagot. Bob van Asperen, clavicèmbal. (10m). GLINKA: Variacions sobre temes del òpera Capuletti e Montecchi, de Bellini. Kaleri Kamishov, piano. (9m). DEBUSSY: Ibèria (Imatges). Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Sergiu Celibidache. (26m). SPOHR: Trio per a arpa, violí i violoncel, WOO 28. Helga Storck. Kurt Guntner. Klaus Storck. (23m). MERULA: "Sentirete una canzonetta". "Hor ch'è tempo di dormire" Montserrat Figueras, soprano. Andrew Lawrence-King, saltiri. Pedro Mermelsdorff, flauta. Pedro Estevan, percussió. Jordi Savall, viola de gamba. (13m). KHATXATURIAN: Suite de la pel·lícula "La flama eterna" (1956). Orquestra Filharmònica d'Armènia. Dir.: Loris Tjeknavorian. (16m). PONCHIELLI: Elegia per a gran orquestra. Orquestra Filharmònica de Minsk. Dir.: Silvano Frontalini. (11m). GRANADOS: 9 Tònadillas. Carmen Bustamante, soprano. Manuel García Morante, piano. (32m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

WYNTON MARSALIS

HAYDN: Concert per a trompeta i orquestra Hob. VIIe:1. Wynton Marsalis. The London Concert. Dir.: Raymond Leppard. (14m). ENESCO: Llegenda. Wynton Marsalis, trompeta. Judith Lynn Stillman, piano. (6m). T.MONK: Think of one. Wynton Marsalis, trompeta. Brandford Marsalis, saxo. Kenny Kirkland, piano. Jeffrey Watts, bateria. Phil Bowler, contrabaix. (6m). HUNSBERGER: Variacions sobre "El carnaval de Venècia". Wynton Marsalis, corneta. Conjunt de vent Eastman. Dir.: Donald Hunsberger. (8m). HANDEL: Dues àries per a soprano, trompeta i orquestra. Edita Gruberova, soprano. Wynton Marsalis, trompeta. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (8m). JOLIVET: Concertino per a trompeta, orquestra de corda i piano. W. Marsalis. C. Sheppard. Philharmonia Orchestra. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (9m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

GEMINIANI: Concerto grosso op. 2 n. 5. La Petite Bande. Dir. S. Kuijken. (10m). **BERNSTEIN:** Divertimento per a orquestra. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Leonard Bernstein. (15m). **VERDI:** Don Carlos. (Extractes de l'òpera). Plácido Domingo. Katia Ricciarelli. Lucia Valentini Terrani. Leo Nucci. Cor i Orquestra del "Teatro alla Scala". Dir.: Claudio Abbado. (30m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 d'abril 1998 al Teatre "La Faràndula" de Sabadell. Temporada 1997/98. **GLUCK:** Obertura d'Ifigènia en Aulide. **ROMBERG:** Concert per a flauta i orquestra en si m. op. 30. **TXAIKOVSKI:** Fatum, p.s., op. 77. Romeu i Julieta, obertura-fantasia. Claudi Arimany, flauta. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. (81m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 9 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Simfonia n. 4, D 417 "Tràgica". Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (31m). **MARTINU:** Promenades per a violí, flauta i clavicèmbal (1939). Charles Cas-

tlemán. Bonita Boyd. Barbara Harbach. (8m). **BIBER:** Requiem en fa m. Catherine Bott. Tessa Bonner. Christopher Robson. John Mark Ainsley. Michael George. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (30m). **VAUGHAN WILLIAMS:** Fantasia sobre un tema de Thomas Tallis. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: N. Marriner. (15m). **SATIE:** Aperçus désagréables. Wyneke Jordans i Leo van Doeselaar, duo de pianos. (5m). **TXAIKOVSKI:** Quartet de corda n. 1, op. 11. Quartet Borodin. (30m). **MOMPOU:** Suite Compostelana. Julian Bream, guitarra. (19m). **F. COUPERIN:** Apoteosi de Corelli. Hespèrion XX. (13m). **ARRIAGA:** Obertura de "Els esclaus felços". Orquestra de Cadaqués. Dir.: Neville Marriner. (8m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE HAYDN Opus 64 "Quartets Tost" (Segona Sèrie) Quartet de corda op. 64 n. 3 (Hob.III:67). Quartet Aeolian. (21m). Quartet de corda op. 64 n. 4 (Hob.III:66). Quartet Aeolian. (18m). Quartet de corda op. 64 n. 5 (Hob.III:63) "L'Alosa". Quartet Aeolian. (18m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

WEBER: Missa n. 2 op. 76 "Jubel Messe". Solistes vocals. Cor de nens Hymnus de Stuttgart. Conjunt Instrumental Werner Keltch. Dir.: Gerhard Wilhelm. (26m). **VILLA-LOBOS:** Cicle brasiler. Cristina Ortiz, piano. (19m). **VIVALDI:** Concert per a violí RV 761 "Amato bene". Bettina Musumeli. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (10m). **BLASIUS:** Suite per a vent n. 3. Mozafiatto. (19m). **BROUWER:** Concerto de Toronto (per a John Williams). John Williams, guitarra. London Sinfonietta. Dir.: Steven Mercurio. (34m). **BEETHOVEN:** Sis variacions sobre el duet "Nel cor più non mi sento" de l'òpera "La Molinara" de Paisiello. WoO 70. Rudolf Buchbinder, piano. (6m). **BERLIOZ:** Reverie et Caprice per a violí i orquestra op. 8. Itzhak Perlman. Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (7m). **ELLINGTON:** In a sentimental Mood. John Coltrane, saxofon. Duke Ellington, piano. Aaron Bell, baix. Elvin Jones, bateria. (4m). **RUBINSTEIN:** Música de Ballet de l'òpera Fera-mors. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Michael Halász. (20m). **GOSSEC:** Quartet amb flauta op. 14 n. 2. Patrice Boc-

quillon. Trio de corda Millière. (13m).

18.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara. JOSEP SURINYAC

19.00 REPERTORI DE CONCERT

WEBER: Simfonia n. 1. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (25m). **ADINSELL:** Concert de Varsòvia. Cristina Ortiz, piano. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Moshe Atzmon. (9m). **GOUNOD:** Dues àries (Faust i Romeo i Julieta). Jaume Aragall, tenor. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Lamberto Gardelli. (10m). **SORS:** Variacions sobre un tema de La flauta màgica de Mozart, op. 9. Xavier Coll, guitarra. (9m).

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

MANUEL MARÍA PONCE: 50 ANYS "Concierto del sur" per a guitarra i orquestra. Alfonso Moreno. Orquestra Simfònica de l'Estat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (25m). Sonata romàntica. Andrés Segovia, guitarra. (21m). Chaouk tepec, tres esbossos simfònics. Orquestra Simfònica de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (15m). Sonata mexicana. Andrés Segovia, guitarra. (13m). "Malgré tout". David Witten, piano. (4m). Sonata III. Gerardo Arriaga, guitarra. (15m). Plenilunio. David Witten, piano. (5m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 31 d'agost de 1997 a l'Auditori Pau Casal del Vendrell. XVIIè FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. Obres d'ARRIAGA, MOZART, ROSSINI i DONIZETTI. Juliette Galstian, soprano. Carlos Marín, baríton. Orquestra Pablo Sarasate. Dir.: Jesús Mari Echeverría. (72m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 10 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BACH: Missa BWV 233. Agnès Mellon. Gérard Lesne. Christoph Prégardien. Peter Kooy. Cor i Orquestra del Collegium Vocale de Gant. Dir.: Philippe Herreweghe. (27m). **DVORAK:** Romança per a violí i orquestra, op. 11. Uto Ughi. Philharmonia Orchestra. Dir.: Leonard Slatkin. (12m). **OSWALD:** Bébés'endort. Luiz de Moura Castro, piano. (3m). **ELGAR:** Quartet de corda op. 83. Gabrieli String Quartet. (27m). **GUINJOAN:** Tensió-Relax. Xavier Joaquin, percussió. (13m). **BRAHMS:** Nànie, op. 82. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (12m). **PFITZNER:** Petita Simfonia op. 44. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Werner Andreas Albert. (20m). **SCHUMANN:** Sonata per a piano op. 11. Daniel Levy. (33m). **SAINT-SAËNS:** Dues cançons op. 68: "Calme des nuits", "Les fleurs et les arbres". Cor Monteverdi. Dir.: John Eliot Gardiner. (6m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE HAYDN Opus 64 "Quartets Tost" (Segona Sèrie) Quartet de corda op. 64 n. 6 (Hob.III:64). Quartet Aeolian. (18m). Opus 71/74 "Quartets Apponyi" Quartet de corda op. 71 n. 1 (Hob.III:69). Quartet Aeolian. (20m). Quartet de corda op. 71 n. 2 (Hob.III:70). Quartet Aeolian. (19m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

SAINTE COLOMBE: Concert a dues violes n. 8 "La Conférence". Jordi Savall i Wieland Kuijken, baix de viola. (15m). **MONTEVERDI:** "Ogni amante è guerrier", del 8è llibre de madrigals. Werner Hollweg, tenor. Philip Langridge, tenor. Hans Franzen, baix. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (17m). **DANSES POPULAIRES FRANÇAISES DEL SEGLE XVI.** The Broadside Band. Dir.: Jeremy Barlow. (17m). **G. GABRIELI:** Sonata Pian e Forte, per a 2 trompetes i 6 trombons. The Wallace Collection. Dir.: Simon Wright. (4m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Die Verschworenen (Els Conspiradors) o Der Häusliche Krieg (La guerra domèstica), singspiel D 787. Walter Berry, Ilona Steingruber, Laurence Dutoit. Walter Anton. Cor de Cambra Akademie, Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Ferdinand Grossmann. (53m). **HOFFMANN:** Concert en Re M per a mandolina i orquestra. Elfriede Kunschak, Orquestra Pro-Musica de Viena. Dir.: Vinzenz Hladky. (20m). **BORODIN:** Simfonia n. 1. Reial Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (36m). **CHOPIN:** Variacions per a duet de pianos. Vladimir Ashkenazy i Vovka Ashkenazy, duet de pianos, piano. (8m). **GADE:** Holbergiana, op. 61. Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Ole Schmidt. (20m). **F.BENDA:** Concert per a flauta i orquestra en mi m. Jean-Pierre Rampal, Ensemble Orchestral de Paris. Dir.: J-P. Wallez. (22m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BRAHMS: Variacions sobre un tema de Haydn, op. 56a. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (20m). **MOZART:** Concert per a piano i orquestra n. 25, KV 503. Philharmonia Orchestra. Solista i director: Vladimir Ashkenazy. (32m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 d'agost de 1997 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. XVII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. **BRAHMS:** Sonata en mi m, op. 38. Sonata en Re M, op. 78. Sonata en Fa M, op. 99. Duo de Salzburg. (88m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 11 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Les estacions (versió per a orquestra), op. 37b. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Neeme Järvi. (44m). **CHAUS-SON:** Peça per a violoncel i piano, op. 39. Roland Pidoux. Jean-Claude Pennetier. (8m). **BRAHMS:** Liebeslieder, op. 52. Edith Mathis, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Karl Engel i Wolfgang Sawallisch, piano a quatre mans. (24m). **PURCELL:** Quatre pavanès (Z 748-51) The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (12m). **R. STRAUSS:** Simfonia en fa m, op. 12. Reial Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (41m). **SCHUMANN:** Andante i Variacions per a dos pianos, dos violoncels i trompa op. 46. Martha Argerich, Alexandre Rabinovitch: pianos. Natalia Gutman, Mischa Maisky: violoncels. Marie-Luise Neunecker: trompa. (19m). **BRITTEN:** Cinc cançons de flors, op. 47. Cor Monteverdi. John Eliot Gardiner. (11m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE HAYDN Opus 71/74 "Quartets Apponyi" Quartet de corda op. 71 n. 3 (Hob.III:71). Quartet Aeolian. (24m). Quartet de corda op. 74 n. 1 (Hob.III:72). Quartet Aeolian. (23m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

KREUTZER: Trio en La M, op. 16. Trio Amandi. (21m). **OLIVÉS:** Variacions sobre un tema d'Alban Berg. Orquestra de Cambra de Múnic. Dir.: Hans Stadlmair. (15m). **CASTELLO:** Sonata a 2, llibre 2 n. 3. Barcelona Consort. (6m). **PAGAN:** Estiu del 92. Orquestra Simfònica i Cors. Dir.: Manuel Valdivieso. (5m).

BEETHOVEN: Obertura Coriolà, op. 62. Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (8m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat el dia 28 de novembre de 1992 a l'Església de Sant Corneli de Collbató. Obres de CASANOVAS, TALTBULL, BLANCAFORT, CASALS, OLTRA, MORERA, entre d'altres. Montserrat Martorell, contralt. Joan Casals, orgue. Coral Xalesta. Dir.: Joaquim Miranda. (52m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 12 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

DANSES CATALANES: La Dansa, de Castellterçol, Les Majors, d'Uldemolins. Cobla La Principal de la Bisbal. Dir.: Pere Burés. (7m). **GIL:** "El meu carrer", "La cova gran", sardanes. Cobla Montgrins. (9m). **MORALEDA:** Tirant lo blanc, poema cavalleresc per a cobla. Enregistrament fet per Catalunya Música. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Concepció Ramió. (17m). **COHÍ**

GRAU: Concert per a violí i cobla en Sol M. Enregistrament fet per Catalunya Música. Sergi Alpiste, violí. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Concepció Ramió. (16m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

BARTOK: Microcosmos. Claude Helffer, Haakon Austbø, piano. (148m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané. programació de nit Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 13 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

CORNELIUS: Stabat Mater, per a solistes, cor i orquestra. Solistes vocals. Cor i Orquestra Regional de Cannes-Provença-Alps-Costa Blava. Dir.: Michel Piquemal. (43m). **C. Ph. E. BACH:** Magnificat, Wq 215. Felicity Palmer, soprano. Helen Watts, contralt. Robert Tear, tenor. Stephen Roberts, baix. Cor del King's College de Cambridge. Academy of

St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Philip Ledger. (43m). LISZT: Bénédiction de Dieu dans la solitude (Harmonies poétiques i religieuses, S 173). Leslie Howard, piano. (14m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONT-SERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00
BRAHMS: Simfonia n. 4, op. 98 (versió original per a piano a quatre mans). Duo Crommelynck. (35m).

18.00 DIRECTE DES DEL TEATRE "LA FARÀNDULA" DE SABADELL
MOZART: Idomeo, Re di Creta. (versió concert) Dalmau González. Marisa Martins. Maria José Martos, Miki Mori. Cor dels Amics del Òpera de Sabadell. Filharmonica de Cambra de Barcelona. Dir.: Albert Argudo.

AGENDA MUSICAL

SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 14 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
SCHUMANN: Concert per a violoncel i orquestra, op. 129. Christophe Coin, violoncel. Orquestra dels Camps Elisis. Dir.: Philippe Herreweghe. (25m). BENGUEREL: Astral, per a guitarra, piano a quatre mans, dos percussionistes, violoncel i contrabaix. Magnus Anderson, guitarra. Barcelona 216. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. (13m). SMETANA: El Moldava. Poema simfònic del cicle "La meua pàtria". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert Von Karajan. (13m). BEETHOVEN: 33 variacions Diabelli, op. 120. Sviatoslav Richter, piano. (50m). XOSTAKOVITX: Quartet de corda n. 15, op. 144. Quartet Borodin. (36m). JANEQUIN: Missa "La Bataille". Ensemble Clément Janequin. Dir.: Dominique Visse. (22m).

13.00 GRANS INTEGRALS
ELS QUARTETS DE CORDA DE HAYDN Opus 71/74 "Quartets Apponyi" Quartet de corda op. 74 n. 2 (Hob.III:73). Quartet Aeolian. (23m). Quartet de corda op. 74 n. 3 (Hob.III:74) "El Cavaller". Quartet Aeolian. (22m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

IVES: Three Places in New England (Sèrie Orquestral n. 1). Orquestra de Cleveland. Dir.: Christoph von Dohnányi. (19m). WUORINEN: Un reliquiari per a Igor Stravinski. London Sinfonietta. Dir.: Oliver Knussen. (17m). ADAMS: The Chairman Dances, foxtrot per a orquestra. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (13m). PECCI: Tres peces albaneses. Tedi Papavrami, violí. Christophe Larrieu, piano. (6m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
ZELENKA: Capriccio per a orquestra n. 4, Z 185. Orquestra de Cambra de Praga. (21m). TRADICIONAL: "The twelve days of Christmas" (arranjament Kevin Townend). Kiri Te Kanawa, soprano. London Voices. Philharmonia Orchestra. Dir.: Carl Davis. (5m). ABEL: Concert per a flauta op. 6 n. 3. Karl Kaiser. La Stagione Frankfurt. Dir.: Michael Schneider. (16m). TÀRREGA: Sis peces per a guitarra. José Miguel Moreno, guitarra. (16m). GRIEG: Simfonia en do m. Or-

questra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (32m). CORELLI: Sonate da chiesa op. 3, n. 3 in 4. London Baroque. (14m). BERLIOZ: "El ballet de les ombres" i "Pregària del matí", dues obres per cor. Cor de l'Orquestra Nacional de Lió. Noel Lee, piano. Dir.: Bernard Tetu. (6m). FUX: Rondó a 7. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (4m). KABALEVSKI: Vint-i-quatre petites peces, op. 39. Marina Rodríguez, piano. (12m). HARTY: The Children of Lir, poema per a orquestra. Heather Harper, soprano. Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (32m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

HAYDN: Concert per a violoncel Hob.VIII:4. Julian Lloyd Weber. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Lloyd Weber. (25m). J. STRAUSS: Dona del Danubi, vals op. 427. Orquestra Johann Strauss de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (8m). BACH: Suite per a orquestra n. 3, BWV 1068. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (18m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa al·l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música. LA MÚSICA DEL 98

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 11 de desembre de 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. Obres de GERSHWIN i BERNSTEIN. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Piano i direcció: William Edins.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 15 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
MENDELSSOHN: Concert per a violí, piano i orquestra de corda en re m. Gidon Kremer, violí. Martha Argerich, piano. Orquestra de Cambra Orpheus. (36m). BALSACH: Trio de corda. Trio de corda de París. (12m). BRAHMS: Dos motets per a cor a cappella, op. 74 ("Warum ist das Licht gegeben dem Mühseligen", "O Heiland, reiss die Himmel auf"). Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (16m). BIBER: Battalia a 10. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (10m). COPLAND: Billy The Kid, extractes. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Hugh Wolff. (11m). SORS: Fantasia elegiaca per a guitarra. Eduardo Fernández. (16m). DEBUSSY: El martiri de Sant Sebastià. Fragment simfònic. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: James Conlon. (24m). BACH: Suite anglesa n. 3, BWV 808. Glenn Gould, piano. (13m). R. STRAUSS: Quatre últims lieder. Lucia Popp, soprano. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michael Tilson Thomas. (20m).

13.00 GRANS INTEGRALS
ELS QUARTETS DE CORDA DE HAYDN Opus 76 "Quartets Erdödy" Quartet de corda op. 76 n. 1 (Hob.III:75). Quartet Aeolian. (21m). Quartet de corda op. 76 n. 2 (Hob.III:76) "De les quintes". Quartet Aeolian. (20m).

14.00 MOMENTS LÍRICS
MORENO TORROBA: Luisa Fernanda, sarsuela. Miguel Sierra. Dolores Pérez. Luis Sagi-Vela. Natalia Lombay. Isabel Penagos. Tino Moro. Cors de Ràdio Nacional d'Espanya. Orquestra de Cambra de Madrid. Dir.: Ricardo Estevarena. (61m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
KALINNIKOV: Suite en sim. Orquestra Simfònica de l'Antiga Unió Soviètica. Dir.: Evgeny Sve-

tlanov. (39m) HÄNDEL: "The ways of Zion do mourn", anthem fúnebre per a la Reina Carolina, HWV 264. Mieke van der Sluis. Graham Pushee. Harry van Berne. Harry van der Kamp. Alsfelder Vokalensemble. Orquestra Barroca de Bremen. Dir.: Wolfgang Hellich. (41m). MIGNONE: Congada. Luiz de Moura Castro i Bridget de Moura Castro, piano a 4 mans. (5m). GIULIANI: Concert per a guitarra i orquestra n. 3, op. 70. Angel Romero. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (28m). LISZT: Els preludis, poema simfònic, Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Zubin Mehta. (16m). KORNGOLD: Molt sorolls per no res, suite per a orquestra de cambra op. 11. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (10m). PAGANINI: Quartet op. 4 n. 1. R. Kussmaul, violí. U. Koch, viola. S. Prunnbauer, guitarra. M. Cervera, violoncel. (19m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

WYNTON MARSALIS
HUMMEL: Concert per a trompeta i orquestra en Mi M. Wynton Marsalis. The London Concert. Dir.: Raymond Leppard. (19m). HINDEMITH: Sonata per a trompeta i piano. Wynton Marsalis. Judith Lynn Stillman. (16m). E. MARSALIS: "After". Wynton Marsalis, trompeta. Marcus Roberts, piano. Robert Leslie Hurst III, contrabaix. Jeff "Tain" Watts, bateria. (6m). BLJ02154 A.S. CARLATTI: Quatre àries amb trompeta. Katheleen Battle, soprano. Wynton Marsalis, trompeta. Orquestra de St. Luke. Dir.: John Nelson. (11m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BRAHMS: Quintet per a clarinet i corda, op. 115. Ralph Manno. Michaela Paetsch Neff. Rahel Gunz. Hartmut Rohde. Guido Schiefen. (38m). MAHLER: Lieder eines fahrenden Gesellen. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (17m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 12 de març 1998 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. CICLE SOLISTES DE L'OBC. BALADA: Diari de somnis per a violí, vio-

loncel i piano. DVORAK: Trio "Dumky", op. 90. Pere Serra, violí. Lluís Sedó, violoncel. Maria Rosa Llorens, piano. (59m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈRPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIAMECRES, 16 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Simfonia domèstica, op. 53. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Lorin Maazel. (45m). DVORAK: Quintet de corda, op. 97. The Raphael Ensemble. (33m). DEMACHY: Suite en re m. Philippe Pierlot, baix de viola. (13m). MOZART: Rèquiem, KV 626. Montserrat Figueras. Claudia Schubert. Gerd Türk. Stephan Schreckenberger. La Capella Reial de Catalunya. Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (46m). RAVEL: Sonatina. Alicia de Larrocha, piano. (11m). LULLY: Xacona en Sol M. Musica Antiqua Köln. Dir.: Reinhard Goebel. (5m). SCHÖNBERG: Un supervivent de Varsòvia, per a narrador, cor d'homes i orquestra, op. 46. Günther Reich, narrador. Cor i Orquestra Simfònica BBC. Dir.: Pierre Boulez. (7m).

13.00 GRANS INTEGRALS
ELS QUARTETS DE CORDA DE HAYDN Opus 76 "Quartets Erdödy" Quartet de corda op. 76 n. 3 (Hob. III:77) "Emperador". Quartet Aeolian. (31m). Quartet de corda op. 76 n. 4 (Hob. III:78) "L'albada". Quartet Aeolian. (23m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 9. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (31m). PAISIELLO: "La Serva Padrona" (segona part) Jeanne Marie Bina, soprano. Petteri Salomaa, baix. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Múnic. Dir.: Hans Ludwig Hirsch. (30m). C. GUINOVART: Quejio, per a flauta i guitarra. Montserrat Gascon. Xavier Coll. (10m). BIZET - SXEDRIN: Suite Carmen. Orquestra de Cambra Virtuosos de Moscou. Conjunt de Cambra d'Armènia. Conjunt de percussió. Dir.: Vladimir Spivakov. (46m). HOLST: Himne a Dionís, op. 31 n. 2. Royal Philharmonic Orchestra. Royal College of Music. Chamber Choir. Dir.: D. Willcocks. (9m). TAUSCH: Concert per a dos clarinets i orquestra n. 2, op. 26. Thea King. Nicholas Bucknall. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Leopold Hager. (23m). PLAZZOLA: Maria de Buenos Aires, tango operita ("Balada Renga para un Organito Loco", quadre 3er). Horacio Ferrer. Jairo. Coro Lírico Buenos Aires. Conjunt Instrumental. (8m).

18.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara. BLAI SOLER

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SIBELIUS: Simfonia n. 1 op. 39. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Colin Davis. (38m). RAKHMANINOV: Variacions sobre un tema de Corelli, op. 42. Kathryn Stott, piano. (16m).

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

MANUEL MARÍA PONCE: 50 ANYS Concert per a piano i orquestra. Jorge Federico Osorio. Orquestra Simfònica de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (20m). Preludi i Fuga per a la mà esquerra sola. David Witten, piano. (7m). Sonata clàssica. Andrés Segovia, guitarra. (16m). Instantànies mexicanes. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique Bátiz. (11m). Preludi i Fuga sobre un tema de Händel. David Witten, piano. (6m). Suite en estil antic. Gerardo Arriaga, guitarra. (20m). Estrellita. Leonid Kogan. Eloi-zaveta Gilels, violí. Andrei Mytnik, piano. Alexander Ivanov-Kramskoy, guitarra. (3m). Quatre danses mexicanes. David Witten, piano. (7m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 27 de juliol de 1996 a l'Acadèmia de Música

de Torroella de Montgrí. XV FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. HOMENATGE A ROBERT GERHARD I JOAQUIM HOMS: MESTRE IDEIXEBLE. GERHARD: Quintet de vent. Sis cançons populars catalanes per a soprano i piano. CARNER-HOMS: Cine cançons per a soprano i quintet de vent. HOMS: Quintet de vent n. 2 (dedicat a Gerhard). Olga Serra, soprano. Anton Serra, flauta. Emili Pascual, oboè. Joan Pere Gil, clarinet. Eugènia Sequeira, fagot. Enric Martínez, trompa. Guerasim Voronkov, piano. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 17 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Simfonia n. 40, KV 550. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (33m). BARTOK: Cantata profana, Sz 94. J. Réti. A. Faragó. Cor de Budapest. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: J. Ferencsik. (20m). BACH: Concert per a clavicèmbal i orquestra n. 5, BWV 1056. Orquestra Barroca d'Amsterdam. Solista i director Ton Koopman. (9m). SCHUBERT: Quartet de corda, D 87. L'Archibudelli. (26m). CHOPIN: 2 nocturns per a piano, op. 32. Vladimir Ashkenazy, piano. (11m). BALADA: Steel Symphony. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: Lorin Maazel. (20m). BRUCKNER: Gradual. Locus iste a Deo factus est. Motet. Corydon singers. Dir.: Matthew Best. (4m). MUS-SORSGSKI: Quadres d'un exposició, orquestració de Ravel. Orquestra Simfònica Estatal Russa. Dir.: Valéry Polyansky. (36m).

13.00 GRANS INTEGRALS
ELS QUARTETS DE CORDA DE HAYDN Opus 76 "Quartets Erdödy" Quartet de corda op. 76 n. 5 (Hob.III:79). Quartet Aeolian. (19m). Quartet de corda op. 76 n. 6 (Hob.III:80). Quartet Aeolian. (26m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
VIVIANI: Sonates per a trompeta i orgue n. 1 i 2. Gabriele Cas-sone. Antonio Frigé. (12m). LUZ-ZASCHI: Concerto delle Dame di Ferrara, madrigals. Helena Afonso, Cristina Miatello, Marinella Pennichi, sopranos. Sergio Vartolo, clavecí. (12m). GIB-BONS: Fantasies I, IX, XV i IV. Jordi Savall. Christophe Coin. Sergi Casademunt. (12m). WOL-KENSTEIN: Tres cançons polifòniques. Studio der Frühen Musik. Dir.: Thomas Binkley. (9m). FÖRSTER: Sonata a 3. Sonata a 7. Musica Fiata. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
BRUCKNER: Simfonia en fa m, "Doble Zero". Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: G. Rozhdestvenski. (53m). BEETHOVEN: Adagio per a piano i mandolina, WoO 43b. Imre Rohmann, piano. La-jos Mayer, mandolina. (6m). STRAUSS: Música del film "El cavaller de la rosa". Orquestra del Teatre Tivoli de Londres. Dir.: Richard Strauss. (27m). DONI-ZETTI: "Quel guardo il cavaliere" de l'òpera Don Pascuale. Andrea Rost, soprano. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (6m). G.B.SAM-MARTINE: Quintet n. 3. Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (16m). SAMPER: Mallorca, suite simfònica. Orquestra de Con-certs de Madrid. Dir.: Jesús A-rambarri. (25m). MASSENET: Suite n. 1, op. 13. Orquestra Fil-harmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Jean. (24m).

18.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

LALO: Simfonia espanyola, op. 21. Anne-Sophie Mutter, violi. Orquestra Nacional de França. Dir.: Seiji Ozawa. (34m). CIMA-ROSA: Concert per a oboè i cor-da. Alf G. Nilsson. Reial Or-questra de Cambra Sueca. Dir.: M.R. Liljefors. (10m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i co-menta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON-CERTS

CONCERT enregistrat per Ca-talunya Música el dia 7 de maig de 1996 al Centre Cultural de la Fundació "La Caixa", a Barce-lona. XIX FESTIVAL DE MÚSI-CA ANTIGA. LES ESPANYES AL SEGLE XVI. Obres de VILA, GUERRERO, VÁSQUEZ, BRU-DIEU i FLETXA, entre d'altres. La Colomina. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Pre-sentació a càrrec d'Alfred Cela-ya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SE- GLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS
Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 18 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Re-cull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NO-TÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes nove-tats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Dis-cos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
SCHUBERT: Quartet de corda D. 810 en re m "La Mort i la Don-zella" (transcripció per a or-questra de corda de Gustav Mah-ler). Solistes de Moscou. Dir.: Yu-ri Bashmet. (42m) MOZART: 6 nocturns. Christine Schäfer. Gun-dula Hintz. Dietrich Fischer-Dies-kau. Conjunt de vent de l'Or-questra Filharmònica de Berlín. (12m). MARTINU: Sinfonietta Giocosa per a piano i orquestra. Jan Panenka. Orquestra de Cam-bra de Praga. Dir.: Bohumil Gre-gor. (31m). R. STRAUSS: Sonata per a violoncel i piano, op. 6. Werner Thomas. Carmen Pia-zini. (28m). HEINICHEN: Con-cert en Fa M, S 233. Musica An-tiqua de Colònia. Dir.: Reinhard

Goebel. (9m). DVORAK: Cançons d'amor op. 83. Gabriela Benac-ková. Rudolf Firkusny. (10m). SAINT-SAENS: Concert per a violi i orquestra n. 3, op. 61. Pie-rre Amoyal. Orquestra Nacional de França. Dir.: Charles Dutoit. (27m).

13.00 GRANS INTEGRALS
ELS QUARTETS DE CORDA DE HAYDN Opus 77 "Quartets Lobkowitz" Quartet de corda op. 77 n. 1 (Hob.III:81). Quartet Aeolian. (24m). Quartet de corda op. 77 n. 2 (Hob.III:82). Quar-tet Aeolian. (26m). Quartet de corda op. 103 (Hob.III:83) "I-nacabat". Quartet Aeolian. (13m). **14.00 MÚSICS DE CATALUNYA VALLS:** Els preceptes. Anna Ric-ci, mezzo-soprano. Bernat Cas-tillejo, flauta. Montserrat López, oboè. Montserrat Margalef, cla-rinet. Francesc Benítez, fagot. (6m). SCHUBERT: Sonata D 821 "Arpeggione", arranjada per a violoncel i orquestra per G. Cas-sadó. Gaspar Cassadó, violoncel. Orquestra Simfònica Hamilton Harty. (24m). DEBUSSY: Chan-sons de Bilitis. Victòria dels An-gels, soprano. Gonzalo Soriano, piano. (9m). MARINER: Tocata en do m. Madrona Elías, cla-vicèmbal. (4m). GERHARD: Tres Impromptus. Jordi Camell, pia-no. (8m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MU-SICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MU-SICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON-CERTS

CONCERT enregistrat per Ca-talunya Música el dia 22 de juliol de 1995 a l'Auditori Pau casals d'El Vendrell. XV FESTIVAL IN-TERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. UNA VETLLA-DA AMB JOHANNES BRAHMS. Carme Cusidó, soprano. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Josep Surinyach, pia-no. Dir.: Jordi Casas. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Pre-sentació a càrrec d'Alfred Cela-ya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS
Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 19 DE DE-SEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Re-cull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NO-TÍCIES I AGENDA MUSI-CAL

09.13 MÚSICA PER A CO-BLA

BERNAT: Un dia a la Noguera, poema cíclic. Robert Armengol, percussió. Cobles Juvenil de Bell-puig i Sabadell. Dir.: Jesús Ven-tura i Barnet. (14m). VILADE-SAU: Pal de paller, sardana. Co-bla La Principal de La Bisbal. Dir.: Josep Cassú. (12m). GIL I MEMBRADO: El comte Arnau, poema recitatiu. Sílvia Tarrago-na i Jordi Tenas, narradors. Co-bla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (18m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA
Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NO-TÍCIES I AGENDA MUSI-CAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MU-SICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL
Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

RAMEAU: Platée, comèdia-ba-let en tres actes i un proleg. Mi-chel Sénéchal. Janine Micheau. Nicolai Gedda. Jacques Jansen. Cors del Festival d'Ais de Pro-vença. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori. Dir.: Hans Rosbaud. (107m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Pre-sentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 20 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

WEBER: Missa solemnis, "Missa del caçador". Solistes, cors i orquestra de Saint Michel de Munnich. Dir.: Ernest Ehret. (45m). ZELENKA: Magnificat. Basler Madrigalisten. Orquestra de la Schola Cantorum Basiliensis. Dir.: Fritz Näf. (10m). OLSSON: Te Deum, op. 25, per a cor mixt, orquestra de corda i orgue. Cor de l'Església de Täby. Conjunt de Cambra Orpheus. Erik Lundkvist, orgue. Anna Stangberg, arpa. Dir.: Kerstin Ek. (26m). DONIZETTI: Credo, A 605. Solistes vocals. Cor i Orquestra de l'Òpera Eslovaca. Orquestra de la Ràdio Televisió Eslovaca. Dir.: Edoardo Brizio. (16m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONT-SERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

BORODIN: El Príncep Igor, òpera. Ivan Petrov. Tatiana Tugarinova. Vladimir Atlantov. Arthur Eisen. Elena Obraztsova. Cors i Orquestra del Teatre Bolxoi de Moscou. Dir.: Marc Ermler. (194m).

20.30 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.30 AGENDA MUSICAL

22.35 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 21 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Concert per a piano i orquestra, n. 1 op. 92. Alexei Nasedkine. Gran Orquestra Simfònica de la RTV de Moscou. Dir.: Algis Juraitis. (31m). MOZART: Kyrie, KV 341. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (8m). PUEYO: Simfonia barroca. Camerata de França. Dir.: Daniel Tosi. (13m). FAURE: Sonata per a violí i piano n. 2, op. 108. Krysia Osostowicz. Susan Tones. (23m). MONTEVERDI: Tres madrigals del Cinquè llibre: "T'amo, mia vita", "E cosí a poco a poco", "Questi vaghi concenti". Concerto Italiano. Dir.: Ronaldo Alessandrini. (13m). H. JADINI: Quartet de corda op. 2 n. 1 en Mi b M. Quartet Mosaïques. (25m). JANACEK: Suite per a orquestra de corda. Orquestra de Cambra Eslovaca. (21m). STRAVINSKI: El cant del rossinyol. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Neeme Järvi. (21m). VAUGHAN WILLIAMS: Fantasia sobre "Greensleeves". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: N. Marriner. (4m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE HAYDN "Les set últimes paraules de Crist a la Creu", aranjament per a quartet de corda i narrador op. 51. Quartet A-

eolian. Narrador: Peter Pears. (74m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

PART: Collage sobre Bach. Tapiola Sinfonietta. Dir.: Jean-Jacques Kantorow. (8m). SCHÖNBERG: Simfonia de cambra n. 1 per a 15 instruments, op. 9. Tapiola Sinfonietta. Dir.: Jean-Jacques Kantorow. (22m). PICKER: Riavellipèrdu. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: John Williams. (5m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Les Estacions (Hivern). Barbara Bonney. Anthony Rolfe Johnson. Andreas Schmidt. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (35m). MERTZ: "Norma" de Bellini, op. 8 n. 17. Claudio Marcotulli, guitarra. (13m). RESPIGI: Vitralls d'església. Philharmonia Orchestra. Dir.: G. Simon. (26m). CASTIL-BLAZE: Sextet de vent n. 1. Mozzafiato. (18m). RAKHMANINOV: 13 preludis per a piano op. 32. Vladimir Ashkenazy, piano. (39m). BRAHMS: 13 Cànon per a cor de dones, op. 113. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (18m). BACH: Concert de Brandenburg n. 6, BWV 1051. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (17m). CHAMINADE: Vals tendre op. 119. Tristesa op. 104. Peter Jacobs, piano. (8m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

MASSENET: Thaïs. Méditation. Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert Von Karajan. (7m). VIVALDI: Concert per a mandolina, corda i continu en Re M. C. Schneider. Conjunt instrumental de Grenoble. Dir.: Kurt Redel. (11m). MOMPOU: Cançons i Danses (VI). F. Mom-pou, piano. (4m). BIZET: Suite n. 1 de Carmen. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Neville Marriner. (14m). SIBELIUS: Lemminkäinen i les verges de Sari. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: A. Gibson. (16m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música. ELS PASTORETS

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBCL

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 de desembre de 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. R. LAMOTE DE GRIGNON: Simfonia catalana. J. LAMOTE DE GRIGNON: La nit de nadal. Solistes vocals. Orfeó Català. Cor Infantil de les Escoles Pía de Balmes. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Salvador Brotons.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 22 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRITTEN: Quatre interludis marins de Peter Grimes, op. 33a. Orquestra Simfònica de Bournemouth. Dir.: Richard Hickox. (17m). BIBER: Missa Al·leluia, a 36. Gradus ad Parnassum. Concerto Palatino. Choral-schola der Wiener Hofburgkapelle. Dir.: Konrad Junghänel. (33m). XOSTAKOVITX: Quartet de corda n. 1, op. 49. Quartet Borodin. (14m). MOZART: Concert per a flauta, arpa i orquestra, KV 299. Emmanuel Pahud. Marie-Pierre Langlamet. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (28m). GRANADOS: Cuentos de la juventud. Emili Brugalla, piano. (17m). WALTON: Quatre Nades. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (8m). RAVEL: Le Tombeau de Couperin. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (15m). REGER: Trio amb piano op. 2. Trio Göbel de Berlín. (27m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL
D'ELGAR The Wand of Youth, suite n. 1 op. 1a. Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (20m). The Wand of Youth, suite n. 2 op. 1b. Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (18m). Salut d'amour, op. 12. Pinchas Zukerman. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (3m). Froissart, concert oboertura, op. 19. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (14m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

KANDER: Chicago, extractes del musical. Ruthie Henshall, Ute Lemper, Henry Goodman, Nigel Planer. Cor i Orquestra dirigida per Walter Bobbie. (39m). KÜNEKE: Der Vetter aus Dingsda (El cosí de Dingsda), opereta (extractes). Solistes vocals. Cor i Orquestra FFB. Dir.: Werner Schmidt-Boelcke. (13m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
KHATXATURIAN: Spartacus, ballet. Orquestra Simfònica de l'Estat de Sant Petersburg. Dir.: André Anichanov. (36m). MOMPOU: Paisatges. Michel Wagemans, piano. (15m). G.KAHN: "Santa Claus Blues". Rob McConnell & The Boss Brass. (4m). CANÇONS NAPOLITANES: Core'ngrato. Dicitencello vuie. Marechiaro. I'te vurria vasà!... Pecchè? Jaume Aragall, tenor. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Javier Pérez Batista. (19m). CHOPIN: Variacions sobre "La ci darem la mano" de Mozart, op. 2. Claudio Arrau, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Elisha Inbal. (20m). PUGNANI: Quartet n. 3. Ensemble L'Astrée. (22m). SCHÖNBERG: Música de Nadal per a piano, harmonium, dos violins i violoncel. Camerata de Versailles. Dir.: Amaury du Closel. (4m). ZELENKA: Concert en Sol M, Z 186 (a 8 veus, per a solistes i orquestra). Frantisek Kimel, oboè. Jiri Seidel, fagot. Petr Skvor i Jiri Hanzl, violins. Frantisek Host, violoncel. Frantisek Xaver Thuri, clavecí. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Vaclav Neumann. (18m). SIBELIUS: Tapiola. Poema simfònic op. 112. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Colin Davis. (18m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

WYNTON MARSALIS
MOLTER: Concert per a trompeta i corda n. 2, BWV IV, 13. Wynton Marsalis. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (12m). BOZZA: Rustiques. Wynton Marsalis, trompeta. Judith Lynn Stillman, piano. (7m). PREDIERI: Pace una vol-

ta. Katheleen Battle, soprano. Wynton Marsalis, trompeta. Orquestra de St. Luke. Dir.: John Nelson. (6m). HUNSBERGER: Arranjament del vals brillant "Sounds from the Hudson", per a corneta i orquestra. Wynton Marsalis, corneta. Conjunt de vent Eastman. Dir.: Donald Hunsberger. (8m). BACH: Fragments de les cantates BWV 21 i BWV 51. Katheleen Battle, soprano. Wynton Marsalis, trompeta. Orquestra de St. Luke. Dir.: John Nelson. (15m). "My Man's Gone Now". Wynton Marsalis, Eric Reed. Reginald Veal. Lewis Nash. (5m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

GERSHWIN: Rhapsody in blue, versió per a banda de jazz Marcus Roberts, piano. Components de l'Orquestra de St. Luke's i de l'Orquestra de Jazz del Centre Lincoln. Dir.: Robert Sadin. (28m). BEETHOVEN: Quartet de corda op. 18, n. 6. Quartet de corda de Tokio. (24m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el maig 1998 al Monestir de Montserrat. Obres de HAYDN, CASALS, MENDELSSOHN, SCHUBERT, SCARLATTI, PIRENEU SEGARRA i FAURÉ entre d'altres. Escolania de Montserrat. Vicenç Prunés, piano. Dir.: Jordi Agustí Piqué. (64m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈRPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 23 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

STRAVINSKI: Concert per a violí. Lydia Mordkovich. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Neeme Järvi. (22m). PRAETORIUS: Quem pastores laudavere. El Cor de la Catedral de Westminster. The Parley of Instruments. Dir.: Peter Holman i Mark Caudle. (6m). BRAHMS: Simfonia n. 3, op. 90. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Daniel Barenboim. (39m). BOCCHERINI: Trio de corda op. 54 n. 2, G 114. La Real Cámara. (18m). RAMEAU: Inconvertendo. Solistes, Cor i Orquestra de la Capella Reial de París. Dir.: P. Herreweghe. (24m). MOMPOU: Cançó i dansa n. 8. Michel Wagemans, piano. (5m). FAURÉ: Dolly, op. 56. Philharmonia Orchestra. Dir.: Carlo Maria Giulini. (19m). SCHUMANN: Liederkreis, op. 39. Marjana Lipovsek, mezzosoprano. Graham Johnson, piano. (26m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL
D'ELGAR Serenata per a corda, op. 20. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (12m). Marxa imperial, op. 32. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Groves. (6m). Variacions Enigma, op. 36. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir. Georg Solti. (32m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

ALBÉNIZ: Concert fantàstic. Primer concert per a piano i orquestra, op. 78. Enrique Pérez de Guzmán, piano. Orquestra de València. Dir.: Manuel Galduf. (28m). BACH: Toccata i Fuga en re m, BWV 538 "Dòrica". Jean Guillou, orgue. (10m). BORODIN: Quartet de corda n. 2, "Nocturn". Quartet Praga. (28m). JUAN DE ARAÚJO: Tres villancets. "Dios de Amor", "Ave-cillas sonoras", "Recordada jilguerillos" Ensemble Ars Taki (12m). AUBERT: Cinema, sis quadres simfònics. Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Leif Segerstam. (22m). REUTTER: Tres fantasies nocturnes, op. 28. Ihsan Turnagoel, guitarra. (6m). TRADICIONAL/WILSON: Glory

Hallelujah. The Golden Gate Quartet. (3m). S. WAGNER: El follet, op. 3; preludi de l'acte tercer. Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (5m). BEETHOVEN: La Victòria de Wellington, op. 91. Octophoros. Dir.: Paul Dombrecht. (14m). CHABRIER: Gwendoline. (Obertura i llegenda de Gwendoline). Barbara Hendricks, soprano. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (16m). MOZART: Divertimento per a 6 instruments de vent, KV 213. Grup de vent de la Filharmònica de Berlín. (11m).

18.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara. ELISENDA CARRASCO

19.00 REPERTORI DE CONCERT

GRIEG: Concert per a piano i orquestra op. 16. Olli Mustonen. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Herbert Blomstedt. (30m). TRADICIONAL: La filladora. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (3m). RAVEL: Bolero. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (16m). DUES NADALES: "White Christmas" i "Santa Claus is coming to town". Bing Crosby. The Andrews Sisters. (6m).

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

MANUEL MARÍA PONCE: 50 ANYS Concert per a violí i orquestra. Henryk Szeryng. Orquestra Simfònica de l'Estat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (32m). Sonata per a guitarra i piano. Debora Halász, guitarra. Franz Halász. (13m). Poema elegíac. Jorge Federico Osorio, piano. Orquestra Simfònica de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (8m). Scherzino Mexicano. Ernesto Bitetti, guitarra. (3m). Introducció Preludi i Fuga sobre un tema de J.S. Bach. David Witten, piano. (7m). Sonatina Meridional. Susanne Mebes, guitarra. (9m). Suite a la manera de Weiss. Gerardo Arriaga, guitarra. (21m). Nocturn. David Witten, piano. (4m). Variacions sobre un tema de Cabeçó. Susanne Mebes, guitarra. (5m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 de juliol de 1998 a l'Església de Sant Sever de Barcelona. ELS ORGUES DE CATALUNYA (XVIII CICLE): Obres de CABANILLES, LARRAÑAGA, ANGLES, LÓPEZ, CABO, J.S. BACH, entre d'altres. Izumi Kando, orgue. (58m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS
Emes dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 24 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RODRIGO: Concierto como un divertimento (per a violoncel·li orquestra). Julian Lloyd Webber, violoncel·l. Orquestra Filarmònica de Londres. Dir.: Jesús López Cobos. (24m). SMETANA: Quartet de corda n. 1 "De la meua vida". Quartet Artis. (26m). El cant dels ocells. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (7m). BEETHOVEN: Simfonia n. 8, op. 93. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (27m). HINDEMITH: Octet. Berliner Solisten. (27m). MENDELSSOHN: Sonata per a piano, op. 6. Murray Perahia. (24m). LLONGUERAS: Cançonet del bon tió de Nadal. Cor Madrigal. Cor Albada. Dir.: Mireia Barrera. Esteve Nabona. Anna Monfort, piano. (3m). POULENC: Les animaux modèles, suite d'orquestra. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Georges Prêtre. (21m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ELGAR Cinc marxes de Pompeia i Circumstància, op. 39. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Barry Tuckwell. (27m). Cockaigne (In London Town), obertura op. 40. The Philharmonia. Dir.: Owain Arwel Hughes. (17m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

SCHMELZER: Sonata Natalitia a 3 Chori. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (3m). ENCINA: Triste Espanya sin ventura. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (7m). DUMONT: Magnificat. Solistes vocals. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (12m). REUSNER: Suite per a llaüt en

do m. Konrad Junghänel. (8m). PERGOLESI: Salve Regina. Véronique Dietschy. Ensemble Stradivaria. Dir.: Paul Colleaux. (13m). MÚSICA DE LA CORT DEL REI JANUS A NICÒSIA: Je prens plaisir en une dame. Conjoint Huelgas. Dir.: Paul Van Nèvel. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

CHOPIN: Les Sílides, suite de ballet (orquestració de Roy Douglas). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinz Fricke. (29m). BARTOK: Nades Romanes per a piano. Dezsó Ránki. (11m). TRADICIONAL: El mestre. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (5m). MOZART: Quintet de corda, KV 515. Ensemble 415. (33m). GLIERE: Concert per a trompa i orquestra, op. 91. Hermann Baumann. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (23m). CHARPENTIER: Orfeo baixant als inferns. Henri Ledroit, contratenor. Ricercar Consort. (16m). GROFÉ: Suite del Gran Canó. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (37m). GRIVÉ: Nit de Nadal, sardana. Cobla Montgrins. (4m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

CORELLI: Concerto grosso op. 6 n. 8 "Per a la nit de Nadal". I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (15m). RIMSKI-KORSKOV: La nit de Nadal, suite. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (29m). BERLIN: White Christmas. The Golden Gate Quartet. (3m). TRADICIONAL: Adeste Fideles. Marion Williams. The Stars of Faith. Alex Bradford. The Bradford Singers & Princess Stewart. (4m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.10 "ESPECIAL NADAL"

LISZT: Arbore de Nadal. Leslie Howard, piano. (33m). 23.00 MISSA DEL GALL Transmissió en directe des del Monestir de Montserrat.

02.00

BACH: Oratori de Nadal, BWV 248. Krisztina Laki. Gisela Pohl. Karl Markus. Berthold Possemeyer. Cor de nens Hymnus de Stuttgart. Ensemble '76 Stuttgart. Dir.: Gerhard Wilhelm. (154m).

04.45 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ELGAR The Wand of Youth, suite n. 1 op. 1a. Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (20m). The Wand of Youth, suite n. 2 op. 1b. Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (18m). Salut d'amour, op. 12. Pinchas Zukermann. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (3m). Froissart, concert obertura, op. 19. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (14m).

05.45 CAPSA DE MÚSICA

KHATXATURIAN: Spartacus, ballet. Orquestra Simfònica de l'Estat de Sant Petersburg. Dir.: André Anichanov. (36m). MOMPOU: Paisatges. Michel Wagemans, piano. (15m). G. KAHN: "Santa Claus Blues". Rob McConnell & The Boss Brass. (4m). CANÇONS NAPOLITANES: Corengrato. Dicitencello vuie. Marechiaré. I'te vurria vasà!... Pecchè? Jaume Aragall, tenor. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Javier Pérez Batista. (19m). CHOPIN: Variacions sobre "La ci darem la mano" de Mozart, op. 2. Claudio Arrau, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Eliahu Inbal. (20m). PUGNANI: Quartet n. 3. Ensemble L'Astrée. (22m). SCHÖNBERG: Música de Nadal per a piano, harmonium, dos violins i violoncel·l. Camerata de Versalles. Dir.: Amaury du Closel. (4m). ZELENKA: Concert en Sol M, Z 186 (a 8 veus, per a solistes i orquestra). Frantisek Kimel, oboè. Jiri Seidel, fagot. Petr Skvor i Jiri Hanzl, violins. Frantisek Host, violoncel·l. Frantisek Xaver Thuri, clavecí. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Vaclav Neumann. (18m). SIBELIUS: Tapiola. Poema simfònic op. 112. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Colin Davis. (18m).

08.45 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Concert per a piano i orquestra, n. 1 op. 92. Alexei Nasedkine. Gran Orquestra Simfònica de la RTV de Moscou. Dir.: Algis Juraitis. (31m). MOZART: Kyrie, KV 341. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (8m). PUEYO: Simfonia barroca. Camerata de França. Dir.: Daniel Tosi. (13m). FAURE: Sonata per a violí i piano n. 2, op. 108. Krysia Osostowicz. Susan Tones. (23m). MONTEVERDI: Tres madrigals del Cinquè llibre: "T'amo, mia vita", "Ecosia poco a poco", "Questi vaghi concenti". Concerto Ita-

liano. Dir.: Ronaldo Alessandri. (13m). H. JADINI: Quartet de corda op. 2 n. 1 en Mi b M. Quartet Mosaïques. (25m). JANACEK: Suite per a orquestra de corda. Orquestra de Cambra Eslovaca. (21m). STRAVINSKI: El cant del rossinyol. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Neeme Järvi. (21m). VAUGHAN WILLIAMS: Fantasia sobre "Greensleeves". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: N. Marriner. (4m).

DIVENDRES, 25 DE DESEMBRE DE 1998

PROGRAMACIÓ ESPECIAL DE NADAL

10.00

HÄNDEL: El Messies. Dorothea Röschmann, Susan Gritton, Bernarda Fink, Charles Daniels, Neal Davies, Gabrieli Consort & Players. Dir.: Paul McCreesh. (132m). LLONGUERES: Les figures del pessebre. Cor Madrigal. Cor Albada. Dir.: Mireia Barrera. Esteve Nabona. Anna Monfort, piano. (15m). VALENTINI: Simfonia a tre, per il Santissimo Natale, op. 1 n. 12. Northwest Chamber Orchestra of Seattle. Dir.: Alun Francis. (10m). BIELORRÚSIA: Cant de Nadal. (1m).

13.00

RAMIREZ: Navidad Nuestra. Josep Carreras. Coral Salve de Laredo. Sociedad Coral de Bilbao. Conjunt instrumental. Dir.: Damián Sánchez. (18m). ALEXANDER/MORRIS: "Jesus met the woman at the well". The Alabama Singers. (2m). BRITTEN: A Ceremony of Carols, op. 28. Cor del King's College de Cambridge. Dir.: David Willcocks. (22m). BLANCAFORT: Cançons de Nadal. Aida Vera, soprano. Efrén García, piano. (6m). DUPRE: Variacions sobre una nadala antiga op. 20. John Scott, orgue. (12m).

14.00

NADAL A VIENA. Plácido Domingo, Sarah Brimant, Helmut Lotti, Richard Cocciant, Orquestra Simfònica de Viena. (63m).

15.00

BACH: "Darzu ist erschienen der Sohn Gottes" (Per a això ha aparegut el fill de Déu), cantata BWV 40. Solista del Cor de Nens de Hannover, René Jacobs, contralt. Marius van Altena, tenor. Max van Egmond, baix. Cor de nens de Hannover. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (15m). GILIMEMBRADO: Glosa del Fum, Fum, Fum. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (4m). 2 nades populars angleses. Cor del Saint John College de Cambridge. Dir.: George Guest. (7m). SCHÜTZ: Oratori de Nadal. R. Yakar, mezzosoprano. H. Hopfner, tenor. Harald Stamm, baix. Cor de Motets de Munic. Residenzorchest-

ter de Múmic. Dir.: Hans Rudolf Zöbele. (37m). O little town of Bethlehem (nadal tradicional anglesa arranjada per Vaughan Williams). Cor del Saint John College de Cambridge. Dir.: George Guest. (4m). BACH: "Das neugeborne Kindelein" (L'infant nou-nat), cantata BWV 122. Markus Huber. Thomas Schilling. Kurt Equiluz. Philippe Huttenlocher. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (15m). OLTRA: Nades Arren, suite per a cor i cobla. Orfeó Català. Cobla Sant Jordi. Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. (23m). RHEINBERGER: Der Stern von Bethlehem (L'Estel de Betlem), cantata de Nadal op. 164. Rita Streich. Dietrich Fischer-Dieskau. Cor de la Ràdio de Baviera. Orquestra Simfònica Graunke. Dir.: Robert Heger. (48m). BUSONI: Nit de Nadal. Esbós per a piano. Geoffrey Douglas Madge, piano. (6m). Penderecki: Simfonia n. 2, "Simfonia de Nadal". Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Polonesa. Dir.: Jacek Kasprzyk. (30m). Britten: A Boy Was Born. Cor de la Catedral de St. Paul. The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (30m).

19.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa especial dedicat al Nadal. Programa dedicat a la música de Jazz amb un guió d'Albert Mallofré.

20.00 "TAN, PATAN-TAM..."

Programa especial de Nadal. Veu, guió i realització: Dolors Martínez i Àlex Robles.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 desembre de 1997 al Teatre La Faràndula de Sabadell. CONCERT DE NADAL. HANDEL: Música a-quàtica, suite n. 2 i 3. LAMOTE DE GRIGNON: La nit de Nadal. Núria Rial, soprano. Ramon Gener, bariton. Cor Infantil de l'Orfeó de Sabadell. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 26 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

ALBERT: Cantant al pessebre. Cobla Ciutat de Girona. (4m). MAYRAL: El rabadà. Cobla Ciutat de Girona. (4m). PRENAFEITA: A Betlem me'n vull anar, sardana. Cobla Montgrins. (5m). VENTURA: Nades, sardana. Cobla Montgrins. (5m). CRISTAU: La cançó del Rabadà, glosa per a cobla. Cobla Montgrins. (10m). SANTIAGO: Pessebres i sardanes. Cobla Ciutat de Girona. (5m). CAMPS: Ressons Nades. Cobla Ciutat de Girona. (4m). GIL I MEMBRADO: Glosa del Noi de la Mare. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (4m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

18.45 CONCERT DE SANT ESTEVE

Transmissió en directe des del Palau de la Música Catalana de Barcelona. Cors Infantils 1, 2, 3. Cor Jove. Orfeó Català. Dir.: Conxita García. Pep Vila.

21.00 AGENDA MUSICAL

21.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané. Programació de nit Repetició dels últims programes.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 27 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

GRANDI: Virgo prudentissima. O quam tu pulchra es. Domine, ne in furore. Solistes vocals i instrumentals. Dir.: René Jacobs. (10m). MESSIAEN: Vingt Regards sur l'enfant Jésus (extractes). Louise Bessette, piano. (29m). CANT MOZÀRAB: Pregària eucarística. Ensemble Organum. Dir.: Marcel Pérès. (23m). BACH: "Herr Christ, der einge Gottessohn", (Senyor Jesucrist, fill únic de Déu), cantata BWV 96. Helen Donath. Marga Hoeffgen. Adalbert Kraus. Siegmund Nimsger. Gächinger Kantorei Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (21m). GUINOVART: Plant de Nostra Dona Santa Maria. Montserrat Comadira, mezzo-soprano. Jordi Codina, guitarra. United Berlin-Ensemble Für Neue Musik. Dir.: Hans J. Wenzel. (16m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

16.45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA DE BARCELONA TEMPORADA LICEU 1998/99

WAGNER: Parsifal, Festival sagrat en tres actes. (versió concert) Robert Smith. Eva Marton. Hans Sotin. Bernd Weikl. Cor i Orquestra del Gran Teatre del Liceu de Barcelona. Dir.: Antoni Ros Marbà.

22.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

24.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 28 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 4, op. 36. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Daniel Barenboim. (41m). JANEQUIN: La Bataille. Ensemble Clement Janequin. (7m). VILLA-LOBOS: Quartet de corda n. 17. Quartet Llatino-americà. (19m). BACH: Concert per a oboè d'amor, corda i baix continu en La M, BWV 1055. D. Reichenberg. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (15m). MONTSALVATGE: Tres danses concertants. Orquestra de Cambra de l'Empordà. Dir.: Carles Coll. (13m). CAPLET: Septet per a tres veus femenines i quartet de corda. Sharon Coste. Sandrine Piau. Sylvie Deguy. Ensemble Musique Oblique. (14m). SCHUBERT: Sonata per a piano D 960. Christian Zacharias. (44m). HAYDN: Insanæ et vanæ curæ, motet Hob. XXI: 1 n. 13c. Cor de Nens de Bad Tölz. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (6m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ELGAR Introducció i Allegro per a orquestra de corda i quartet de corda, op. 47. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (15m). In the South, obertura op. 50. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (21m). Marxà triomfal de "Caractacus", op. 35. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Groves. (8m). Elegia. New Philhar-

monia Orchestra. Dir.: John Barbirolli. (5m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

HOLMBOE: Concert per a tuba i orquestra op. 127. Jens Bjørn-Larsen. Orquestra Simfònica d'Alborg. Dir.: Owain Arwel Hughes. (16m). GORECKI: Amen, op. 34. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (6m). BACEWICZ: Sonata per a piano n. 2. Susana Marín. (16m). RAUTAVAARA: Cantus Arcticus, concert per a ocells i orquestra. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Max Pommer. (17m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Una broma musical. KV 522. Zdenek Tylsar i Bedrich Tylsar, trompes. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Libor Pesek. (23m). GLAZUNOV: Rapsòdia oriental, op. 29. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (21m). FRES-COBALDI: Tres "Canzoni" instrumentals. Il Teatro alla Moda. (9m). BERLIOZ: "Sara la baigneuse". Cor de l'Orquestra Nacional de Lió. Gaële Le Roi, soprano. Françoise Biscara, mezo-soprano. Noel Lee, piano. Dir.: Bernard Tetu. (7m). ASTORGA: Trio Sonata op. 3 n. 4. Barcelona Consort. (10m). DVORAK: Simfonia n. 2, op. 4. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Witold Rowicki. (52m). BACH: Concert per a oboè d'amor, corda i continu, BWV 1053. Heinz Holliger, Camerata Bern. (18m). HAYDN: Quartet de corda op. 33 n. 2 (Hob. III:38) "La Broma". Quartet Aeolian. (17m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BORODIN: Danses polovtsianes del "Príncep Igor". Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'Estat de l'URSS. Dir.: E. Svetlânov. (11m). ALBENIZ: Extractes de "Suite espanyola", "Recuerdos de viaje" i "Espanya". Pepe i Celín Romero, guitarres. (14m). DEBUSSY: Preludi a la migdiada d'un faune. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (10m). BACH: Suite per a orquestra n. 2, BWV 1067. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (20m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música. A PROPOSIT DELS DIRECTORS D'ORQUESTRA

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 27 de juny de 1998 a la Plaça del Rei de Barcelona. FESTIVAL D'ESTIU GREC 98. EL BALLET. Obres de PONCHIELLI, ADAM, GOUNOD, BORODIN, TXAIKOVSKI, entre d'altres. Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. (73m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COL·LABORAR

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 29 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BARTOK: El mandarí meravellós op. 19, suite. Orquestra Philharmonia. Dir.: Neeme Järvi. (20m). R. STRAUSS: Sonata per a violí i piano op. 18. Anne Akiko Meyers. Rohan De Silva. (27m). BEETHOVEN: Meeresstille und Glückliche Fahrt. (Mar en calma i bon viatge). Op. 112. Ambrosian Singers. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michael Tilson Thomas. (8m). VIVALDI: Concert per a violí i orquestra, op. 3 n. 12, RV 265. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (10m). RAKHMANINOV: Morceaux de salon, op. 10. Ruth Laredo, piano. (26m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 7 (G 451). Narciso Yepes, guitarra. Quartet Melos. (20m). VARESE: Ionisation. Les Percussions de S-

trasbourg. (6m). BACH: "Tönet, ihr Pauken! Erschallet, Trompeten!", cantata BWV 214. Mieke van der Sluis. René Jacobs. Christoph Prégardien. David Thomas. Cor i Orquestra The Age of Enlightenment. Dir.: Gustav Leonhardt. (26m). BRITTEN: Lachrymae, reflexions sobre una cançó de Dowland per a viola i orquestra de corda, op. 48 a. Rivka Golani. I Musici de Montréal. Dir.: Yuli Turovsky. (16m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ELGAR Simfonia n. 1, op. 55. Philharmonia Orchestra. Dir.: Bernard Haitink. (54m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

POULENC: Les Mamelles de Tirésias, òpera bufa en dos actes i un pròleg. Barbara Bonney. Jean-Paul Fouchécourt. Wolfgang Holzmair. Tokyo Opera Singers. Saito Kinen Orchestra. Dir.: Seiji Ozawa. (54m). pendent

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

ARRIAGA: Simfonia en re m. Orquestra de Cadaqués. Dir.: Neville Marriner. (24m). GEMINIANI: Concert n. 1 en re m. Orquestra Barroca Italiana. Dir.: Ryo Terakado. (7m). WEBER: Konzertstück per a piano i orquestra, op. 79. Gerhard Oppitz. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (16m). BLANCAFORT: Quartet de corda de Pedralbes. Quartet Pedralbes. (27m). RUTTER: Shepherd's Pipe Carol (nadala). Cor del Saint John College de Cambridge. Dir.: George Guest. (4m). ROSSLER-ROSETTI: Concert per a oboè en do m. Lajos Lencsés. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (18m). VILLA-LOBOS: Bachianas brasileiras n. 1. Violoncel·listes de la Royal Philharmonic Orchestra. (21m). BACH: Suite anglesa n. 4, BWV 809. Sviatoslav Richter, piano. (21m). SCHÖNBERG: Dos cançons per a cor mixt. BBC Singers. Dir.: Pierre Boulez. (4m). ALFVEN: Una llegenda d'arxipèlag, op. 20. Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Neeme Järvi. (16m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

WYNTON MARSALIS

L. MOZART: Concert per a trompeta i orquestra en re m. Wynton Marsalis. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Raymond Leppard. (8m). MARSALIS: Hickory Dickory Dock. The Wynton Marsalis Sextet. (9m). JOLIVET: Concert per a trompeta n. 2. Wynton Marsalis. Philharmonia Orchestra. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (11m). PURCELL: Diverses obres per a trompeta. Edita

Gruberova, soprano. Wynton Marsalis, trompeta. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (11m). COPLAND: Quiet City. (Adapt.: Donald Hunsberger). Wynton Marsalis, trompeta. Phillip Koch, trompa. Conjunt de vent Eastman. Dir.: Donald Hunsberger. (11m). MARSALIS: Buggy Ride. Wynton Marsalis Septet. (5m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

RAVEL: Dafnis i Cloe. Ballet. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (57m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 d'abril de 1996 a l'Abadia de Vilabertran. CICLE XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA. Obres de BACH, COUPERIN, LOCKE i HANDEL, entre altres. Affetti Musicali. (61m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈRPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 30 DE DESEMBRE DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

VIVALDI: Stabat Mater, RV 621. Andreas Scholl, contratenor. Ensemble 415. Dir.: Chiara Bianchini. (19m). MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 80. Quar-

tet de corda Coull. (26m). IBERT: Tres peces breus. Quintet de vent Reykjavik. (7m). HAYDN: Concert per a piano i orquestra, Hob. XVIII:11. Evgeny Kissin. Virtuosi de Moscou. Dir.: Vladimir Spivakov. (20m). BERG: Lulú, suite per a soprano i orquestra. (Peces simfòniques de l'òpera. 1934). Judith Blegen, soprano. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Pierre Boulez. (30m). RAVEL: Minuet antic. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (7m). PROKOFIEV: Música per a nens, op. 65. Boris Berman, piano. (21m). BOCCHERINI: Simfonia op. 42, G 520. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (20m). VICTORIA: Ave Maria i Ave Maris Stella. Cor de la Catedral de Westminster. James O'Donnell, orgue. Dir.: David Hill. (9m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ELGAR Concert per a violí, op. 61. Pinchas Zukermann. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (49m). Romança, op. 62. Julian Lloyd Webber, violoncel. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Charles Mackerras. (6m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
BRAHMS: Danses hongareses, WoO 1. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (48m). VERDI: Dues àries d'Aroldo Maria Callas. Orquestra de la Societat dels Concerts del Conservatori de París. Dir.: Nicola Rescigno. (13m). MOMPOU: Pessebres. Miquel Farré, piano. (7m). ARNE: Simfonia n. 2. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (9m). ALBINONI: Concerto a cinque, op. 9 n. 2. David Reichenberg, oboè. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (12m). HOLST: Five Partsongs, op. 12. The City of Birmingham Symphony Chorus. Dir.: Simon Halsey. (12m). D'INDY: Sonata per a violoncel i piano, op. 84. Yvan Chiffolleau. Olivier Gardon. (19m). MOZART: Simfonia n. 38, KV 504 "Praga". Orquestra Reial del Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (38m).

18.00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics d'ara. NURIA RIAL

19.00 REPERTORI DE CONCERT
HAYDN: Concert per a trompa i corda n. 4, Hob VIIId:4. Dale Clevenger. Orquestra de Cambra

Franz Liszt. Dir.: Janos Rolla. (17m). BRAHMS: Sextet de corda n. 1, op. 18. Membres del l'Oc-tet de la Filharmònica de Berlín. (34m). CHAPLIN, Charles: Tema de "Candilejas". Gheorghe Zamfir, flauta de Pan; Orq. dirigida per Harry van Hoof. (3m). 20.13 temps d'homenatge
MANUEL MARIA PONCE: 50 ANYS Cançó. Cançó i paisatge. Andrés Segovia, guitarra. (7m). Balada mexicana. Eva Suk, piano. Orquestra Simfònica de Mè-xic. Dir.: Enrique Bátiz. (11m). 24 Preludis. Horst Klee, guitarra. (23m). Ferial. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enri-que Bátiz. (15m). Tropic. Albo-rada. Präludium. Mazurka. Ron-dino. Vespertina. Präludium. Ba-lletto. Gigue. Horst Klee, gita-rra. (24m).

21.45 CONCERT EN DI-RECTE
Transmissió des del Teatre "La Sala" de Rubí. FESTIVAL DE VALSOS I DANSES. De Moscou a Viena. Obres de GLINKA, MUS-SORSGSKI, TXAIKOVSKI, STRAUSS (I) I (II). Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Sal-vador Brotons.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Pre-sentació a càrrec d'Alfred Cela-ya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'Ò-PERA

03.30 GRANS INTEGRALS
Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 31 DE DE-SEMBRE DE 1988

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Re-cull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals. 09.00 butlletí de notícies

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS
Presentació de les últimes nove-tats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Dis-cos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
MAHLER: Simfonia n. 4. Dawn Upshaw, soprano. Daniel Majes-ke, violí. Orquestra de Cleveland. Dir.: Christoph von Dohnanyi. (57m). LLOBET: Quatre cançons populars catalanes. José Miguel Moreno, guitarra. (9m). BEET-HOVEN: Romança per a violí i orquestra, op. 50. Gidon Kremer. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt.

(8m). FAURE: Poème d'un jour, op. 21. Gérard Souzay. Dalton Baldwin. (6m). RAUTAVAARA: Quartet de corda n. 4. Quartet de corda Sirius. (22m). RODRI-GO: Quatre peces per a piano: "Calestras", "Fandango del ven-torrillo", "Plegaria de la Infan-ta de Castilla", "Danza valen-ciana". Artur Pizarro. (13m). R. STRAUSS: Fantasia Simfòni-ca de "La Dona sense Ombra". Orquestra Filharmònica de Ber-lín. Dir.: Zubin Mehta. (20m). HANDEL: O praise the Lord with one consent, Anthem Chandos n. 9. Patrizia Kwella, soprano. James Bowman, contralt. Ian Par-tridge, tenor. Michael George, baix. Cor i Orquestra The Sixte-en. Dir.: Harry Christophers. (24m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ELGAR Simfonia n. 2, op. 63. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (53m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
BRADE: Quatre danses. Acca-demia del Ricercare. Dir.: Pietro Busca. (10m). HOTTETERRE: Suite per a oboè i baix continu en Sol M. Berliner Barock-Trio. (13m). STROZZI: Questa è la nuo-va. Non mi dite. Glenda Simp-son, mezzo soprano. Camerata de Londres. (10m). CARDOSO: 4 Motets. The Tallis Scholars. Dir.: Peter Philips. (13m). CA-RISSIMI: "Sonetto: Hor che di Sirio". Cantata per a contrate-nor. Concerto Vocale. Dir.: René Jacobs. (8m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MU-SICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
GADE: Simfonia n. 7, op. 45. Sin-fonietta d'Estocolm. Dir.: N. Jär-vi. (31m). BELLINI: Concert per a oboè i corda. Alf. G. Nilsson. Reial Orquestra de Cambra Sue-ca. Dir.: Mats R. Liljefors. (8m). SATIE: Coses vistes a dreta i es-querra. Els tres valsos distingits del preciós llepafils. Yuji Taka-hashii, piano. Keiko Mizuno, vio-lí. (7m). BACH: "Gottlob! nun geht das Jahr zu Ende" (Lloat sia Déu! L'any ja s'acaba), cantata BWV 28. Paul Esswood, Kurt E-quiluz. Sigmund Nimsgern. So-listes i Cor dels Petits Cantors de Viena. Concentus musicus. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (16m). FERGUSON: Partita per a dos pianos, op. 5 b. Howard Shelley. Hilary Macnamara. (21m). A-RENSKY: Concert per a violí i orquestra, op. 54. Alexander Trostiansky. I Musici de Montré-al. Dir.: Yuli Turovsky. (22m). R. STRAUSS: Dansa dels set vels de Salome, op. 54. Orquestra Fil-harmònica de Berlín. Dir.: Ge-org Solti. (10m). GRANADOS: Sonata per a violí i piano. Joa-quín Palomares. Michel Wage-

mans. (13m). BOCCHERINI: Simfonia op. 12 n. 6, G 508. Deuts-che Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (23m). DVORAK: Dos valsos, op. 54 n. 1 i op. 54 n. 2. Tonkuenstler Kam-merorchester. Dir.: Bijan Kha-dem-Missagh. (6m).

18.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
DUKAS: La Péri, poema dansat. Orquestra de la Suisse Roman-de. Dir.: Armin Jordan. (22m). ALBINONI: Concert per a oboè i corda, op. 7 n. 3. Sarah Francis. The London Harpsichord En-semble. (8m). FALLA: El som-brero de tres picos, segona suite. Orquestra Ciutat de Granada. Dir.: Josep Pons. (25m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MU-SICAL
20.13 "A LA MANERA DE..."
Un convidat ens proposa i co-menta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL
22.05 ELS NOSTRES CON-CERTS

CONCERT enregistrat per Cat-alunya Música el dia 10 de de-sembre de 1995 a Torroella de Montgrí. CICLE "XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA". DUSEK: Sonata per a arpa n. 3, op. 2/3. HASSELMANS: La font. BASACOPOL: La petita sirena. CAPLET: Divertiment a l'es-panyola. CHAVARRI: Viejo cas-tillo moro. MONTSALVATGE: Quatre variacions sobre un tema anònim. Magdalena Barrera, ar-pa. (33m).

23.00 "PROGRAMA ES-PECIAL DE CAP D'ANY"

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

02.00 MÚSIQUES DEL MÓN

03.00 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dimarts.

04.00 GRANS INTEGRALS
Emès el dimecres.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

08.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 1 DE GEN- NER DE 1999

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MU- SICAL

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Simfonia n. 9, "Del nou món". Orquestra de Cleveland. Dir.: Christoph von Dohnányi. (42m). BEETHOVEN: Sonata per a violí i piano n. 9, op. 47, "Kreutzer". Pinchas Zukerman, Marc Neikrug. (38m). BRAHMS: Rapsòdia per a contralt, op. 53. Anne Sofie von Otter, mezzo-soprano. Cor Arnold Schönberg. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (13m). FRANÇAIX: Concertino per a piano i orquestra. Jean-Ives Thibaudet, piano. Orquestra Simfònica de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (9m). STENHAMMAR: Quartet de corda n. 5, op. 29 "Serenata". Quartet Fresk. (19m). XOSTAKOVITX: Suite de Jazz n. 1. Reial Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (8m). SCHUBERT: An den Mond, D296. Matthias Goerne, baríton. Andreas Haefliger, piano. (6m). REBEL: Els elements, suite per a orquestra. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (24m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL
D'ELGAR: Marxa de la Coronació. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Barry Tuckwell. (10m). Falstaff, op. 68. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Georg Solti. (35m). Sospiri. New Philharmonia Orchestra. Dir.: John Barbirolli. (5m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

OLTRA: Sonatina per a flauta i piano. Xavier Relats. Jordi Masó. (6m). MANEN: Miniatures. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Gerard Claret. (25m). PENDENT PUCCINI: "Tu, tu, amore? Tu?", ària del òpera Manon Lescaut. Montserrat Caballé. Orquestra del òpera del Metropolitan. Dir.: James Levine. (8m). SANTOS: "Obertura hola", de les Ceremonies olímpiques Barcelona '92. Fanfària de Ceremonies. Cor de València. Cor d'Asdrúbila. Dir.: Carles Santos. (4m). SORS: Fantasia op. 54 bis. Robert Kubica i Wilma van Berkel, duet de guitarres. (11m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MU- SICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MU- SICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 de juny de 1994 a l'Estació de França de Barcelona. Cicle de Concerts "Pans & Classics". SIBELIUS: Finlàndia, op. 26. GERSHWIN: Porgy and Bess, suite. DVORAK: Simfonia n. 9, op. 95 "Del nou Món". Tete Montoliu, piano. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Jordi Mora. (107m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 2 DE GEN- NER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MU- SICAL

09.13 MÚSICA PER A CO- BLA

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 d'octubre de 1992 al Cinema Mercantil de Banyoles. FESTA DE LA MÚSICA PER A COBLA (1ª part). Obres de BLANCAFORT, MOLINA, BORGUNYÓ, SADE-
RRA, BERNAT i COMIN. Cobla Selvatana. Cobla Montgrins. Dir.: Jesús Ventura. (49m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93.202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NO- TÍCIES I AGENDA MU- SICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MU- SICAL

20.13

GIULIANI: Concert per a guitarra op. 30. Siegfried Behrend. I Musici. (28m).

20.45 CONCERT EN DI- RECTE

Transmissió des del Palau de la Música Catalana de Barcelona. CONCERT D'ANY NOU. Obres de... OFFENBACH, BORNE, DELIBES, LISZT i STRAUSS(J.), entre d'altres. Rita Csáky, violí. Imre Kovács, flauta. Ágnes Szakály, Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: István Bogár.

23.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 3 DE GEN- NER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NO- TÍCIES I AGENDA MU- SICAL

09.13 MÚSICA RELIGIO- SA

BELLINI: Salve Regina en fa m. Carlo Lepore, baix. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Edoardo Brizio. (6m). L. MOZART.: Missa solemnis en Do M. Arleen Augér, Gabriele Schreckenbach. Horst Laubenthal, Barry McDa-

niel, Helmut Mebert, Martin-Ulrich Senn, Arno Lange, Wolfgang Meyer, Cor de la Catedral de St. Hedwigs, Domkapelle Berlin. Dir.: Roland Bader. (52m). BAK-FARK: "Benedicta es", per allauit. Daniel Benkő. (10m). PENDE-RECKI: Salms de David. Cor Filharmònic Nacional de Varsòvia. Solistes de l'Orquestra Filharmònica Nacional de Varsòvia. Dir.: Krzysztof Penderecki. (12m). ZIPOLI: Missa brevis: Kyrie i Glòria. Cristina Garcia Banegas, orgue. Cor de nens cantors de Còrdova (Argentina). Con-junt Elyma. Affetti Musicali. Dir.: Gabriel Garrido. (12m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONT- SERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSI- CAL

15.00 BUTLLETÍ DE NO- TÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

WEBER: Der Freischütz, òpera en tres actes. Eberhard Waechter, Albrecht Peter, Irmgard Seefried, Rita Streich, Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Bavaresa. Dir.: Eugen Jochum. (120m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGI- NARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATA- LUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.3/101.2.

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 DESEMBRE	21 h	Palau	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola España). Corals infantils de l'Orfeó Català. Grup instrumental. Dir.: Josep Vila i Casañas. <i>Poema de Nadal</i> , d'Enric Ribó (lletra de Josep M. de Sagarra). Centenari del F.C. Barcelona.
2 DESEMBRE	22,30 h	Hivernacle Ciutadella	Groove Fantasy. Martí Ventura, teclats. David Parras, tuba. David Soler, guitarra. Ramón Díaz, bateria. Jazz.
3 DESEMBRE	20 h	Saló de Cent	Quartet de corda Gaudí. Jozef Toporcer, violí. Jindrich Bardon, violí. Joan Miró, viola. Gheorghe Motatu, violoncel. Miquel Serrahima, viola. Guillem Llobell, contrabaix. Mozart. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h	Palau	Orchestre de Picardie. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Caroline Pelon, soprano. Montserrat Torruella, mezzosoprano. John Elwes, tenor. Jean-Louis Serre, baix. Dir.: Edmon Colomer. Schönberg, Haydn. (Palau 100).
4 DESEMBRE	20 h	Casal del Metge	Quartet de flautes travesseres Pandora. Telemann, Mozart, Txerepnin, de Michelis, Guerra-Peixe, Berthomieu. (JJMM de Barcelona).
	20 h	Auditori SGAE	Trio Les 3. Olga Guerrero, soprano. Carme Sánchez, soprano. Virgínia Espín, piano. Schönberg, Toldrà, Rodà, Weill, Poulenc, Barros, de Jong. (JJMM de Barcelona).
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Sarah Wolfensohn, piano. Dir.: Christian Mandeal. Guinjoan, Mozart, Brahms.
5 DESEMBRE	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	20 h	Casal del Metge	Eulàlia Vela i Esther Vela, piano a quatre mans. Dvorák, Brahms. (JJMM de Barcelona).
6 DESEMBRE	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
9 DESEMBRE	21 h	Palau	Kiri Te Kanawa, soprano. (Ibercamera)
	22,30 h	Hivernacle Ciutadella	Hot Snappers. René Dossin, tuba. Philippe Colon, clarinet. J. M. Farràs, trompeta. Marcelo Matte, banjo. Jazz.
10 DESEMBRE	21 h	Palau	Jaume Aragall, tenor. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola España). Dir.: Javier Pérez Batista. Fragments d'òpera. (Palau 100).
11 DESEMBRE	20 h	Auditori SGAE	Quartet de Saxòfons. Ewill, Dubois, Carlosema, Castèrède, Françaix. (JJMM de Barcelona).
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. William Eddins, piano i director. Bernstein, Gershwin.
12 DESEMBRE	12 h	Palau	Cors Infantils de l'Orfeó Català.
	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
13 DESEMBRE	11,15 h	Orfeó Gracienc	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Alfons Casas, viola. Dir.: Joan Palet. Purcell, Bach, Bou, Sellés, Gershwin.
	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. Festival de valsos i danses.
	19 h	CCCB	Orquestra de Cambra Catalana. Jaume Torrent, guitarra. Joan Pàmies, viola. Dir.: Lucien Jean-Baptiste. Walton, Torrent, Taverna-Bech, Hindemith.
14 DESEMBRE	21 h	Palau	Mozarteum Quartett. Mozart, Haydn, Schumann. (Euroconcert).
16 DESEMBRE	21 h	Palau	<i>El Messies</i> , de Händel. (Fundació "la Caixa").
	22, 30 h	Hivernacle Ciutadella	Aiguaviva Quartet. Araceli Aiguaviva, veu. Martí Ventura, piano. José M ^a (Curro) Gálvez, contrabaix. Ramón Díaz, bateria. Jazz.
17 DESEMBRE	19 h	Local Amics dels Clàssics	M. Rosa Gibernau, soprano. Paquita Casanova, piano. Bellini, Giordani, Donizetti, Tosti, Saint-Saëns, Mozart.
	21 h	Palau	<i>El Messies</i> , de Händel. (Fundació "la Caixa").
18 DESEMBRE	21,30 h	CCCB	Concert d'homenatge a Jep Nuix. (ACC).
19 DESEMBRE	12 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. Festival de valsos i danses. (Concerts Simfònics al Palau).
	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Orfeó Català (dir.: Josep Vila). Cor Infantil de l'Escola Pia Balmaes (dir.: M. Barrera). Soprano a determinar. <i>Simfonia catalana</i> de Ricard Lamote de Grignon, <i>La nit de Nadal</i> , de Joan Lamote de Grignon.

	20 h	Casal del Metge	La Camerata. Esteve Zulet, flauta. Pau Ferrer, violoncel. Pere Saragossa, oboè. Glòria Garcès, clavicèmbal. Graun, Telemann, Benda, Quantz, Vivaldi, Sanmartini. (JJMM de Barcelona).
	22 h	Teatre del Cercle (Gràcia)	Orquestra de l'Accademia de Barcelona. Coral infantil Els Picarols (dir.: Tomàs Rosado). Dir.: Néstor Eidler. Strauss, <i>El flautista d'Hamelin</i> de G. Kretzchmar. (Concert extraordinari 95è aniversari del Cercle Catòlic de Gràcia).
20 DESEMBRE	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	18 h	Palau	Coral Sant Jordi. Dir.: Xavier Sans. Concert de Nadal.
	20 h	Ateneu Barcelonès	Victoria Fernández, violí. Anna Comellas, violoncel. Albert Giménez, piano. Haydn, Montsalvatge, Mendelssohn. (Associació Massià-Carbonell).
21 DESEMBRE	19 h	Sala Cultural Caja de Madrid	Anna Feu, soprano. Àngels Busquets, mezzosoprano. Toni Gubau, contratenor. Xavier Mendoza, baríton. Manuel García Morante, piano. Òpera barroca.
26 DESEMBRE	19 h	Palau	Orfeo Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Cor Jove de l'Orfeo Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola Espanya). Corals infantils de l'Orfeo Català. Grup instrumental. Dir.: Josep Vila i Casañas. <i>Poema de Nadal</i> , d'Enric Ribó (lletra de Josep M. de Sagarra). Tradicional Concert de Sant Esteve.
27 DESEMBRE	17 h	Palau	<i>Parsifal</i> (en versió de concert), de Wagner. Dir.: Antoni Ros Marbà. (Gran Teatre del Llicen).
28 DESEMBRE	21,30 h	Casal del Metge	Núria Rial, soprano. Bernat Vivancos, piano. (Joves veus de la lírica).
30 DESEMBRE	20 h	Palau	<i>Parsifal</i> (en versió de concert), de Wagner. Dir.: Antoni Ros Marbà. (Gran Teatre del Llicen).
7 GENER	20 h	Saló de Cent	Quartet de corda Artemis. Rosario Hernández, violí. Ana Galán, violí. Susanne Magnusson, viola. Núria Calvo, violoncel. Turina, Beethoven. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h	Palau	The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. <i>Les quatre estacions</i> , de Vivaldi. (Palau 100).
8 GENER	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Àngel Jesús García, violí. Dir.: Jesús López Cobos. Haydn, Cervelló. Brahms.
9 GENER	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
10 GENER	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).

BADALONA (BARCELONÈS)

3 DESEMBRE	21 h	Església Pares Carmelites	Davitt Moroney, clavicèmbal. Bach, Anglebert, Couperin.
-------------------	-------------	---------------------------	---

CAPELLADES (ANOIA)

19 DESEMBRE	21h	Paper de Música	Jordi Colomer, flauta de bec. Jordi Comellas, viola de gamba. Jordi Reguant, clavicèmbal. Virgínia Millán i Joan Aparicio, ballarins. Música i danses de la cort i del teatre barroc.
--------------------	------------	-----------------	---

LES FRANQUESES DEL VALLÈS (VALLÈS ORIENTAL)

29 DESEMBRE	20 h	Parròquia Sta. Coloma	Chantal Botanch, soprano. Claudi Arimany, flauta. Michel Wagemans, piano. Àries i cantates al voltant de Nadal.
--------------------	-------------	-----------------------	---

LA BISBAL DEL PENEDEÈS (BAIX PENEDEÈS)

6 DESEMBRE	18,30 h	Església	Coral de l'Escola Municipal de Música de Berga. Orgue.
27 DESEMBRE	18,30 h	Església	Cors Antistiana i Santa Maria. Pòdium de Joves Músics. Orgue i cor.
6 GENER	11 h	Església	Cors Antistiana i Santa Maria. Cor, conjunt instrumental i orgue

LLÍVIA (CERDANYA) - XVII FESTIVAL DE MÚSICA

6 DESEMBRE	17 h	Església	Ensemble Vocal de Cerdanya i Capella de Santa Maria de Puigcerdà. Salvador de Montellà, orgue i director. Carme Ceresuela, directora. Bach, Casanovas, Rossini, Frank, Dvorák, Fauré.
-------------------	-------------	----------	---

25 DESEMBRE	21 h	Església	Polifònica de Puig-reig. Dir.: Ramon Noguera. Nadales populars.
27 DESEMBRE	17 h	Església	Quartet Glinka de Barcelona. Larry Passin, clarinet. Mozart, Haydn, Weber.

MANRESA (BAGES)

22 DESEMBRE	20 h	Conservatori	Concert de Nadal dels alumnes del Conservatori.
23 DESEMBRE	20 h	Conservatori	Concert de Nadal dels alumnes del Conservatori.

PARETS DEL VALLÈS (VALLÈS ORIENTAL)

27 DESEMBRE	18,30 h	Can Rajoler	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Dir.: Joan Palet.
--------------------	----------------	-------------	--

EL PRAT DE LLOBREGAT (BAIX LLOBREGAT)

6 GENER	19 h	Teatre Modern	Banda Simfònica de l'Associació Musical del Prat de Llobregat.
----------------	-------------	---------------	--

REUS (BAIX CAMP)

13 DESEMBRE	19,30 h	Església Prioral de St. Pere	Francesc Sànchez i Orteu, trombó. Josep M. Mas i Bonet, orgue. Bach, Händel, Alain, Zickler, Messiaen, Krol, Saint-Saëns.
16 DESEMBRE	22 h	Teatre Fortuny	Ballet Estatal d'Ucraina. <i>El trencanous</i> , de Txaikovski.
28 DESEMBRE	22 h	Teatre Fortuny	Orquestra Simfònica Europea. Dir.: Cristian Florea. Concert de Cap d'Any.

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

11 DESEMBRE	21 h	La Faràndula	<i>Idomeneo, re di Creta</i> (en versió de concert), de Mozart. Dir.: Albert Argudo. (Òpera a Catalunya).
13 DESEMBRE	18 h	La Faràndula	<i>Idomeneo, re di Creta</i> (en versió de concert), de Mozart. Dir.: Albert Argudo. (Òpera a Catalunya).
2 GENER	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. Festival de valsos i danses.
3 GENER	11,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. Festival de valsos i danses.

TARRAGONA (TARRAGONÈS)

1 DESEMBRE	20 h	Teatre Metropol	Orquestra Sant Jordi. Dir.: Jacques Bodmer. Rossini, Rodrigo, Haydn, Mozart.
-------------------	-------------	-----------------	--

EL VENDRELL (BAIX PENEDE'S)

13 DESEMBRE	12 h	Auditori Pau Casals	Mireia Pintó, mezzosoprano. Vladislav Bronevetsky, piano.
29 DESEMBRE	22 h	Auditori Pau Casals	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundación Coca-Cola España). Corals infantils de l'Orfeó Català. Grup instrumental. Dir.: Josep Vila i Casañas. <i>Poema de Nadal</i> , d'Enric Ribó (lletra de Josep M. de Sagarra).

VILAFRANCA DEL PENEDE'S (ALT PENEDE'S)

6 DESEMBRE	19 h	Ateneu Municipal	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Carles Trepal, guitarra. Dir.: Jordi Casas Bayer. Albéniz, Castelnuovo-Tedesco, Villa-Lobos, Oltra. Homenatge a García Lorca.
-------------------	-------------	------------------	--

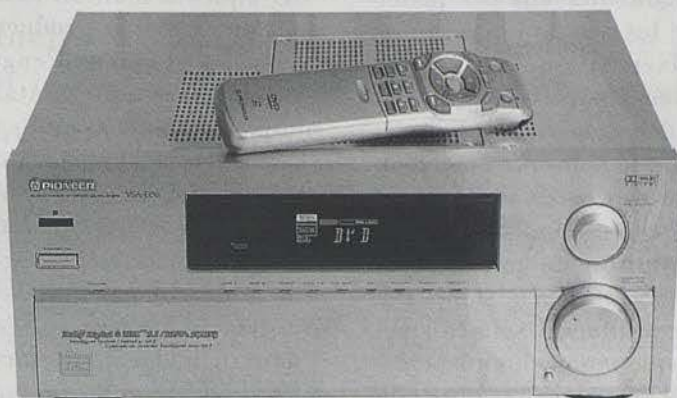
Balanç del Sonimag 98

Del 3 a l'11 d'octubre es va celebrar la fira dedicada a la imatge i el so Sonimag 98. Aquesta fira representa l'esdeveniment més important al nostre país en relació amb l'àmbit de les noves tecnologies aplicades al consum domèstic. Durant nou dies es calcula que mig milió de persones van visitar uns 200 expositors situats als palaus núm. 1, núm. 2 (Cinquantenari), núm.13 i plaça de l'Univers distribuïts en una superfície total de 20.000 m². "Revista Musical Catalana" va assistir-hi per tal de fer un breu resum de les novetats més destacades.

Per **JORDI MARTÍNEZ I CATALÁN**

Sonimag 98 és un logotip fàcil d'assimilar que serveix per designar el Saló Internacional de l'Electrònica de Consum, esdeveniment que està dedicat a l'àmbit audiovisual. Aquesta convocatòria és utilitzada per la majoria de fabricants per presentar les novetats d'un sector que mou un volum de xifres prou considerables. L'any passat, segons dades de la Fira de Barcelona, van moure 4,89 bilions de pessetes i donà feina directa a 205.000 persones. Aquestes xifres ens mostren la importància del sector i expliquen els espectaculars expositors de les marques més comercials.

Enguany s'han incorporat nous sectors a la Fira, com ara tecnologies de la informació, proveïdors de continguts (especialment canals de televisió per satèl·lit) i fotografia digital. Aquest ampli ventall sectorial

Pioneer VSA-E06: amplificador integrat A/V

ha permès observar als assistents la situació futura, tant pel que fa a productes com de tendències, del món audiovisual: la digitalització de tots els formats, cosa que ens permetrà una interactivitat insospitada fins al moment.

Digital

Sovint, en parlar de les novetats presentades en una fira de la gran majoria de sectors, els comentaris es redueixen a una llista més o menys exhaustiva de productes nous que, en general, milloren les prestacions dels seus antecessors: és a dir, només s'hi parla de les novetats. Però existeix una visió més interessant per al consumidor que coneix una mica tot aquest tipus de producte; m'estic referint a la tendència del sector, o si els productes que ens poden interessar deixaran de ser utilitzables a curt o a mig termini i si aquests seran compatibles amb els formats futurs. Davant la pregunta sobre quines serien, les novetats i tendències que centrarien el protagonisme del Sonimag 98, Eduard Ferrer, representant de Pioneer Electronics, responia amb claredat dies abans d'iniciar-se l'exposició: "Si parlem de realitats, de novetats i tendències de què l'usuari pot gaudir a curt termini,

es pot afirmar que el terme digital és la clau. És a dir, la digitalització de totes aquelles tecnologies que afecten la producció, edició, transport i emissió de senyals de qualsevol font d'informació."

En aquesta tendència cap a la digitalització destaca el DVD-Vídeo, per a tothom l'estrella de la Fira. Els fabricants d'electrònica de consum i empreses productores de programari (*software*), fonamentalment pel·lícules, coincideixen a considerar el DVD com el format definitiu dels propers anys. Els representants de Pioneer consideren que durant aquest any es vendran 600.000 aparells a tot Europa, dels quals 60.000 estan assignats al mercat peninsular. Amb l'objectiu de realitzar un llançament a gran escala (cal recordar que RMC -número 155, setembre de 1997- ja va comentar els primers reproductors de DVD que van ser presentats el mes de juny) es va instal·lar un pavelló de 600 m² on 14 empreses de les més importants van oferir tres tipus d'informació: informació detallada del nou format, exposició conjunta de reproductors i pel·lícules i exhibició continuada de pel·lícules i documentals.

Les presentacions del DVD-Vídeo van ser dutes a terme

aplicant el sistema multicanal propi de les pel·lícules comercials. És a dir, s'utilitzen un mínim de cinc altaveus per poder simular les sensacions que es produeixen al cinema. Aquest fet provoca com a conseqüència directa del format DVD l'aparició d'un nou concepte en el món de l'electrònica de consum: el *Home theatre* o cinema a casa. La possibilitat de gaudir d'un petit cinema a casa o, si més no, d'una reproducció sonora similar a la que tenim en molts cinemes ha d'oferir moltes possibilitats comercials, si tenim en compte les presentacions que totes les marques han fet. S'utilitzen tres altaveus davanters (els dos tradicionals i un tercer denominat central destinat a la reproducció, fonamentalment, dels diàlegs) i dos darrere. És opcional la utilització d'un reforç de greus que permet posar més èmfasi en els efectes especials tant de moda en el cinema actual. Actualment encara no tenim un programari adreçat a la música, però és lògic pensar, tal com afirmen la majoria de comercials, en l'aparició de DVD amb enregistraments d'òperes o concerts simfònics tal com succeeix amb els formats VHS i Làser Disc.

La majoria de fabricants i instal·ladors han utilitzat moltes energies a intentar convèncer els potencials consumidors que el nou format no implica un canvi radical dels seus sistemes, sinó que "només" és necessària una evolució en una direcció determinada. Els canvis radicals en qualsevol tipus de producte impliquen necessàriament poca receptivitat dels consumidors i, per tant, la introducció d'un nou aparell compatible amb l'existent té sempre més possibilitats d'èxit. Així doncs, només cal afegir tres altaveus i un controlador, dels nous formats, per poder començar a gaudir d'aquest nou concepte de reproducció audiovisual. Posteriorment podrem millorar cada un

dels components, dels quals destacaria especialment el televisor.

D'aquesta manera enllacem amb un altre dels productes estrella del Sonimag d'enguany: els televisors amb pantalla de plasma. Aquests aparells es caracteritzen per la manca de tub catòdic, amb la conseqüent disminució del gruix; fins a uns 15 cm aproximadament, segons el fabricant. Alhora ofereixen una qualitat d'imatge superior a l'actual, malgrat tractar-se de pantalles de gran format (42 polzades) que sempre presenten una menor resolució d'imatge en comparació amb les més petites. Els televisors o les pantalles planes ens avancen el futur d'una manera evident; únicament cal observar la seva infrautilització. Només un format com el DVD pot obtenir un bon aprofitament de la qualitat d'imatge. Caldrà esperar un dels altres esdeveniments que han centrat Sonimag 98: la televisió digital.

El nou format televisiu va ser presentat com un dels canvis a curt termini i que ens afectarà durant més anys. La televisió digital serà la manera generalitzada d'emetre senyals audiovisuals el segle vinent, amb les innovacions o millores pròpies del desenvolupament del sistema; podrem emetre amb més o menys qualitat però sempre utilitzarem aquest sistema. S'han presentat tres opcions de fer arribar el senyal als receptors: via satèl·lit, cable o emissions terrestres. Les dues primeres, especialment la primera, són força conegudes. La darrera es producte del grup europeu DVB (Digital Video Broadcast), que inicià la seva tasca l'any 1993. L'any 1997 es va establir l'estàndard tecnològic i se'n van fer les primeres proves a diversos països. Aquesta és la data en què es començaren a fer proves a Catalunya per emetre amb regularitat des del passat 9 de setembre amb motiu del quinze aniversari de TV3.

Aquest nou sistema ofereix diversos avantatges, com ara la utilització de les bandes de freqüència de la televisió analògica, amb el consegüent aprofitament del sistema de recepció i, el que encara és més important, d'emissió. Es garanteixen els nivells de qualitat independentment de les condicions climatològiques, com també un accés ràpid i còmode a serveis interactius i multimèdia, com per exemple telebanca, Internet... Altres avantatges, com la no necessitat d'una antena fixa, la possibilitat de realització de desconnexions locals i l'emissió en qualsevol format de pantalla (16:9 per exemple) fan d'aquest sistema un seriós competidor per als altres sistemes. Els actuals aparells necessiten un descodificador extern que els futurs models ja portaran incorporats segons les dades ofertes per la majoria de fabricants.

Però no només la digitalització afecta la televisió; la ràdio també s'hi apunta. Catalunya Ràdio presenta juntament amb Pioneer els avenços en aquest sector. Les emissions digitals són ja un fet establert en les emissores de la Generalitat i respon als avantatges que ens ofereix. A tall d'exemple, podem esmentar la qualitat del so (equivalent al CD), una recepció immune a les interferències i la cobertura de tot el territori amb una única freqüència entre els fets més destacats que en justifiquen la generalització.

Totes aquestes novetats faran canviar considerablement els estàndards de qualitat d'emissió i reproducció de música i imatges, i també canvis en la majoria d'aparells reproductors. Aquest darrer fet explica l'elevat interès que tots els fabricants han tingut en aquest Sonimag 98 de divulgar les principals aplicacions comercials de la digitalització de l'electrònica de consum presents en la propera època.

El món del ballet a casa nostra viu una contradicció. D'una banda és l'art dels espectacles que compta amb menor suport institucional i social, dit així de forma genèrica, i, d'altra banda, manifesta una vitalitat creativa que el situa per damunt de pràcticament la resta de manifestacions del seu àmbit.

El ballet català viu, per tant, una voràgine de vitalitat interna extraordinària manifestada en una munió de propostes de grups i individualitats que imposen la llei d'uns treballs gairebé sempre imaginatius i rics. Alguns

noms formen part ja afermada del patrimoni cultural dels països, malgrat que, amb tot, encara es mouen en un àmbit d'incerteses i precarietats objectivament injustes.

Aquest doll de vida creativa es projecta també a aspectes fonamentals de l'art intrínsec del moviment dansant, entre els quals la música —molt més que l'escenografia— ocupa, per raons òbvies, un paper cabdal. I és per això que, juntament amb coreografies bri-

llants i consistents, el món de la dansa està generant també un patrimoni musical específicament provocat per aquest art que esdevé un altre cabal d'enriquiment per al nostre actiu artístic, que comença a fer gruix i, hi afegiríem, goig.

Músics de diverses tendències estètiques troben en l'esperonament imaginatiu de coreògrafs vies atractives de desenvolupament de

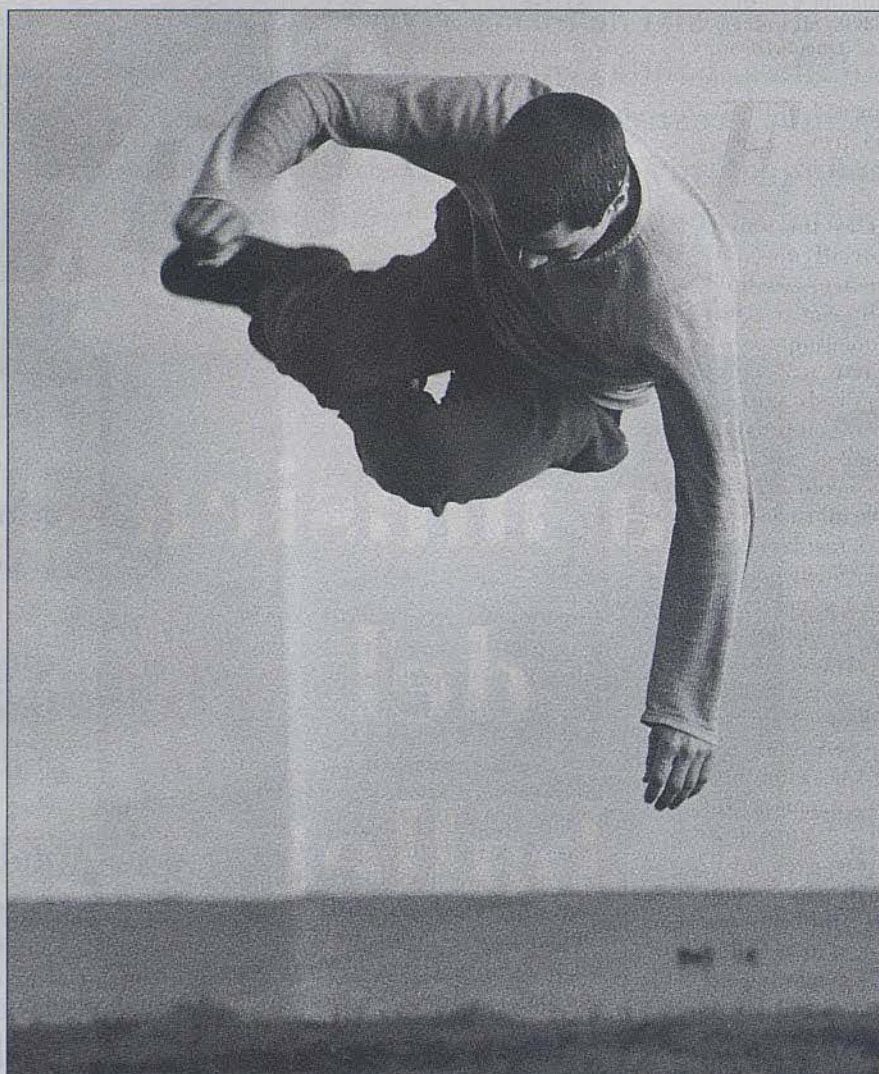
les seves capacitats, en un procés interdisciplinari d'un altíssim interès.

El Tema que proposem intenta situar aquesta realitat des de la doble perspectiva dels corresponents focus creacionals: el dansant i el

musical. Ballarins i coreògrafs d'una part i músics d'altra ens mostren els processos d'elaboració de les propostes i com en aquest camí conjunt ambdues parts avancen i alimenten llur creativitat amb la vista posada en un producte artístic comú en el qual conflueix. Sense que tanmateix, i això val especialment pel que fa a la música, cadascuna de les dues parts deixi de tenir una individualitat pròpia i independent.

La música del ballet

Dansa contemporània: coreògrafs i músics

**Espectacle
Tèrbola,
d'Àngels
Margarit,
Cia. Mudances
(foto: Ros Ribas)**

Per **TERESA CARRANZA i MONTSE PRAT**

Des dels inicis la dansa contemporània ha estat molt lligada a altres manifestacions artístiques: arts plàstiques, mitjans tècnics i audiovisuals, música... Una vegada més demostra la seva naturalesa transgressora, de trencar normes, i no fa d'aquestes disciplines ni la base del seu treball, ni "comparses" d'acompanyament. No s'adapta a una partitura, ni a un efecte plàstic o tècnic, no fa "literatura", va més enllà, marca la pauta. La seva valentia consisteix a incorporar; en aquest cas, ens centrem en els músics compositors; un altre creador en el procés i l'evolució de l'espectacle. Crea una nova forma de treball, s'enriqueix de tot allò que pot ajudar a millorar l'espectacle. La

investigació constant, el treball diari, l'intercanvi continuat de propostes, la llibertat de cadascun, i, sobretot, el respecte i la generositat per un objectiu comú, fan que la dansa contemporània sigui una de les modalitats més "vives", innovadores i interessants en el panorama artístic.

No cal buscar "exemples" fora del nostre país, aquí a Catalunya aquesta "simbiosi" coreògraf-músic ha donat uns resultats de gran qualitat. No hem pogut parlar amb tots, però heus aquí només una magnífica petita mostra d'alguns:

—Àngels Margarit (coreògrafa) i Joan Saura (músic).

—Sol Picó (coreògrafa) i Mireia Tejero.

—Juan Carlos García (coreògraf) i Claudio Zulian, Xavier Maristany, Joan Saura (compositors).

Àngels Margarit i Joan Saura

Camins paral·lels de creació

Per T.C. i M.P.

Àngels Margarit: Em resulta difícil treballar amb músiques fetes, ja que en aquest cas mana l'estructura ja composta. Per a mi és molt important el fet del procés creatiu, que tot el que acompanyi l'obra sigui nou, que es faci, que es creï. Les coses acabades impedeixen la llibertat de la composició. L'obra acabada em provoca molt respecte.

Els camins d'aproximació per escollir la música són variats: un moviment exigeix una música o un concepte. És molt important la persona, que sigui algú amb qui t'entenguis.

Joan Saura: El compositor entra en el procés creatiu al servei d'una idea del coreògraf, i arriba a compondre músiques, sonoritats, estètiques que mai no hagués fet, amb tot el que això té de bo i dolent.

Amb Àngels Margarit sempre hi ha hagut molt bona entesa, molt respecte i confiança; aconseguix treure de mi coses que jo ignorava. Els sistemes de treball són variats, són molt compostos i altres vegades es comença per les sonoritats. Fem el treball en paral·lel i com a punt de partida treballlem sonoritats i moviment.

Haver treballat en dansa té per a mi un costat molt positiu que m'ha permès sortir de l'entorn (a vegades massa tancat) dels músics i treballar en altres disciplines: m'ha permès oxigenar-me.

Per a mi va significar l'entrada en el món de l'art, d'arriscar-me, de provar... Una nova concepció de l'escenari. Em va atreure la joventut i la frescor de la dansa, encara tot era possible, hi havia una gran llibertat. En el món dels músics això no era possible.

Àngels Margarit: La dansa contemporània és un llenguatge plàstic no codificat, necessita espai i música, trenca fronteres, demana poesia i text. A Barcelona al principi dels setanta apareix una primera generació de coreògrafs, sense escoles, no contaminada, ni pressionada per un passat, amb personalitats molt diferents i amb un nivell molt elevat de formació tècnica.

Metodologia

Àngels Margarit: Hi ha diferents possibilitats. A vegades la proposta pot sorgir d'una idea o

Espectacle **Corol·la**. Coreografia i dansa d'Àngels Margarit (foto: Ros Ribas)

una estructura i la coreografia resol aquest enunciat, d'altres l'emoció (el sentiment) és la base del treball.

Joan Saura: La clau és el contacte permanent. L'anar fent dia a dia; som treballadors. En cada cas es passa per moments bons, dolents, crítics, d'estancament, mai resulta fàcil. D'una gran dificultat poden sortir grans moments de l'espectacle.

Àngels Margarit: M'agrada treballar amb música de nova composició per la naturalesa del meu treball, un treball molt abstracte que no fa servir la narració, no necessito imatges, simbologia. Com ja hem dit abans, en la música composta mana l'estructura.

Espectacle *Suite d'estiu*, d'Àngels Margarit i Cia. Mudances (foto: Ros Ribas)

Joan Saura: A més a més de col·laborar hem construït una bona amistat.

Àngels Margarit: L'amistat és una actitud respecte a la vida; si no puc parlar tranquil·lament amb els meus col·laboradors (músic, ballarí...) no puc treballar. Davant la creació estàs nu, indefens.

Entre Joan Saura i jo s'ha donat la complicitat, que és l'actitud generosa entre creadors.

El fet d'haver treballat amb el Joan Saura m'ha donat seguretat, i ha facilitat i condicionat la meua col·laboració amb altres músics.

D'una explicació donada s'entén alguna cosa molt diferent però interessant, es troba un nou camí.

Música en directe

Àngels Margarit: Tot el que està en un escenari és escenari, els músics han d'estar integrats en l'espectacle, en l'estructura a partir de la qual construiràs la peça. Els músics condicionen molt l'espectacle i el fet del directe ha d'estar clar des del principi, ja que la música en directe planteja problemes des del punt de vista de creació i de

producció, però en tot cas és un plaer, és fantàstic.

Joan Saura: El directe és incomparable, és immediat, és viu, imperfecte, imprevisible, però també condiona el ballarí, el directe no és mai igual. El fet artístic es produeix en una altra dimensió.

Àngels Margarit: El músic i el ballarí són irregulars, depenen l'un de l'altre. Hi ha moments de gran comunió i n'hi ha de patiment.

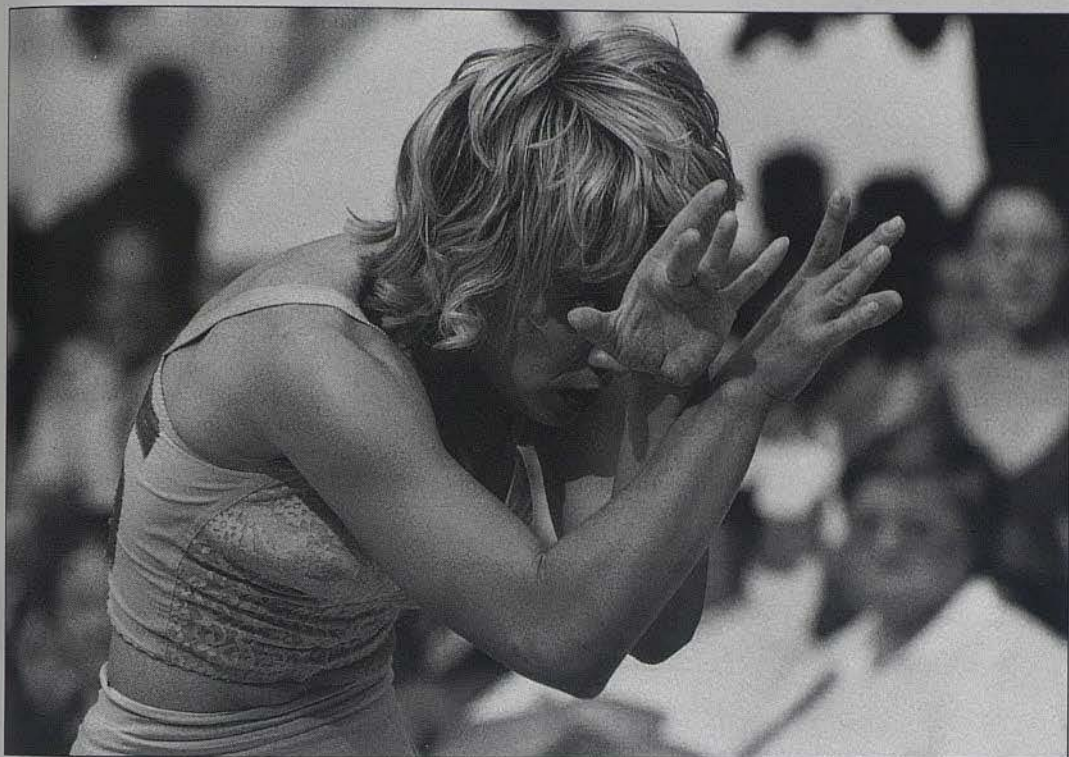
Joan Saura: La música gravada és més còmoda però menys interessant.

Àngels Margarit: Els ballarins pateixen la irregularitat del directe, però gairebé tots la prefereixen.

Joan Saura: Quan la música és molt composta, quan la repetició gairebé matemàtica és el sentit de l'espectacle, és preferible la música gravada. Quan s'improvisa es treballa a temps real, el músic i el ballarí estan creant en el moment present..., aquí pren sentit la música en directe. El músic no mira la partitura, mira el ballarí, es crea un diàleg. Com a espectador reps la força del moment, el que està passant, és el naixement d'una acció, la improvisació redueix les distàncies.

Sol Picó i Mireia Tejero

Involucrar plenament la música en l'espectacle

Sol Picó
al festival
Mimos 96
(foto: P. Ouzea)

Per T.C. i M.P.

Sol Picó: Sempre he treballat amb música composta per a mi. Alguna vegada incorpore alguna cançó que m'interessa, però és una excepció. Abans de treballar amb la Mireia he treballat amb Albert Demestres, Toni Noran i Enric Maspalau (músiques fetes amb màquines).

La música en directe em motiva molt, m'estimula. Des de petita he viscut com una cosa natural i quotidiana la música de les bandes al meu poble (Alcoi). Tot això m'ha influenciat en el fet de preferir la música en directe. Quan penso en un espectacle, penso en algú que em pugui portar la idea coreogràfica en música, penso que el més interessant és entrar en relació amb el músic. Les dues parts han d'estar contentes del seu treball, sentir de la mateixa manera, el moment de la creació és molt intens.

Mireia Tejero: Quan la música es va creant al mateix temps, els moments en què funciona estan clars per les dues parts; aquesta relació no es dona quan la música està feta, ja que són dues persones que estan en llocs diferents.

La nostra trobada ha estat molt curiosa. Jo vaig veure Sol Picó i em va entusiasmar. Li vaig trucar per si volia fer alguna cosa amb el meu grup. Quan treballes amb algú amb qui t'entens no importa el desconeixement que puguis tenir de l'altra disciplina, pots donar la teva opinió i fer propostes. És una relació molt física, ens donem referències l'una a l'altra, totes dues volem que passi el que està passant, el resultat sempre és diferent del que havíem pensat. El cos del ballarí es converteix en un altre instrument.

Sol Picó: Aquesta forma de treballar pot modificar el moviment o la música. Podem anar cap a llocs que no havíem pensat. En el meu últim treball m'acompanya la veu d'una soprano. Després de provar-ne algunes (totes meravelloses), vaig trobar la persona amb qui s'establí un diàleg en què la dansa influenciava la veu i a la inversa.

Mireia Tejero: Encara que la música sigui en directe no sempre es dona aquesta relació. Ho has de voler, en alguns casos el músic només acompanya. Amb la Sol hi ha una confiança total, un sap que pot desviar l'acció cap a una altra banda sense perjudicar-la. La nostra col·la-

Festival Mimos 96 (foto: P. Ouzej)

boració ha estat sempre molt natural. El primer dia ens vam trobar i gairebé sense parlar ens vam posar a treballar.

Sol Picó: Quan em demanen una improvisació, en qui primer penso és en la Mireia.

Metodologia

Sol Picó: A partir d'una idea treballo una mica el moviment, a partir d'aquí parlem una mica del que volem i comencem el treball d'improvisació. Les imatges ens donen moltes pautes per seguir; després, de mica en mica es va acotant la música.

Mireia Tejero: Tenim la llibertat absoluta de començar amb una imatge o una idea i acabar amb una altra.

Sol Picó: Això dona la riquesa que puguin passar coses. Per començar a treballar ens marquem unes pautes que sempre poden canviar durant el procés.

Mireia Tejero: Hi ha unes pautes fixes que es repeteixen perquè els ballarins no es perdin, però després hi ha la improvisació; és així com concep la música.

Sol Picó: Tot això ha estat un aprenentatge, per a mi: ser més flexible, i acceptar els moments de més bogeria. Hi ha hagut moments de tensió,

músics i ballarins hem après a adaptar-nos els uns als altres.

Mireia Tejero: És interessant que els ballarins aprenguin a expressar el mateix encara que la música sigui diferent. El risc es controla quan el fas teu, això és un entrenament com qualsevol altre. És una decisió.

Mai no he tingut la sensació de ser un acompanyant, estic totalment involucrada en l'espectacle, no existeix la rivalitat. La rivalitat és un concepte mental, es podria donar també en un concert amb altres músics. No m'interessa gaire treballar amb altres ballarins, m'agrada el que fa la Sol, sé que seria molt difícil poder treballar amb altres coreògrafs. M'interessa el que em dona la Sol, seria diferent que em fessin algun encàrrec. Hi ha un gran respecte i una gran llibertat. Ens hem adaptat l'una a l'altra i a les necessitats i els costums que ens diferencien.

No podríem fer un espectacle amb música gravada. Necessitem el directe. Ens agrada el directe. L'energia es transforma d'una manera diferent.

La reacció del públic depèn del que esperen veure, els pot agradar o no, però sempre valoren la relació entre els músics i els ballarins. No tenim un públic concret, és un públic obert. Hem notat que hi ha un públic de música que s'apropa a la dansa.

Juan Carlos García

La dialèctica de la trobada i la separació

Per T.C. i M.P.

Juan Carlos García, coreògraf de Lanónima Imperial, transcriu en aquests termes la seva concepció del fet musical en el si del treball coreogràfic propi:

Al llarg de la meua carrera, pimer com a ballarí i després com a coreògraf, he anat passant per diferents períodes, en cadascun dels quals he tingut diferents experiències a l'hora de relacionar-me amb la música.

De totes, la que potser m'ha marcat més han estat les que he tingut improvisant juntament amb el flautista Claudio Zulián.

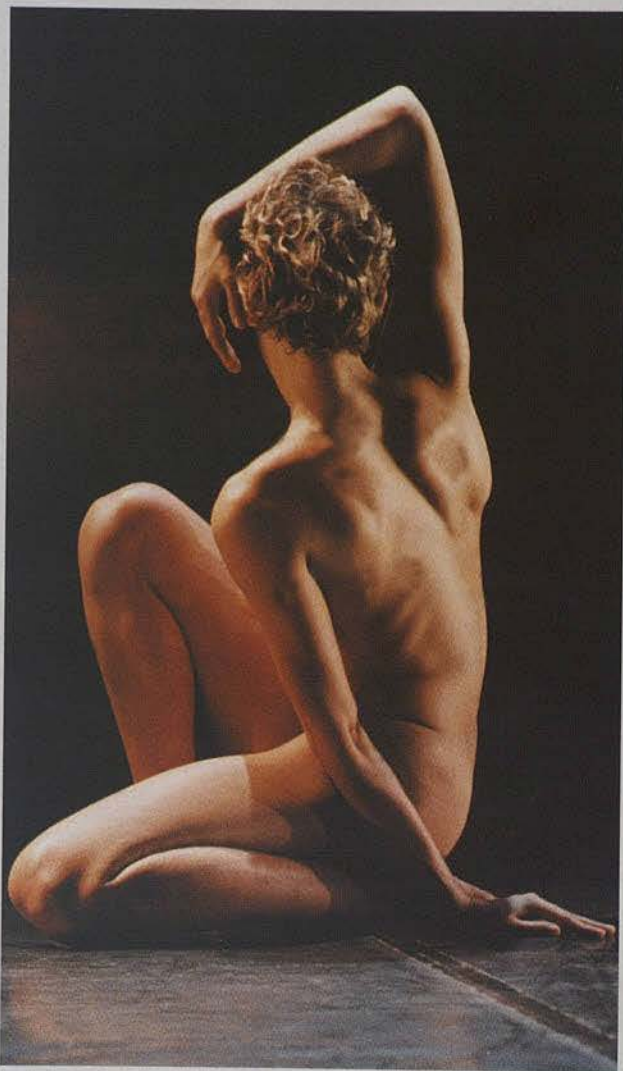
Durant mesos vam treballar per cercar un llenguatge gestual a partir de llargues premisses que s'anaven pactant entre el músic i jo, dia rere dia, romanent llargues hores en una aula, creant un mètode de relació que vam anomenar "improvisació lliure". Era l'any 1979, érem molt joves i teníem un sistema certament radical i innovador per aquella època.

L'any 1986 vam crear Lanónima Imperial i Claudio va ser l'encarregat de posar música a aquella primera coreografia. En aquella època jo em trobava sota una forta influència de Mercè Cunningham i Claudio seguia les influències de John Cage, i així la dansa i la música corrien per camins paral·lels, però fugien de la relació de causa i efecte tan convencional.

Des d'aleshores he realitzat molts muntatges, tot col·laborant amb diferents compositors i he realitzat també coreografies amb músiques gravades. Seria molt llarg resumir aquí tots aquests anys, perquè en cada projecte hi havia voluntat de crear sempre una relació diferent basada en un diàleg també diferent amb els elements o bé estructurals de la relació entre el moviment i la música.

Des de fa un cert temps estic treballant de manera assídua amb dos compositors (Joan Saura i Xavier Maristany) al mateix temps i això fa que les músiques que apareixen en els meus espectacles siguin heterogènies i apuntin vers diferents direccions tot creant espais o paisatges diversos que convenen a la poètica en la qual m'interessa indagar.

Confesso que per a mi parlar de música amb un compositor és quelcom molt difícil, ja que la músi-

Cuerpo de sombra y luz, coreografia de Juan Carlos García. Companyia Lanónima Imperial

ca és la part d'un espectacle que no es pot visualitzar i en el principi del procés a vegades sé més el que no vull que el que vull. I intento superar aquestes primeres ambigüitats donant idees temàtiques que procedeixin de la pintura o de la literatura, i crear un camp d'informació que faci tenir als meus col·laboradors un principi mínim per on començar a treballar.

Però al llarg d'aquest temps noto que una manera de fer s'ha anat donant amb més assiduitat que d'altres. I és entrar i sortir de l'estructura rítmica de la música per crear un joc de trobades i separacions que em permetin diàlegs oberts plens de contrastos entre la música i la coreografia.

Cesc Gelabert

Coreografia i música, dues partitures interactives

Per MONSERRAT PUIG

Hem volgut conèixer per boca de Cesc Gelabert el procés complex de creació d'una coreografia i la seva interrelació amb la música que l'anima i l'acompanya, dos llenguatges diferents amb els seus codis que la dansa presenta junts i l'espectador veu units. Però allò que succeeix ràpidament dalt de l'escenari té un procés de gestació i acoblament llarg.

Zum-Zum-Ka, l'últim treball de Cesc Gelabert, ens ajudarà a esbrinar-ne l'entrellat.

—Etic molt content de Zum-Zum-Ka, perquè entre el Grec i el Teatre Lliure l'han vist uns cinc mil espectadors aquí, l'hem presentat també a Edimburg, on ha tingut crítiques estimulants i ara anem al Berlin Havel Theatre. Però tornant a la qüestió plantejada, en el cas de Zum-Zum-Ka, jo ja coneixia Frederic Amat (creador de l'espai escènic). A la primera fase experimental ell em donava objectes i jo li donava moviments. Va ser Amat qui em va presentar el compositor Pascal Comelade. Ell em va donar algunes músiques seves enregistrades i jo li tornava vídeos. Vam tenir un contacte continuat, ell va venir a l'estudi a veure'ns ballar. Per telèfon jo li deia què necessitava, un fragment més trist, un altre més viu, alegre o suggerent. De fet, cada coreografia és diferent. La Companyia Cesc Gelabert/Lídia Azzopardi treballa tant amb músiques originals, com Belmonte de Carles Santos, o Armandust, música de l'americà David Linton, o bé amb músiques de compositors clàssics, com és el cas de Bohner, solo per a clavecí ben temperat de J. S. Bach.

—Quines són les diferències, si és que n'hi ha?

—Per a Belmonte i El jardiner teníem un guió que et marca unes seqüències, d'altres no, són coreografies abstractes. Però per a mi el gran canvi d'aquest segle pel que fa a la dansa és que la coreografia té una música interior pròpia. Són dues partitures, la de la música i la de la coreografia; no són exactament iguals. Un ballarí no pot fer totes les semicorxeres que fa un violí, de la mateixa manera que el violí no pot fer tots els moviments musculars que fa el ballarí o la balla-

Companyia Gelabert/Azzopardi.
Cesc Gelabert a Armand Dust
(foto: U. Hesse)

rina. S'han d'escoltar mútuament per fer un camí comú; només l'espectador veu la unitat dels dos llenguatges artístics.

—Hi ha algun secret perquè al ballarí li sigui més fàcil escoltar la música sense perdre la seva?

—L'únic secret és tenir ben apresada la coreografia, ben interioritzada, com més bé te la saps millor pots escoltar la música; jo la de Bach per a Bhoner la sento tota... Per cert, aquest hivern Bhoner l'han contractat a Leipzig i a Amsterdam.

—Però no sempre són fàcils les relacions entre el músic i el compositor. ¿En el cas de David Linton, tenint en compte que vivia a l'altre costat de l'Atlàntic, com s'ho van fer?

—Aquest és un cas curiós, jo ja coneixia la seva producció, i lògicament sabia què volia fer, així

El darrer muntatge de la Companyia Gelabert/Azzopardi Zum-Zum-Ka (foto: Ros Ribas)

que vaig fer tota la coreografia sense música, només amb un metrònom; es va enregistrar un vídeo i li vam enviar. Ell ens va retornar una cinta, però hi faltaven els efectes especials amb aparells electrònics que s'havien de posar en directe. La vigília de l'estrena es muntava, era música electroacústica feta sobre la coreografia.

—Fins a quin punt una música inadequada pot fer malbé l'espectacle? N'ha tingut alguna experiència?

—Podríem dir que sí, en Belmonte treballàvem amb Carles Santos; vam començar empíricament, ell venia a l'estudi i tocava el piano, nosaltres ballàvem, després ho arrodoníem i ho reelaboràvem. La intenció era ballar amb el so de la banda,

així que es van enviar les partitures instrumentals al País Valencià, però l'enregistrament no el vam tenir fins tres dies abans de l'estrena, i el so era tan, tan potent que apagava el ball. No hi va haver cap més remei que canviar la música i tornar al piano.

La consagració de Cesc Gelabert

L'ofici de coreògraf és de recerca continuada: buscar idees, compositors que li proporcionin músiques, creadors d'espai escènic, és un treball creatiu en equip.

A vegades les sorpreses vénen de l'exterior, com ara l'encàrrec del Balletto di Toscana per a la Reggio de l'Emília, a Florència, per fer-hi un espectacle amb música de Frank Zappa que Cesc Gelabert accepta amb il·lusió.

L'altra és un encàrrec del Festival Internacional de Música del Castell de Peralada, per a la creació d'un espectacle de dansa.

—Certament, per a mi és un repte i molt satisfactori, per cert. L'espectacle té dues parts ben diferenciades. La primera és amb música de cançons de Frederic Mompou dels anys vint, Souvenirs, Je, Charme, i la segona és La consagració de la primavera d'Igor Stravinsky. Són obres diferents però que coincideixen en el temps i que fan contrast entre si. Actualment estic treballant amb Maurici Villavequia La consagració, fem la transcripció conceptual i rítmica, i quan ho tingui ben interioritzat aniré pels moviments. És impossible que la coreografia faci exactament tots els moviments que marca la música, però a l'inrevés també és impossible. Es tracta d'arribar a desxifrar els trets interessants, les seqüències que seran coreografiades. De fet, nosaltres la música ens la sabem millor que el compositor. El timbre, per exemple, està directament relacionat amb l'emoció, la percepció. El ballarí pot viure directament les emocions amb el seu cos, el músic les ha de transcriure, i amb sis ballarins, cadascú pot sentir coses diferents. Jo demanaria als músics una mica de respecte pels ballarins; si a nosaltres se'ns acudís d'improvisar, els instrumentistes quedarien ben perduts. Música i dansa són dos llenguatges diversos, amb característiques diferents, però no s'ha de pensar que nosaltres som tontos, nosaltres fem d'orquestra.

Amb aquesta contundència tan precisa com els seus moviments a l'escenari, s'expressa el coreògraf i ballarí Cesc Gelabert sobre les estretes relacions entre la música i la dansa, dos llenguatges artístics que conviuen en l'espectacle per a satisfacció de l'espectador.

ANDREW PARROT

Equilibri entre contemporaneïtat i recerca musicològica

Aquesta tardor, i per segon any consecutiu, l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC) ha iniciat la seva temporada amb el Festival Mozart, que ha tingut al seu capdavant el director i musicòleg anglès Andrew Parrott. Tot i ser una reconeguda figura de la interpretació historicista, Parrott és un home que fuig del concepte d'especialista i tant conrea la música antiga com la contemporània, a més de la direcció operística. Tot plegat, perquè allò que ell pretén és que un compositor soni "a ell mateix, i no a Parrott".

FOTO: EVA GUILLAMET

Per ANNA MARIA DÁVILA

Ha dirigit per primera vegada l'Orquestra Simfònica de Barcelona en un cicle monogràfic dedicat a Mozart. Quin és el seu interès per aquest tipus de propostes, que intenten tenir un caràcter divulgatiu i adreçar-se a un públic més ampli i majoritari?

—Quan el 1991 es va celebrar el bicentenari de la mort de Mozart, es van realitzar un seguit d'investigacions que ens van permetre fer avenços importants en el coneixement d'aquest compositor i també del seu entorn històric. Això, però, no és un fet tancat i encara avui continuem estudiant i coneixent la seva obra. Per a mi, el més important és que Mozart sempre és un repte a l'hora d'interpretar-lo i qualsevol de

les seves peces significa un repte tant per a una orquestra com per a un cor. De fet, crec que aquesta és la música més difícil d'interpretar de totes.

—Què pot oferir un director com vostè, acostumat a treballar amb orquestres d'època, en posar-se al capdavant d'una orquestra simfònica moderna, com ara la de Barcelona?

—Jo crec que el gran repte per a una bona orquestra simfònica, com és el cas d'aquesta, és aprendre a treballar com una orquestra de cambra. Quan es toca Mozart, moltes vegades s'està tocant en realitat música de cambra. Això obliga els músics, fins i tot quan es tracta d'una simfonia, a canviar la seva mentalitat per intentar pensar com si fossin membres d'un conjunt petit. Vull dir que han d'estar molt més desperts del que se'ls

demana habitualment quan treballen com un gran conjunt orquestral. Han d'estar també més oberts al diàleg entre ells i a la improvisació en el fraseig. Tot això, sens dubte, és molt positiu per a tothom.

—Vostè és un músic que es caracteritza tant per treballar el repertori antic com el contemporani. Quin és el motiu d'aquest doble vessant, aparentment tan oposat?

—En certa manera, penso que són dues coses completament diferents, però d'altra banda, crec que són la mateixa. En el fons, l'única raó per la qual faig això és que trobo que la música, en general, és tremendament agraïda. Això és el que m'ha portat a interessar-me per diferents tipus de música, diferents períodes o per les músiques de diferents països al mateix temps. I en tots els casos, el que intento

és treure el fet diferencial de cadascuna. Per aquesta raó és molt difícil arribar a ser un expert en totes aquestes coses, però jo ho intento perquè les diferències entre cada una d'aquestes músiques em fascinen.

—Aleshores, ¿està en contra de la idea d'un músic superespecialitzat?

—No estic massa segur que la superespecialització sigui bona. Hi ha gent que només conrea un idioma i llavors el poden exprimir bé. Això està bé, però en el meu cas, com deia abans, estic interessat en moltes coses al mateix temps. Són dues posicions diferents que no veig per què no poden ser compatibles. No hi ha cap norma establerta en aquest sentit. Crec que l'important és que cadascú faci el que cregui millor i això s'ha de respectar i entendre. El més bàsic, però, és fer les coses ben fetes.

—Quin és el seu criteri respecte a la interpretació historicista? ¿Considera, com diuen alguns músics, que es tracta més d'una qüestió d'actitud que no pas de tècnica o de tipus d'instrument?

—Estic d'acord amb aquest criteri. Crec que és molt més una actitud que no una qüestió de tècnica o de tipus d'instrumentació, tot i que s'ha de diferenciar entre un intèrpret i un director. Per a un violinista, per exemple, és evident que la tècnica té un pes important, perquè ha d'aprendre a utilitzar un instrument diferent. Això no és gens fàcil i jo el respecto. Però el més important és tenir les idees molt clares sobre allò que interpretes, perquè d'aquesta manera es poden trobar les vies tècniques per aconseguir allò que vols.

—Per tant, ¿aquest criteri historicista és vàlid per a qualsevol període musical?

—El principi sempre és el mateix: l'autenticitat. El que importa és que Bach soni a Bach i no a Andrew Parrott. L'única

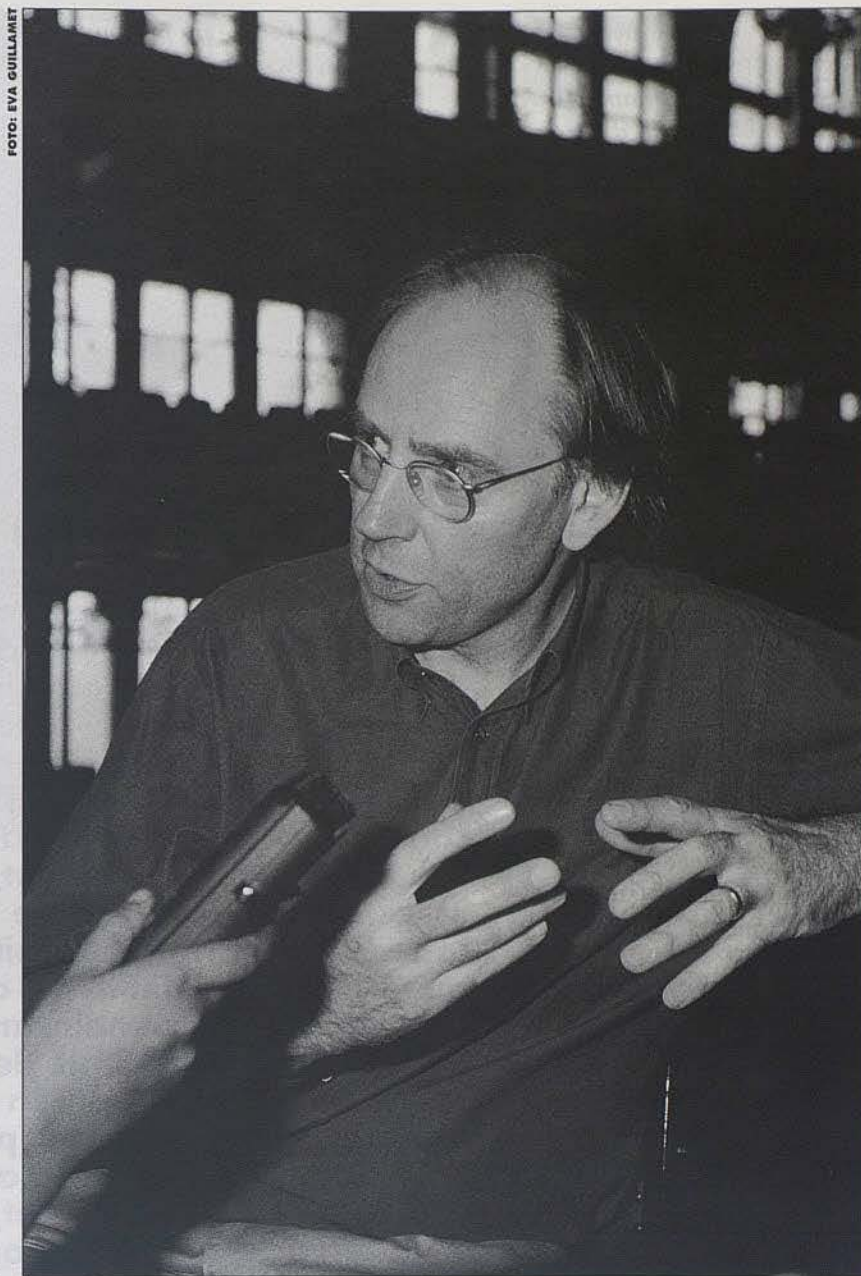

FOTO: EVA GUILLAMET

diferència és que amb un músic contemporani pots estar segur d'aquesta autenticitat, perquè li pots trucar per telèfon, i a Bach no.

—A propòsit de músics contemporanis, vostè va ser ajudant de Sir Michael Tippett durant molts anys. ¿Ens pot explicar com va sorgir aquesta relació?

—Ens vam conèixer quan jo era estudiant i estava a punt de finalitzar els meus estudis de música. Sir Michael va quedar molt impressionat pel treball que jo havia fet amb un cor que interpretava una obra seva. Aleshores va ser quan ell em va

demanar que fos el seu assistent, perquè començava a tenir problemes de vista. Jo tot just començava a buscar feina i la seva proposta, per descomptat, em va honorar molt. Va ser una gran oportunitat per a mi.

—Quin record en té, ara, d'aquest gran compositor?

—Ell era un home brillant, d'una forta personalitat. Conèixer-lo va significar per a mi un gran repte i un gran estímulo intel·lectual. Recordo també que era un home que tenia un gran sentit de l'humor, posseïdor d'un esperit veritablement jove i que el va conservar fins i tot quan tenia noranta anys.

—Què va ser el més important que va aprendre d'ell?

—La meua feina amb ell va ser molt semblant a la d'un escrivà. Consistia bàsicament a supervisar tot allò que ell escrivia, corregir-ho i verificar que tot fos correcte abans de publicar-ho. Però sobretot, crec que el més important de treballar amb ell va ser tenir l'oportunitat de comprovar com es desenvolupava íntegrament la feina compositiva, des del mateix moment de començar a escriure una partitura fins a la interpretació uns anys més tard.

—Com interpreta vostè el fet que, actualment, la música antiga tingui més ressò entre el públic que la música contemporània? Sembla que la gent tingui més predisposició a conèixer peces perdudes o oblidades que no pas a conèixer la música que escriuen actualment els seus contemporanis.

—Sí, és possible. Jo penso que el públic, en general, té una mentalitat més oberta i receptiva per conèixer coses noves que no pas el que podríem anomenar com els "oients professionals". La gent, com més s'habitua o es familiaritza amb un tipus d'interpretació, crea una mena de bloqueig cap a altres possibilitats i més li costa habitar-se a sentir noves interpretacions o nous estils. En aquest sentit, per exemple, els nens, als quals sovint discriminem, són una via excel·lent per descobrir si una cosa té qualitat o no, perquè ells no tenen els prejudicis del públic adult, estan nets, en aquest sentit. Això connecta amb la seva pregunta. Potser hi ha més interès a conèixer la música antiga que no la contemporània, perquè possiblement la gent troba més qualitat

en aquesta que no pas en la que s'escriu actualment.

—En aquest fi de segle que vivim, les fronteres artístiques són cada cop més permeables. ¿Crec que la música contemporània es pot beneficiar d'aquesta situació per millorar que arribi al públic?

—Fins fa poc temps, almenys a Anglaterra, semblava que no més es pogués escriure en un sol estil. Ara, però, hi ha una gran

Andrew Parrott sembla el noi de talent de la classe. Aquell que ha sabut aprofitar totes les lliçons del mestre i, després, treure'n el millor partit. No resulta gens difícil imaginar-lo de petit, amb les mateixes ulleres que du ara i els colzes recolzats a la taula. El seu fort és el coneixement, la investigació i, per sobre de tot, una enorme curiositat, que és, en definitiva, allò que el porta a endinsar-se tant en les profunditats de la música del passat com en els intricats camins de la present. Tanmateix, la seva actitud no és, en cap moment, la d'un feixuc erudit. Parla amb passió, amb un inevitable xic didàctic, d'allò que —se li nota— més estima: la música. Sense cognoms ni adjectius. Simplement, la música.

diversitat de corrents i estils. També crec que sovint, aquesta música que s'escriu en l'actualitat es pot beneficiar de la música antiga; hi ha com una mena de ressò que arriba fins a la música dels nostres dies que es beneficia i s'alimenta de tots els descobriments que s'han produït al voltant de la música antiga. Tot això ha donat un gran eclecticisme que crec que és força saludable.

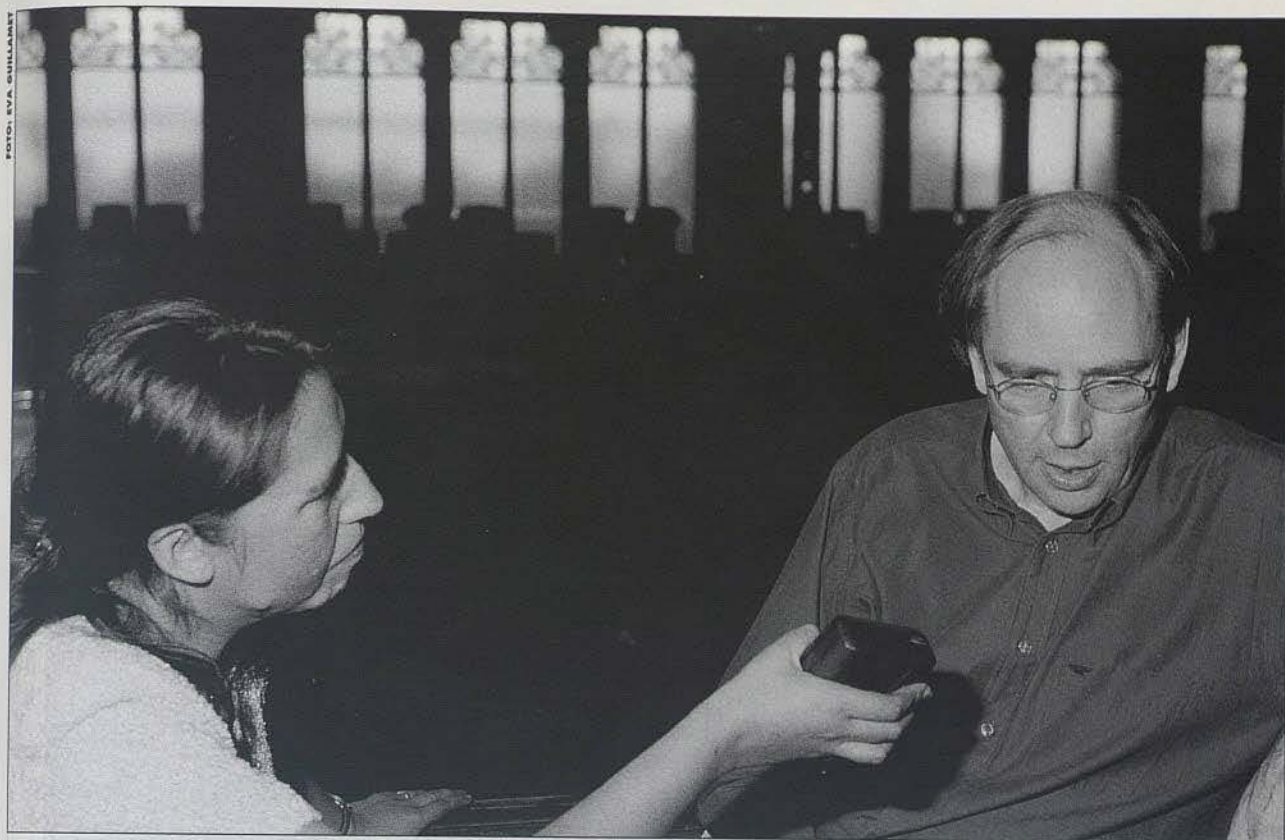
—Tornant un altre cop a les seves activitats, vostè és un director que, a més de la música antiga o la contemporània, treballa també el repertori operístic. Quin temps li ocupa això i com el compagina amb la resta de les seves activitats musicals?

—Bé, el problema que tenen les òperes és que t'exigeixen estar molt temps fora de casa. Tinc una família, una filla de tres anys i un gos que em necessiten, i la meua dona també, tot i que no tant... (riu). Al marge d'això, el fet és que procuro no dirigir més d'una o dues òperes a l'any. La raó és que crec que es posa massa èmfasi en l'espectacle i no es pensa ni es treballa tant la part musical, i per això es va baixant una mica el nivell. En aquest moment trobem una interpretació operística a càrrec de grans cantants, però en la qual no hi ha una reflexió seriosa com feien abans els grans directors. No es treballa en profunditat. És com si s'esperés que tot sonés com si fos un disc: sempre el mateix.

—Com a director, com es planteja el treball amb les veus?

—Crec que no existeixen dues veus ni dos cantants iguals. I si fos així, em sembla que no m'interessaria. Per això, quan es treballa amb una formació vocal, no la veig com un tot homogeni, sinó com una suma de veus particulars. No vull que tots els cantants facin el mateix so, sinó que cada intèrpret faci servir les seves qualitats personals.

—Amb totes aquestes activitats, quina és la seva dedicació a la seva pròpia formació, el Taverner Consort?

—No hi treballo gaire, però això és una decisió volguda precisament perquè no vull fer amb ells una feina superficial ni rutinària. A més, això em permet fer altres coses, com aquesta que ara m'ha portat a Barcelona o dedicar-me a la investigació musicològica i escriure, que són coses que també m'interessen molt.

—Per acabar, ¿ens pot fer un

apunt dels seus projectes futurs?

—Ara és a punt de sortir un seguit de discos que he fet amb Sony. Entre els quals hi ha la música funerària de Bach, també un Dido i Eneas de Purcell i una nova gravació de música nadalenca. En aquesta última intervé un cor de veus femenines amb acompanyament de tres contrabaixos, també a càrrec de

dones. Això és molt interessant, perquè la festivitat nadalenca ha estat sempre associada als homes, però en canvi hi ha molta música escrita específicament per a dones. A més, el proper mes de febrer gravaré un disc de música del segle XX, amb obres per a cor del compositor anglès John Tavener [Londres, 1944] i Arvo Pärt.

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MÚSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/libreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat

Nº Agència

Digit control

Nº Compte

Titular

Banc/Caixa

Agència

Adreça agència

Població

Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Professió

Carrer

Telèfon

Població

Dte.

Província

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐

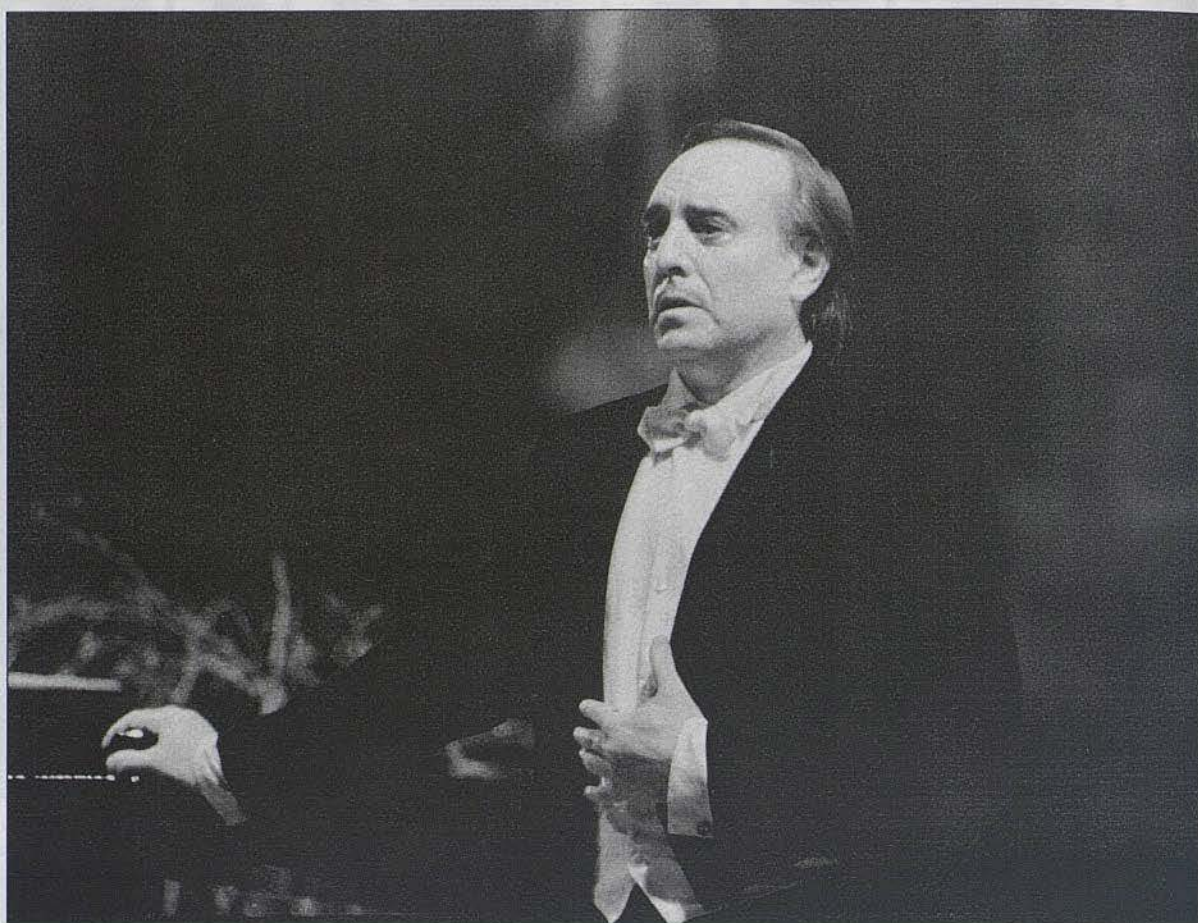
Faré efectiu l'import mitjançant

amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐

☐ taló bancari adjunt.

semestral de 2.350 ☐

☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Aragall, en concert de Nadal

Palau 100 (Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana). OBC i Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola Espanya). Jaume Aragall, tenor. Dir.: Javier Pérez Batista. Mascagni, Offenbach, Puccini, Cilea, Massenet. Concert de Nadal. Palau de la Música Catalana. 10 de desembre de 1998 (21 h).

Per tercera temporada consecutiva el tenor Jaume Aragall tornarà al Palau de la Música Catalana de la mà de Palau 100. Si la temporada 1996-97 va actuar al costat de la soprano Hye-jin Kim i de Stefano Palatchi, i la temporada 1997-98 va cantar juntament amb Joan Pons, enguany Aragall es presentarà en solitari acompanyat per l'OBC i el Cor Jove de l'Orfeó Català, tots sota la direcció de Javier Pérez Batista.

De Jaume Aragall sobra tota presentació; el seu talent ha aportat al món del cant unes in-

terpretacions inigualables. Les seves recreacions del repertori italià i francès no admeten comparació i les àries d'autors com Mascagni, Puccini, Cilea i Massenet que inclou en el programa adquireixen en el seu bellíssim color de veu una dimensió paradigmàtica. Aragall sempre ha tingut la virtut de portar el seu talent no només als escenaris lírics del panorama internacional, sinó d'apropar-se constantment en concerts per tot Catalunya. Les seves actuacions recents en l'últim Festival Internacional de Música de Torroella de Montgrí, punt de trobada anual per als aragallistes, o molt recentment a Granollers, avalen aquesta virtut que ha propiciat que el tenor barceloní esdevingui una de les figures del cant més estimades des que va iniciar la seva llorejada carrera la temporada 1961-62.

El Cor Jove de l'Orfeó Català, un conjunt dirigit per Conxita García, està integrat per unes noranta veus i des de la seva fundació l'any 1986 ha mostrat la seva vàlua no només al

seu escenari, el Palau, sinó a diversos països europeus, com Polònia, Alemanya o Txecoslovàquia, tot afrontant un repertori que inclou des de pàgines de la polifonia religiosa fins a la música contemporània. L'OBC, sobradament coneguda del públic del Palau, estarà en aquesta ocasió dirigida per un mestre a qui idènticament li sobra tota presentació. Javier Pérez Batista, que manté una vinculació amb el Gran Teatre del Liceu des de l'any 1974, en què va ser invitat per Joan Antoni Pamias per formar part de la plantilla de mestres substituïts, serà el mestre encarregat un cop més d'acompanyar Jaume Aragall, tal com ja va fer en el concert esmentat de la temporada 1996-97. La relació artística d'Aragall i Pérez Batista és estretíssima tant des del punt de vista concertístic com pel que fa als enregistraments discogràfics, i ara aquesta nova col·laboració arriba de la mà de Palau 100 en un dels concerts, com cada cop que actua el tenor, més esperats de la temporada. ● Lluís Trullén

Christian Mandeal dirigeix l'OBC

OBC. Sarah Wolfensohn, piano. Dir.: Christian Mandeal. Guinjoan, Mozart, Brahms. Palau de la Música Catalana. 4, 5, 6 de desembre de 1998 (21 h, 19 h i 11 h, respectivament).

Una de les grans virtuts artístiques de Christian Mandeal rau en l'ampli ventall d'orquestrats que han actuat sota la seva direcció. Les principals orquestres alemanyes, i les filharmòniques de Tòquio i Israel, han gaudit del talent d'aquest director que després d'haver completat els seus estudis de piano, composició i direcció va esdevenir deixeble de Celibidache i de Herbert von Karajan. Amant de la música de George Enescu —director general de Música de la Filharmònica George Enescu i actualment president del festival i concurs internacional que porta el nom del compositor—, Mandeal, sens dubte influït pel talent de Karajan i Celibidache, ha recreat amb especial carisma les integrals simfòniques de Bruckner i Brahms, i els seus enregistraments d'aquestes obres esdevenen un punt de referència obligat.

Invitat als principals festivals de música, actuacions a sales de concerts tan emblemàtiques com la Beethovenhalle de Bonn, la Philharmonie de Berlín, l'Alte Oper de Frankfurt o la Grosses Festpielsaal de Salzburg, Mandeal ha col·laborat amb solistes tan destacats com Lupu, Gelber, André, Pogorelich, Rostropòvitx o Larrocha, entre d'altres.

En el concert al capdavant de l'OBC, a més de dirigir l'estrena de la *Simfonia* de Guinjoan, i una obra idònia per les seves característiques com la *Simfonia* núm. 2 de Brahms, acompanyarà la jove pianista australiana Sarah Wolfensohn en la interpretació del *Concert per a piano i orquestra* núm. 27 de Mozart. ● LL.T.

La visió de *Les quatre estacions* de Trevor Pinnock

Palau 100 (Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana). The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. Vivaldi i Händel. Palau de la Música Catalana. 7 de gener de 1999 (21 h).

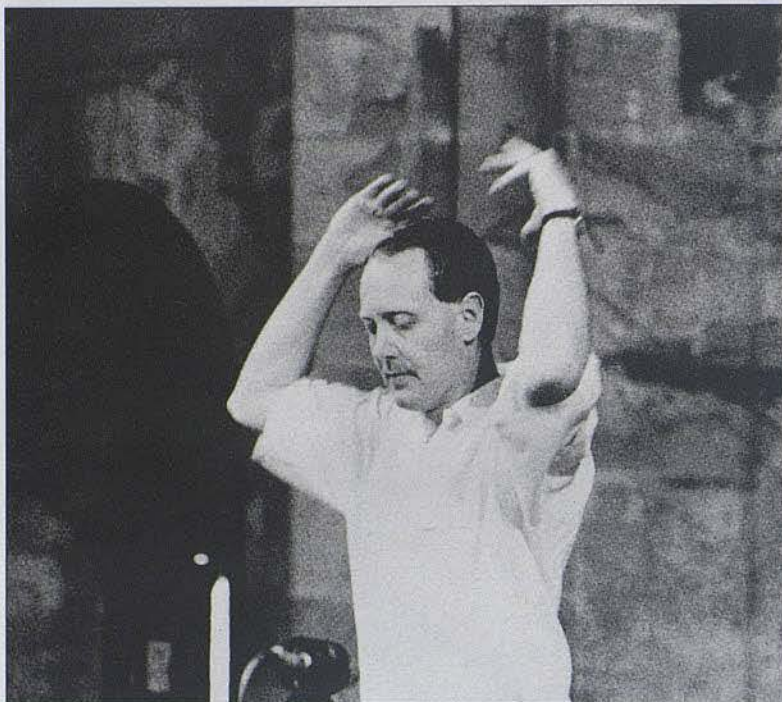
El director d'orquestra Trevor Pinnock fundava l'any 1973 The English Concert, una de les primeres formacions angleses especialitzades en la interpretació de la música antiga sota els anomenats criteris històrics. Aquests anys de trajectòria de l'orquestra han convertit les seves recreacions en constant punt de referència en la interpretació amb instruments originals. Amb més de setanta enregistraments amb el segell Archiv Produktion, entre les seves gravacions figuren des de concerts de Vivaldi, *suites* de Bach o Telemann, simfonies de Haydn i Mozart o les grans obres del repertori operístic i d'oratoris del barroc.

L'especialització en aquest repertori per part de Trevor Pinnock, que va iniciar la seva carrera com a organista i clavicembalista —tasques que continua

desenvolupant paral·lelament a la seva trajectòria al capdavant de The English Consort—, no ha impedit que el director anglès sigui constantment invitat per dirigir orquestres simfòniques com les de Boston, San Francisco i Detroit. A més, el treball de Pinnock no només està dirigit cap a les obres barroques i clàssiques, sinó que les seves interpretacions també s'han encaminat cap a la música del nostre segle, tot inclouent en el seu repertori obres de Robert Gerhard o Manuel de Falla.

Director artístic des del 1991 del National Arts Centre Orchestra d'Ottawa, del qual va ser el seu primer director l'any 1985, recentment ha enregistrat amb The English Concert i el contratenor Michael Chance un disc compacte amb música sacra vocal de Vivaldi, l'autor que ocuparà la part principal del seu programa, que presentarà en la temporada Palau 100 i que, dedicat a la música instrumental barroca, inclourà des de les *Quatre estacions* i dos dels concerts de l'*Estro Armonico* del compositor venecià, fins al *Concerto grosso* op. 6 núm. 5 de Händel. ● LL.T.

"la Caixa" i la tradició de *El Messies*

Fundació "la Caixa". The Gabrieli Consort & Players. Dir.: Paul McCreesh. *El Messies* de Händel. Palau de la Música Catalana. 16 i 17 de desembre de 1998.

Seguint la tradició dels darrers anys, durant la segona quinzena del mes de desembre la Fundació "la Caixa" programa *El Messies*, l'oratori paradigmàtic de Händel. En aquesta ocasió la proposta arriba de la mà The Gabrieli Consort & Players sota direcció de Paul McCreesh, un dels màxims exponents de la interpretació amb criteris històrics. Són prou conegudes les realitzacions i la trajectòria d'aquest conjunt, fundat l'any 1982 i que ha consagrat bona part de la seva tasca a la divulgació d'obres de Monteverdi, Purcell, Schütz, Händel i Bach. Del Palau de la Música de Barcelona fins a concerts al Konzerthaus de Viena, de l'Acadèmia Santa Cecília de Roma fins al Covent Garden londinenc han pogut gaudir de la màgia que aporten les recreacions d'aquest conjunt.

Fites importants avalen els tres darrers anys de trajectòria del Gabrieli Consort. L'any 1995 van inaugurar la Cité de la Musique de París amb música de Ga-

brielli, i n'han sorgit nombrosos enregistraments realitzats a la Brinkburn Summer Music celebrat a Northumberland, un festival que va ser fundat pel mateix Paul McCreesh. En l'any commemoratiu del tricentenari de la mort de Purcell van realitzar una gira europea representant *The Fairy Queen*, *King Arthur* i *Dido & Aeneas*, i poc després iniciaven la seva primera gira per Amèrica del Sud interpretant *El Messies*, partitura que poc després interpretaven a Holanda i Bèlgica i que enregistren per al segell DG Archiv. Durant el març de l'any passat van oferir la *Passió segons sant Mateu* en una gira per Espanya i el mes de juliol interpretaven a la Catedral de Sant Pau de Londres la monumental *Missa Salisburgensis* de Biber. Poc després iniciaven la seva primera gira pels Estats Units, durant la qual van recrear amb gran èxit obres de Monteverdi i Gabrieli. Durant aquest 1998 els Gabrieli han debutat als festivals de Schleswig-Holstein i MDR de Leipzig; han interpretat l'oratori *Solomon* de Händel als Proms de Londres i el 18 de novembre són programats a Madrid en un concert dedicat als quatre-cents anys de la mort de Felip II. ● LL.T.

Clàssics simfònics de l'espectacle

OBC. Dir.: Williams Eddins. Bernstein, Gershwin. Palau de la Música Catalana. 11 i 12 de desembre de 1998 (21 h i 19 h, respectivament).

El segon programa inscrit en el cicle Música i Espectacle que realitza l'OBC està dedicat a dos autors mítics americans, com són Bernstein i Gershwin. L'interès principal del programa rau, a més de la popularitat de composicions com *West Side Story*, *Un americà a París* l'obertura de l'òpera *Candide*, en el fet que l'orquestra interpretarà per primer cop en la seva història obres com *On the town*, de Bernstein, *Obertura cubana* de Gershwin i la versió original de la celeberrima *Rhapsody in Blue*. Per a l'ocasió calia comptar amb la presència d'un director i pianista especialitzat en aquest gènere musical. William Eddins actualment ocupa el càrrec de director assistent de la Simfònica de Chicago i de director associat de l'Orquestra de Minnèsota.

La seva trajectòria ha rebut un impuls decisiu els darrers anys. Eddins, que a més va treballar com a assistent de Daniel Barenboim a l'Òpera de l'Estat de Berlín, és invitat assíduament a dirigir orquestres americanes de la categoria de les de Detroit, Baltimore, Los Angeles o Memphis. El gènere d'enguany va participar per primer cop en la sèrie d'abonament de la Simfònica de Chicago. Aquest director nascut a Buffalo i format a Califòrnia, Taglewood i Los Angeles, a més de la seva predilecció per la música americana, és director artístic i fundador dels cicles de música de cambra Prospect Park Players que se celebra a Minnèsota. Eddins és un entusiasta de les noves composicions, i ha estrenat pàgines d'autors com Reich, Stucki i Aaron Kernis. La música de dos autors clàssics del nostre segle sonarà a l'orquestra de la mà d'un dels directors amb més projecció artística de l'actualitat. ● LL.T.

Estrenes en el concert de l'Orquestra de Cambra Catalana

Per F. TAVERNA-BECH

Malgrat les dificultats i els problemes (manca de suport institucional, enfocament absolutament consumista de les activitats concertístiques d'unes xarxes que solament persegueixen la notorietat dels organitzadors, etc.) que tenim els compositors catalans per estrenar les nostres obres, s'ha de reconèixer que se segueix impertorbable en la vocació, tot confiant que en un futur aquesta mentalitat canviï per visions més positives per a la creació musical.

En tot cas, la vitalitat creadora persisteix i així es demostra en el concert del dia 13 de desembre que realitzarà l'Orquestra de Cambra Catalana, ja que s'hi han programat dues primeres audicions de sengles obres concertants. La primera serà un *Concert per a guitarra i orquestra* de Jaume Torrent i la segona és una *Fantasia per a viola i corda* que vaig compondre i dedicar a Joan J. Pàmies el 1997.

Jaume Torrent, guitarrista de prestigi des de fa molts anys i director en l'actualitat del Conservatori Superior de Música del Liceu, porta temps component amb veritable vocació: el seu *Concert per a*

guitarra escrit el 1997 és un exponent lúcid del seu ideal estètic. Així, la seva música participa de corrents evolutius com són el post-romanticisme i el neoclassicisme, els quals fusiona en un tot lògic i consistent. En aquesta obra la guitarra no renuncia al llenguatge que li és propi i dins d'un estil harmònic que es basa en la tonalitat ampliada i àdhuc en les característiques de la música modal, estableix un diàleg amb l'orquestra de corda per crear processos d'inqüestionable interès.

Quant a la meua *Fantasia*, puc dir que la seva música participa d'un expressionisme que prescindint de qualsevol plantejament apriorístic i de criteris tonals, transcorre lliurement en una atmosfera rapsòdica i nocturna. Està dedicada a Joan Pàmies com a reconeixement a l'estrena i enregistrament que, en temps molt llunyans, va realitzar de *Cicle per a viola*, una de les meves primeres partitures.

Orquestra de Cambra Catalana. Jaume Torrent, guitarra. Joan J. Pàmies, viola. Direcció: Lucien Jean Baptiste. Auditori del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 13 de desembre de 1998 (19 h).

Concert d'homenatge al mestre Pau Casals

Per RRM C

Per commemorar el 25è aniversari de la mort de Pau Casals, la Fundació que porta el seu nom i que presideix Sebastià M. Bardolet, abat de Montserrat, ha promogut, amb el lema «La música per viure», una exposició gràfica que recull la vida del músic, d'una banda, i una audició musical presidida —òbviament— per l'instrument del mestre, el violoncel.

L'esmentada audició musical (a càrrec, conjuntament, de l'Octuor de Violoncelles —l'únic conjunt professional d'aquest gènere que existeix a l'Estat francès, que, entre altres dades d'un historial important, fou escollit per Mstislav Rostropòvitx per estrenar *Messagesquise* de Pierre Boulez— i del quartet Violoncel·listes de Barcelona —liderat per Lluís Claret i que el nostre gran instrumentista comparteix amb alguns antics deixebles: Sylvie Reverdy, Romain Boyer i Anna Mora— presentarà obres emblemàtiques del músic compositor ucraïnès Arvo Pärt (*Fratres*) i de l'exuberant figura nacional de la música brasilera Heitor Villa-Lobos (*Bachianas brasileiras* núm. 5), a més d'interpretar versions per a diversos conjunts de violoncel·l d'obres de J. S. Bach, Enric Morera, Juli Sandaran i R. Campos, per concloure amb la coneguda i simbòlica sardana del mateix Pau Casals *Sant Martí del Canigó*.

Aquest concert s'ofereix al Palau de la Música Catalana de Barcelona aquest 28 de desembre a les 21 hores.

La música de Guinjoan és notícia a l'OBC

Per F.T.-B.

Els dies 5 i 6 de desembre, l'OBC anuncia l'estrena de la *Simfonia núm. 2* de Joan Guinjoan, obra que, en els moments d'escriure aquest comentari, el compositor està treballant per ultimar-ne els detalls finals.

La *Simfonia*, que és la segona del seu catàleg, pot considerar-se com la continuació coherent de l'evolució musical que Guinjoan ha anat traçant al llarg dels anys, és a dir, un desig de recerca sobre coses molt determinades, que ell sap molt bé quines han d'ésser-ne les característiques, especulació aquesta en la qual mai no es deixarà portar per l'imprevist, sinó que ha aconduïda vers uns objectius que manifesten propòsits com la voluntat d'aportar quelcom propi al desenvolupament de la música, per l'intent de fusionar entre elles cultures i tradicions distants i, en darrer terme, per la voluntat vivencialment assumida de comunicar-se amb els qui l'envolten.

Guinjoan ha manifestat que aquesta simfonia respecta els motlles tradicionals i que en el seu treball ha intentat aportar-hi quelcom de personal. La seva estructura està concebuda en les clàssiques quatre parts, on figura un *scherzo* que inclou el corresponent trio. Hi ha una constant evocació a la seva terra nadiua, tant en l'aspecte històric com en el paisatgístic, on destaquen les citacions als cants espirituals catalans de caire popular. L'obra, d'uns vint minuts de durada, acaba amb un esclat de lluminositat.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Direcció: Christian Mandeal. Mozart, Brahms, Guinjoan. Palau de la Música Catalana. 5 i 6 de desembre 1998 (19 h i 11 h, respectivament).

Avançant-se en la commemoració del centenari de Poulenc

Per F.T.-B.

Avegades, per no dir quasi sempre, la iniciativa de l'activitat musical a Catalunya parteix del sector privat, que veient la necessitat d'aportar quelcom d'enriquidor a la nostra cultura, s'arrisca a muntar un concert, dotar un premi o bé muntar una òpera. Aquest és el cas de la posada en escena de *Les mamelles de Tirésias*, una òpera amb música de Francis Poulenc i text de Guillaume Apollinaire que, gràcies als esforços i a les gestions de la soprano Marta Fiol i el suport d'Artenbrut, es representarà per primera vegada a Barcelona els dies 30 de novembre, 1, 2, 7, 8 i 9 de desembre en aquest teatre. Al marge que es dona la circumstància que Poulenc va néixer l'any 1899 i que, per tant, la interpretació d'aquesta obra lírica significa un preludi i homenatge a la commemoració de l'efemèride, el fet de donar-la a conèixer és una contribució a la normalització de la nostra vida musical.

Darrere del títol una mica escandalós cal destacar que *Les mamelles de Tirésias*, òpera escrita el 1946 inspirant-se en un text del poeta Apollinaire que reivindicava per a França l'augment de la natalitat arran de la crisi demogràfica causada per la guerra del 14, ve a ésser una faula crítica i irònica de la situació del moment de la seva creació.

L'obra, en dos actes, té una durada que s'acosta a l'hora i exigeix

un repartiment vocal molt nodrit, a més d'orquestra i cor. La versió que s'oferirà a Barcelona s'ha fet tot renunciant al gran aparell escènic i simfònic, confiant en el piano la part orquestral, mentre que l'extens repartiment vocal s'ha distribuït entre un sextet de cantants, i el vessant teatral i escènic s'ha reduït a un mínim simbòlic. En canvi, ofereix l'interès de poder escoltar la versió en català del text d'Apollinaire realitzada per Miquel Descot, que precisament el 1985 va ésser guardonada amb el Premi de traducció Josep M. de Sagarra. Tot i així el muntatge de Marta Fiol comporta un grup de divuit persones que amb veritable esperit cooperatiu han fet realitat el projecte.

Renunciem a avançar l'argument de l'obra, que és veritablement enginyós i ben desenvolupat en el seu vessant humorístic. La música de Poulenc, sempre refinada i cordial per a l'oient, contribueix eficaçment al curs de l'obra.

Les mamelles de Tirésias, òpera en dos actes de Poulenc amb text de Guillaume Apollinaire, traduït i adaptat al català per Miquel Descot. Marta Fiol, M. Àngels Busquets, Joan Gallell, Joan Manel Gimeno i Jordi Aymerich, cantants i cor mixt (doble quartet de veus). Carles Puig, piano i direcció musical. Enric Arquimbau i Jordi Idelsohn, regidoria escènica. Coordinació general: Marta Fiol. Teatre Artenbrut (carrer del Perill, 11). 1, 2, 7, 8 i 9 de desembre de 1998 (22 h).

Más de 100 años de Química Positiva

AGFA

Bayer

H&R

Parsifal torna a la programació del Liceu

Per J.C.C.

Les dues versions de concert de *Parsifal* en la programació del Gran Teatre del Liceu obliguen a una enèsima consideració d'aquesta magna obra wagneriana. Autèntic testament del compositor, s'hi compendia de manera definitiva la complexitat de matisos creatius que va anar generant durant la seva existència.

Essent com és, en l'ordre cronològic, la darrera composició de Richard Wagner —es va estrenar el 1882, un any abans de la seva mort—, resulta important destacar que el seu procés de creació es perd gairebé en els inicis de la seva carrera. No oblidem que el 1845 ja va començar a llegir el text *Parzival* de Wolfram von Eschenbach que data del 1200, alhora originat en el *Parceval* oú les contes de *Graal* de Chrétien de Troyes, el més reconegut dels poetes medievals francesos. I exactament vint anys abans de la seva estrena ja anuncià a Von Bülow que aquesta seria la seva darrera obra. Es tracta, doncs, d'un tema i d'una composició que anirà digerint al llarg de gairebé quatre dècades i que a la fi eclosionarà en la seva probablement més complexa i grandiosa obra.

Prescindint de cap ànim de crear res *ex novo* davant del molt que s'ha escrit a redós d'aquesta composició —cosa que resultaria presumptuós i inútil—, em limitaré tan sols a recollir alguns aspectes que han estat remarcats entre els menys tòpics i coneguts; i per això mateix més interessants per al lector atent.

Thomas Mann, el gran exegeta de Richard Wagner, estableix paral·lelismes entre les obres del dramaturg nòrdic Henrik Ibsen i les de Richard Wagner i respecte del cas concret de la que ens ocupa, assenyala: "*Quanta complicitat de l'obra de la seva vida, sociorevolucionària en la seva joventut i calmada en la mística i el ceremonial a la seva vellesa! En desmentir de la nostra mort (l'obra d'Ibsen a la qual es refereix), la corprenedora confessió de l'home dedicat a la seva obra, que es penedeix; la tardana declaració d'amor a la vida, i Parsifal l'oratori de la redempció, les dues obres de comiat que jo sempre he vist i he sentit com*

Eva Marton

Antoni Ros Marbà

una mateixa cosa, «les últimes paraules» abans del silenci etern, les celestes obres d'ancianitat de dos grans ambiciosos, en el seu majestàtic escleròtic cansament, en la rutina dels seus recursos, amb el segell final de resum, retrospectiva, citació de simatèix i resolució.»

Parsifal té molt de compendi de tot l'*opus* wagnerià, tant des del punt de vista formal —l'ús de la melodia eterna arriba a la seva màxima expressió— com des de l'ideari místico-religiós, que així mateix assoleix el cim més explícit i alhora sintètic. Hi ha també una munió de recurrències i citacions fàcilment identificables en anteriors partitures, en aquest definitiu "*festival escenicodevocional*" segons definició del mateix Wagner, que confirmen el que s'acaba d'exposar.

Obra majestàtica, impressionant i grandiloqüent en els seus excessos —entre els quals la durada— i en les seves mancances, conté moments d'una bellesa extraordinària, com és el cas de la trobada entre Kundry i Parsifal, probablement el moment més transcendent de tot l'*opus* wagnerià.

Acabo, a tall de síntesi, amb les paraules del jove Gustav Mahler quan, amb vint-i-dos anys d'edat va escoltar per primera vegada aquesta òpera: "*Quan vaig sortir del Festpielhaus, impedit de pronunciar cap paraula, vaig saber que havia ex-*

perimentat la grandesa suprema i el dolor suprem, i que aquesta experiència, venerada i immaculada, m'acompanya la resta de la meua vida."

Des del punt de vista de la versió que s'ofereix, cal destacar el retorn del director Antoni Ros Marbà, que haurà de fer front a un dels reptes de més envergadura que mai hagi protagonitzat a Barcelona. Tanmateix, comptarà amb un quadre d'interpretats de gran categoria que, sens dubte, han de facilitar-li molt les coses. Són artistes consagradíssims i en molts casos ben coneguts a Barcelona, com Eva Marton, Hans Sotin, Bernd Weikl, David Pittman-Jennins i Robert Smith, un *heldentenor* que actua per primera vegada a casa nostra. Juntament amb ells, artistes de casa: Isabel Monar, Assumpta Andreu, Ana Rodrigo, Begoña Alberdi, Mireia Pintó, en els compromesos papers de noies flor, i Francisco Vas i Mariano Viñuales entre d'altres que nodreixen un repartiment decididament important.

Gran Teatre del Liceu. *Parsifal* (en versió de concert), de Richard Wagner. Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Hans Sotin, Eva Marton, Robert Smith, David Pittman-Jennins. Dir.: Antoni Ros Marbà. Palau de la Música Catalana. 27 i 30 de desembre de 1998 (17 h i 20 h, respectivament).

AUDITORIS DE CATALUNYA

Sala de l'Ateneu de Sant Just Desvern

1.-**Nom:** Sala del Cinquantenari de l'Ateneu de Sant Just Desvern.

2.-**Adreça:** c/ de l'Ateneu, 3-5. 08060 Sant Just Desvern. Tel. 93.371.31.15.

3.-**Arquitecte:** Josep Verrier (obres del 1991).

4.-**Any d'inauguració:** l'edifici de l'Ateneu data del 1919; en complir els cinquanta anys de la institució es va fer una primera remodelació, era l'any 1968, i se'n va encarregar un soci que era mestre d'obres. El 1991 es va fer una segona remodelació per adaptar el local a les noves necessitats i és com està ara.

5.-**Cost de la segona remodelació:** 20 milions de pessetes.

6.-**Any de la restauració:** 1991.

7.-**Propietat:** Ateneu de Sant Just Desvern.

8.-**Gestió:** la junta de l'Ateneu.

9.-**Aforament:** 200 localitats.

10.-**Capacitat d'ubicació d'intèrprets:** l'escenari té una mica forma de T, ampla de boca i més estreta de dins; són uns 50 m². El sostre és de fusta i té molt bona sonoritat per fer-hi música. Es poden treure unes 70 cadires de la sala, si convé. A l'altra part de la sala les cadires són fixes i el terra és esglaonat.

11.-**Funcionalitat i/o polivalència:** certament, és una sala polivalent, entre d'altres usos s'hi ce-

lebren les assemblees dels socis de l'Ateneu, teatre, música, espai d'assaig del grup de balls de saló, i hi actua l'Esbart Dansaire de l'Ateneu. L'Ateneu té una altra sala més gran, per a unes 500 localitats, que té llogada a l'Ajuntament. En aquesta Sala Gran s'organitza el Ball de Cap d'Any i el de Sant Antoni.

12.-**Temporades estables:** en tractar-se d'un ateneu, hauríem de dir-ne més aviat activitats regulars, com teatre i música, bàsicament, i cant coral. Fins a l'any passat hi havia un cicle de música, un concert al mes.

Per MONTSERRAT PUIG

Ramon Moragues és una persona d'una gran cultura musical, va ser durant uns anys president de l'Ateneu i ara fa de secretari.

-Expliqui'm a grans trets quines són les activitats que fa actualment l'Ateneu de Sant Just Desvern.

-Moltes, tenim 14 seccions i fem excursionisme, billar, tertúlies, balls de saló, i també tenim un grup de pintura i un de teatre. Ara uns quants socis també han constituït el grup d'Internet. Publiquem també una revista, "La Vall de Versus", que té 600 subscriptors.

-I amb relació a la música?

-Tenim l'Escola de Música de l'Ateneu, que fa solfeig i instruments amb 120 alumnes, un cop l'any s'organitza un concert conjunt entre l'Escola de Música i les tres corals o cors de l'Ateneu.

-Ens pot dir les particularitats de cadascun d'aquests tres cors?

-Hi ha un Cor Clavé, que com és lògic és d'homes solament i el dirigeix el mestre Antoni Coll; també

tenim un Orfeó, la directora del qual és la Teresa Giménez, i finalment tenim un cor de cant gregorià que el dirigeixo jo mateix.

-Fan o havien fet alguna altra activitat musical, en forma de concert?

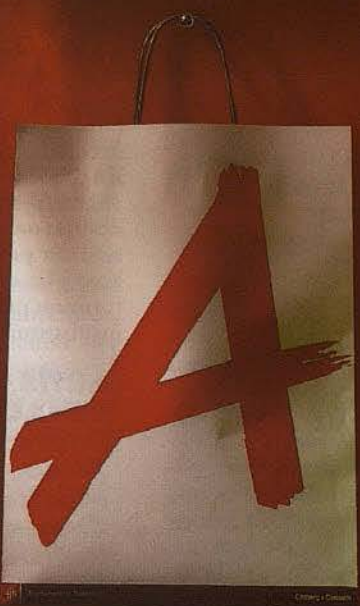
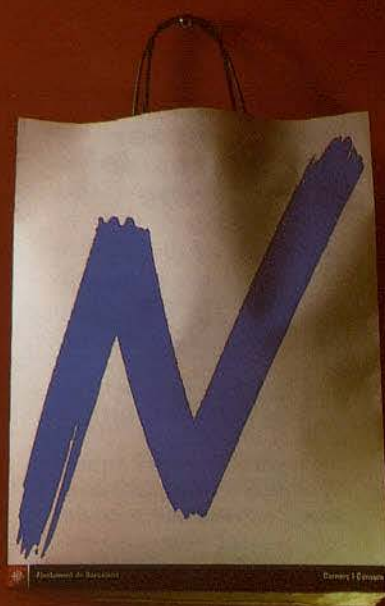
-Sí, fins a la temporada passada, un cop al mes teníem concerts amb figures molt importants; havia vingut a cantar la M. Lluïsa Muntada, grups de cambra, el Quintet de Vent de Barcelona, teníem l'ajut econòmic de l'Obra Cultural de "la Caixa" i l'Ajuntament també hi participava. En no tenir la sub-

venció, haurem de fer concerts amb músics menys coneguts; nosaltres, l'Ateneu, no podem assumir la responsabilitat econòmica d'un cicle car. D'altra banda, entenem que Sant Just és molt a prop de Barcelona, per tant, els veïns de Sant Just que vulguin poden anar-hi, com faig jo mateix, que vaig cada setmana al Palau perquè estic abonat a l'Orquestra. Amb l'Escola de Música, les tres corals i algun concert ja complim, tot i que és clar que ens agradaria fer-ne més, però sense subvenció ho veig difícil.

A black and white line drawing of a person in a dynamic pose, possibly a dancer or acrobat. The figure is wearing a dark, textured garment. One arm is raised high, holding a long pole or stick, while the other arm is extended forward. The drawing is expressive, with bold lines and some motion lines around the raised arm.

Cese

Barcelona, la millor botiga del món.

RADIGALES i BABI, Jaume:
Els orígens del Gran Teatre del Liceu (1837-1847)

Biblioteca Serra d'Or núm. 210. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Barcelona, 1998.

Aquest volum és la tesi de llicenciatura de l'autor.

Normalment, en aquest tipus de treballs, juntament amb l'entusiasme, s'hi detecta sovint una certa falta de maduresa expositiva o conceptual. No és aquest el cas del llibre que ens ocupa, ans al contrari; perquè Jaume Radigales ha sabut articular la seva passió pel gènere operístic en una vertebració historiogràfica d'un rigor inqüestionable (fins al punt que el text passà a formar part de la seva posterior tesi doctoral).

Si aquest fet és un mèrit fora de tot dubte, ho és més encara si hom considera que la investigació s'ha centrat en un període poc conegut, els comentaris sobre el qual —fins ara— s'havien vehiculat mitjançant unes simples referències, sense una visió de conjunt.

Fent un joc de paraules, podríem dir que Radigales ha estudiat "el Liceu abans del Liceu". És a dir: la naixença i la creixença del Liceu fins a la inauguració, el 1847, de l'edifici de la Rambla (la finalització de la reconstrucció del qual, després de l'incendi del 1994, ja és a les envistes).

Una investigació d'aquesta naturalesa gairebé és un exercici tautològic; perquè —tal com apunta en la presentació Joan Matabosch, director artístic del Gran Teatre del Liceu— "només una experiència pertinent de l'òpera garanteix la qualitat de la recerca, perquè per entendre el pas-sat de l'òpera, conèixer allò que s'investiga és part de la recerca mateixa".

D'ací que la sòlida coneixença de Jaume Radigales del present és garantia segura de la solidesa dels resultats a què ha pervingut la seva tasca.

Treballant amb documents de primera mà —la majoria inèdits—, l'autor ens mena per una trajectòria fascinant, delimitada en el

temps i en l'espai pel subtítol del llibre: *De la plaça de Santa Anna a la Rambla: història del Liceu Filharmònic d'Isabel II o Liceu Filodramàtic de Barcelona*. I ens hi mena amb un llenguatge planer, amb la transcripció —quan s'escau— de fragments significatius de fonts diverses, que ajuden el lector a comprendre l'abast d'allò de què és informat.

L'obra és, doncs, d'una lectura apassionant per la dimensió lúdica dels inicis del Liceu, la lucidesa d'alguns dels capdavanters, la polèmica generada amb altres teatres, els aspectes estrictament artístics, la voluntat de fer un pas transcendent amb el trasllat a la Rambla, els aspectes financers, etcètera.

La segona part del llibre és integrada per la llista exhaustiva d'activitats (*El Liceu de Montsió dia a dia*, en paraules de l'autor) i per uns utilíssims apèndixs (llista d'òperes estrenades, nombre de funcions, autors, obres i autors teatrals, i per la transcripció de crítiques de Joan Corrada, un exponent valuós de la crítica de l'època).

Aquest és un llibre que cal tenir i, sobretot, que cal llegir. Des d'ara tots ens hi haurem d'adreçar per anar segurs en allò que pertany al seu contingut i època. ● P.A.

CARBONELL i GUBERNA, Jaume

(coordinador):

Els orígens de les societats corals a Espanya (segles XIX-XX)

Oikos-Tau. Vilassar de Mar, 1998.

Aquest llibre aplega les ponències del II Simposi sobre Associacions Musicals d'Espanya celebrat a la Universitat de Barcelona el 1996, com a continuació de la primera reunió d'aquest tema esdevinguda a París el 1993.

A l'interès intrínsec de la proposta, s'hi afegeix el marc en què era inscrita: la investigació sobre les formes de sociabilitat popular, inserida, doncs, en l'àmbit de la història social i cultural.

Aquesta imbricació de components atorga a les sessions del Simposi —i l'atorga ara a les ponències que en són el testimoni— un caient nou a l'estudi de la pràctica de la música coral.

El treball d'una quinzena d'investigadors sobre els antecedents, les circumstàncies i els elements que determinaren l'eclosió de la música coral a Espanya al segle XIX aporten visions plurals —algunes, altament valuoses— a un fenomen complex i mal conegut.

Complex perquè, més enllà del fet musical en si, la pràctica coral, en els seus orígens, experimentà l'influx de diversos factors sociològics; i, com a conseqüència, aquella manifestació prengué sovint unes derivacions extraartístiques (de les d'ajuda mútua a les ideològiques, tot passant pel suport o el refús del poder constituït). Influx que, en casos concrets, s'ha perllongat molt més ençà.

I mal conegut; fins no fa gaire, només a Catalunya, d'una tan forta tradició coral, el tema havia estat estudiat, en contrast amb l'absència notòria de treballs equivalents referits als altres pobles peninsulars.

Gradualment, aquesta mancança comença a ser resolta amb aportacions —com les efectuades en aquell Simposi— sobre el cant coral a Astúries, Galícia, Euskadi, Andalusia i Múrcia.

A poc a poc, doncs, es va confegint un cert corpus bibliogràfic que atorga al tema la dimensió que li escau. En aquest sentit, aquest volum (per al qual hauríem desitjat una major cura textual) és pioner en aquesta línia i ha d'esdevenir en el futur un punt de referència insubstituïble. ● P.A.

ARTÍS i BENACH, Pere:
Pedres Vives (Palau de la Música Catalana. Patrimoni de la Humanitat)

Editorial Barcino, Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana. Barcelona, 1998.

Editat amb motiu del 90è aniversari de la inauguració del Pa-

lau —i coincidint, a més, amb la declaració de l'edifici, per part de la UNESCO, de Patrimoni de la Humanitat—, aquest extensíssim estudi monogràfic, que té en part, també, una dimensió institucional, no es limita a una exposició dels moments culminants de la trajectòria del nostre monument —i a un reconeixement de l'eficàcia dels elements rectoros que en cada etapa els van fer possibles, fins a la brillant època actual—, sinó que inclou una sèrie d'aspectes potser no tan coneguts per tothom, però d'un gran interès. Entre d'altres, tots els detalls referents a la seva gènesi i construcció, realment in-sòlits vistos des de l'òptica actual; els judicis adversos dels estaments artístics i intel·lectuals que, sota la influència de la sensibilitat noucentista, predominaren fins a temps relativament recents, abans d'una espectacular revaloració dels valors artístics i arquitectònics de l'edifici; la utilització que en feren els estaments politicoideològics dominants durant el període bèl·lic i una llarga postguerra, etc., sense obviar, naturalment, la funció de sala de concerts de la ciutat en el decurs d'aquests noranta anys, que donà acolliment a les figures més importants de la interpretació i de la creació musical de tot el món.

Pere Artís acredita aquell domini exhaustiu de la matèria que ha constituït de sempre una fonda vocació personal i aporta una documentació minuciosa emmarcada per una exposició rigorosa de tots els aspectes que recull en el seu complet estudi. Una interessant i en molts casos inèdita documentació gràfica acreix l'interès de la publicació, la qual, en termes generals, aporta una visió virtualment inèdita d'una temàtica que, particularment en l'aspecte arquitectònic, ja compta amb una extensa bibliografia.

● Agustí Montellà

MANUEL DE FALLA: *La vida breve*

Inmaculada Egido, Antonio Ordóñez, Mabel Peralstein. Cor de València. Orquesta Ciudad de Granada. Josep Pons, director. Harmonia Mundi, HMC 901657

Falla afirmà en diverses ocasions que *La vida breve* (1904) era la seva primera verdadera obra del seu catàleg; al mateix temps fou el primer fruit dels seus contactes amb la figura de Felip Pedrell, en una aplicació amb criteris amplis dels postulats de l'il·lustre patriarca tortosí. Guanyadora d'un premi convocat per l'Academia de Bellas Artes de San Fernando concedit el 1905, l'òpera no aconseguí ser representada fins al 1913 al Teatre del Cassino Municipal de Niça, i el 1914 a l'Òpera Còmica de París i al Teatre de la Zarzuela de Madrid. Hom ha parlat de les influències, lògiques en una obra de joventut; a part de l'esperit popular, Liszt i Wagner, però també Puccini i, per a l'orquestració, la música francesa. Quant a aquesta darrera —a banda d'una possible coincidència temperamental en una sensibilitat preimpressionista—, cal recordar que Falla s'instal·là a París l'estiu de 1907, on rebé un calorós suport de personalitats com Albéniz, Debussy, Dukas i Viñes. Seguint els consells de Debussy, Du-

kas i Messager, va retocar substancialment l'orquestració de l'òpera i adaptà l'obra a les necessitats pràctiques del teatre per a les representacions franceses del 1914 i 1915.

En aquest sentit, cal remarcar que aquesta versió dirigida per Josep Pons és el primer enregistrament que utilitza la partitura orquestral revisada i corregida per Dominique Krynen —a partir de tota mena de dades i documents— i editada per Ediciones Manuel de Falla de Madrid, que constitueix la primera edició crítica moderna de l'òpera. A banda de l'element personal d'aquesta interpretació, hi podem remarcar, doncs, una saludable i molt actual tendència a l'exactitud literal del text, extensiva no solament a la partitura musical sinó també a altres aspectes més o menys col·laterals, com són la propietat fonètica de l'idioma, en la modalitat granadina més autèntica, i una cura particular per conjuminar, en les escenes de *cante*, els suports musicals fixats pel compositor amb la pràctica real d'uns certs gèneres populars.

A banda d'aquestes consideracions, cal incidir en els trets distintius, a nivell interpretatiu, de la versió que comentem. En una primera audició, ens ha semblat determinant el tàndem que formen Josep Pons i l'Or-

questa Ciudad de Granada: en tractar-se d'un conjunt de mitjana dimensió, jove i maleable, ens pot oferir una sonoritat destriada i transparent, en determinats moments quasi cambrística, amb excel·lents prestacions individuals i amb un tremp expressiu predominantment intimista i líric, sense perjudici de la força de les situacions dramàtiques. Amb això s'allunya de les versions "simfòniques" a l'ús, de la mateixa manera que la concepció de Pons evita alguns estereotips rutinaris i acredita una notable personalitat. Quant al repartiment vocal, ha defugit els noms estel·lars (però no un impecable nivell professional) per posar l'accent sobre un equip competent. Els noms protagonistes d'Inmaculada Egido, Antonio Ordóñez i Mabel Peralstein, que ja tenen una trajectòria important, encapçalen un repartiment totalment homogeni en les respectives comeses. ● A. M.

6x6, música per a dues guitarres

Muñoz Coca i Santi Pavón, duo de guitarres. *Partita en Re major* de Telemann, *Tres Peces* de Stravinsky, *Blasianas canariennes* de B. Sánchez, *Cinco danzas gitanas* de Turina i *Valses poètics* d'Enric Granados. Audiovisuals de Sarrià. 5.1640.

El duo de guitarres és una de les formacions cambrístiques més atractives i malgrat un

precedent, entre d'altres, tan il·lustre com el de Ferran Sor, el repertori original per a aquest duo no és, amb tot, dels més nodrits. Pot dir-se que la tradició de la guitarra com a instrument de la música culta no ha començat a ésser realitat fins al nostre segle i podem dir que l'exemple de Segovia, de Llobet, Pujol, Bream, etc. n'ha demostrat la viabilitat concertística.

És així que s'explica com en aquest enregistrament domina més la transcripció que no pas la música original per a dues guitarres. Però tanmateix també s'ha de posar de manifest que, en molts casos, les transcripcions ofereixen noves perspectives, tant en coloració com caràcter, dels textos que originalment han estat concebuts per a altres instruments.

Aquest pot ésser l'interès de l'enregistrament realitzat pel duo Muñoz Coca-Santi Pavón, ja que la selecció d'obres és plausible, especialment pel que fa a les *Cinc danses gitanes* de Turina i als *Valses poètics* de Granados, que juntament amb l'obra de Blas Sánchez *Blasianas canariennes*, de molt correcte escriptura guitarrística, són partitures en què els intèrprets mostren la seva entitat interpretativa amb unes versions molt acurades, tant en fraseig com en equilibri instrumental. Més problemàtiques resulten les peces de Stravinsky, que aquí semblen mancades d'aquella vitalitat rítmica que posseeix l'original pianístic. Quant a la versió de la *Partita en Re major* de Telemann, malgrat el considerable rigor musicològic, el joc instrumental és molt limitat en el desplegament de contrastos tímbrics, com també de matisos, amb la qual cosa la lectura està dominada per una certa manca de flexibilitat. ● F.T.-B.

**CHOPIN:
obres diverses
GRANADOS:
fragments de
Goyescas**

Alba Ventura Cruz, piano.
ARS HARMONICA
(La Mà de Guido), AH045

Tot i la diferència estètica i temporal, cal remarcar una actitud comuna en la inspiració, que arrenca literalment del piano, dels dos compositors pianistes representats en aquest enregistrament i, per això, la coherència de la cohabitació de Chopin i Granados en un mateix disc és del tot adequada.

Aquí, hem de saludar de manera particular l'òpera prima discogràfica d'un dels nostres joves valors pianístics més esperançador, ja que, en els darrers temps, Alba Ventura ha mostrat un procés progressiu de maduresa i de concentració que fan augurar la presència no gaire llunyana d'un dels nostres valors pianístics més sòlids que actualment ja comença a depassar l'estadi d'una "promesa".

Si, per a aquest baptisme discogràfic, ella ha escollit un repertori veritablement difícil i compromès, pròdig en possibles comparacions,

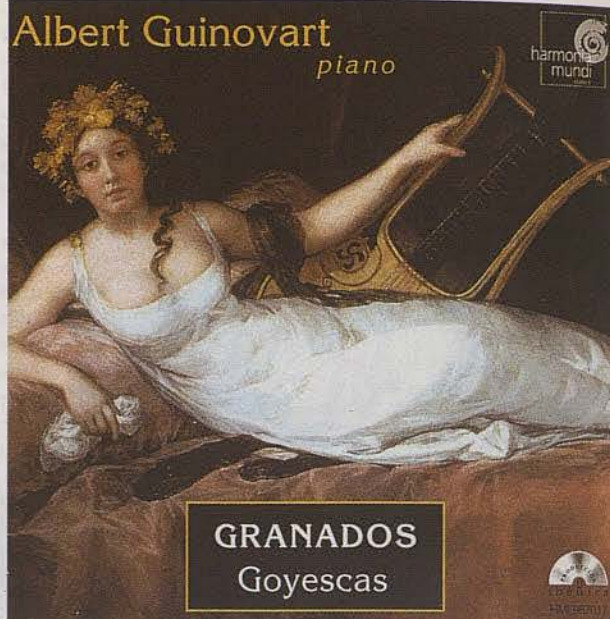
també és cert, però, que ha passat la prova amb bona qualificació.

El perfil pianístic d'Alba Ventura –tot i que la seva dimensió purament mecànica no és menyspreable– es decanta cap a una pulsació vellutada, interior i nítida, que exclou qualsevol duresa, i cap a una sensibilitat expressiva que arriba amb gran facilitat als oients. Aquest do comunicatiu és palès amb una rara evidència en les quatre peces del primer llibre de *Goyescas* i, molt particularment, en unes antològiques "Quejas o La maja i el ruiseñor". És aquesta vessant –completament idònia per al temple psicològic de Granados– allò que dona un autèntic segell personal a les *Goyescas* de la jove pianista.

La seva interpretació chopiniana (que inclou obres de la categoria emblemàtica de l'*Andante spianato i Gran Polonesa brillant*, op. 22, o la *Balada en Sol menor*, núm. 1, op. 23) és potser més sensible que vertebrada, però plausiblement atractiva, malgrat tractar-se d'un repertori del qual tots els melòmans tenen mítiques referències, tant en el terreny discogràfic com en el concertístic. ● LL. M.

Albert Guinovart

piano

**GRANADOS:
Goyescas**

Albert Guinovart, piano.
Harmonia Mundi,
HMI 987009

Versió integral de la col·lecció pianística més representativa d'Enric Granados (1867-1916), d'un indefugible poder evocatiu i, al mateix temps, d'una escriptura pianística transcendent i fortament personal. Música d'un romanticisme genuí, més que no pas definitivament nacionalista, que ens fa pensar en la condició de pianista excepcional i comunicatiu del compositor, a bastament corroborada per nombrosos testimonis de l'època i per la pervivència de la seva escola al llarg de dues generacions.

Albert Guinovart té la personalitat d'un músic polifacètic d'amplíssima i sòlida formació. Tot i la multiplicat de les seves activitats professionals, acredita una dimensió pianística més que considerable i assoleix tots els paràmetres que avui s'exigeixen a un concertista.

En aquest cas –i si ens atenim a la present versió de *Goyescas*–, voldríem remarcar el fet que la seva condició de compositor es projecta sobre la interpre-

tació en el sentit d'una percepció estructural, estètica, de les vuit peces de la col·lecció (si hi incloem *El Pelele* i una versió pianística, deguda a Guinovart, del famós *Intermezzo*), un punt de vista que no és contradictori amb el seu caràcter espontani, aparentment improvisatori; d'altra banda –ja que l'interpret també és l'autor d'una reorquestració de l'òpera del mateix nom escrita a partir de les peces pianístiques preexistents–, cal destacar l'amplitud sonora orquestral que confereix a la interpretació, patent tant en el relleu sonor com en una plàstica, destriada i nítida plasmació de tots els aspectes de l'obra, temàtics, harmònics, virtuosístics i ornamentals. Aquests són els aspectes que predominen en primer pla en aquest nou enregistrament d'una obra que compta amb il·lustres i paradigmàtics precedents interpretatius.

La realització sonora de l'enregistrament, d'una exemplar claredat, potencia el relleu d'aquesta dimensió sonora orquestral, si bé, en algun moment, la dosificació de les dinàmiques i les ressonàncies ens sembla donar una lleu sensació d'artificialitat. ● LL. M.

S T E I N W A Y & S O N S

El so dels pianos
STEINWAY & SONS
ara a casa

Des d'ara a Catalunya

Audenis S.L.

Venda directa i servei d'assistència a professionals

C/València, 316- 08009 Barcelona - Tel. 93 207 27 58 - Fax 93 207 24 54

espai
Gaudí

Veure, viure
i entendre
Gaudí

Centre Cultural Caixa Catalunya
Espai Gaudí. La Pedrera.

Provença 261-265.

08008 Barcelona.

Telf.: +93 484 59 95

Internet:

http://www.caixacat.es/fund_cat.htm

Horari:

de dilluns a diumenge: de 10 a 20h.

Visites comentades:

de dilluns a divendres, a les 12 i a les

Visites concertades:

de dilluns a divendres, de 10 a 12h.

Centre Cultural
CAIXA CATALUNYA

alun

at.htm

20h.

i a les

12h.